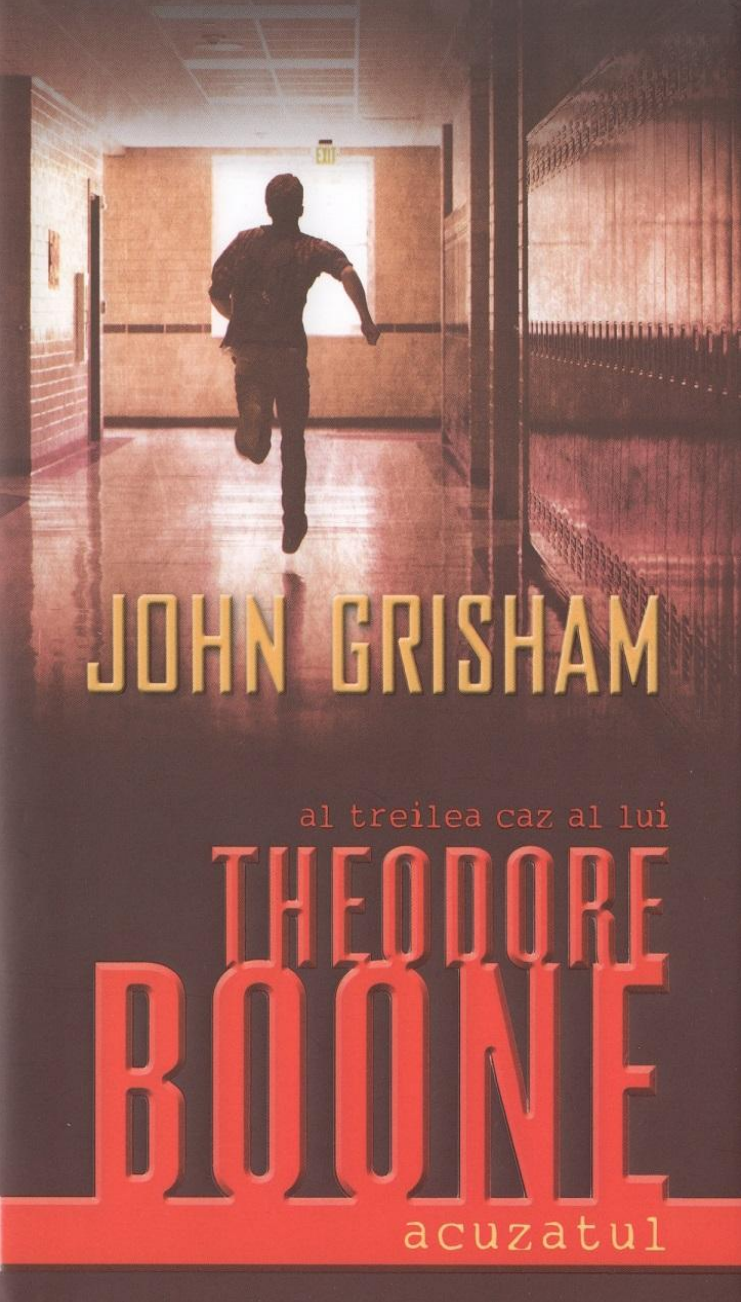
JOHN GRISHAM
al treilea caz al lui
THEODORE
BOONE
acuzatul

biblioteca rao

JOHN GRISHAM

al treilea caz al lui

THEODORE BOONE

acuzatul

Traducere din limba engleză
BOGDAN OLTEANU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Theodore Boone: acuzatul / John Grisham;
trad.: Bogdan Olteanu. - Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-311-8

I. Olteanu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: The Accused
© 2012 by Boone & Boone LLC
Toate drepturile rezervate

Fotografia de pe coperta 1 © Corbis Images
Creative Direction by
Deborah Kaplan and Kristin Smith

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-311-8

CAPITOLUL 1

Acuzatul era un bărbat înstărit, pe nume Pete Duffy, care se făcea vinovat de crimă. Conform poliției și procurorilor, domnul Duffy își sugrumase soția mult iubită în locuința lor încântătoare, la a șasea pasă a unui joc de golf pe care el, acuzatul, îl juca în acea zi, singur. Dacă ar fi fost condamnat, și-ar fi petrecut tot restul vieții în închisoare. Dacă ar fi fost achitat, ar fi ieșit din tribunal un om liber. În cele din urmă, jurații nu l-au găsit nici vinovat, nici nevinovat.

Acesta era cel de-al doilea proces al său. Cu patru luni în urmă, primul proces se încheiase subit când judecătorul Henry Gantry decisese că nu ar fi fost corect să continue. Declarase că e vorba despre o eroare judiciară și trimisese pe toată lumea acasă, inclusiv pe Pete Duffy, lăsându-l liber pe cauțiune. În majoritatea cazurilor de crimă, acuzatul nu-și poate permite să iasă pe cauțiune și să aștepte procesul în afara pușcăriei. Dar, pentru că Pete Duffy avea bani și avocați buni, fusese liber ca pasărea cerului de când poliția găsise cadavrul nevestei, iar el fusese acuzat de moartea acesteia. Fusese văzut prin oraș luând masa în restaurantul său preferat, uitându-se la meciurile de baschet la Stratten College, jucând foarte mult golf. Cât era în așteptarea primului

proces, nu părea deloc îngrijorat de perspectiva judecății și de posibilitatea de a merge la închisoare. Acum, aflat în fața unui al doilea proces și cu un nou martor ocular la îndemâna procurorilor, se zvonea că Pete Duffy ar fi îngrijorat.

Noul martor ocular era Bobby Escobar, un imigrant ilegal în vârstă de nouăsprezece ani, care lucra pe terenul de golf în ziua în care doamna Duffy fusese ucisă. Acesta îl văzuse pe domnul Duffy intrând în casă cam pe la ora când soția acestuia murise, apoi se grăbise să se întoarcă pe teren să reia jocul. Din numeroase motive, Bobby nu ieșise la înaintare mai devreme ca primul proces să ia amploare. După ce judecătorul Gantry ascultase povestea lui Bobby, anulase procesul. Acum, că Bobby era gata să depună mărturie, majoritatea oamenilor din Strattenburg, care urmăriseră îndeaproape cazul lui Duffy, așteptau verdictul de vinovăție. Era aproape imposibil să găsești pe cineva care să creadă că Duffy nu își omorâse soția.

De asemenea, era destul de greu să găsești pe cineva care să nu vrea să vadă procesul. Un proces pentru crimă era un eveniment rar la Tribunalul Strattenburg – într-adevăr, crimele erau rare în districtul Stratten –, astfel încât mulțimea de oameni a început să se strângă în fața tribunalului de pe la ora 8 dimineață, chiar când ușile se deschideau. Jurații fuseseră selectați cu trei zile în urmă. Era timpul să înceapă drama din sala de judecată.

La ora 8.40, domnul Mount își potolise clasa de elevi de-a opta și făcuse prezența. Niciunul dintre cei șaisprezece băieți nu absenta. Întâlnirea de dimineață dura doar zece minute înainte ca băieții să meargă la cursul de spaniolă al lui Madame Monique.

Domnul Mount era pe fugă. Spuse:

– OK, băieți, știți că azi e prima zi din procesul lui Pete Duffy, runda a doua. Am avut voie să asistăm la prima zi a primului proces, dar, după cum bine știți, cererea de a participa la prima zi a celui de-al doilea proces a fost respinsă.

Mai mulți băieți sâsâiră și huiduiră.

Domnul Mount își ridică mâinile.

– Gata. Totuși, stimata noastră directoare, doamna Gladwell, a fost de acord să-i permită lui Theo să urmărească deschiderea procesului și să ne dea raportul. Theo.

Theodore Boone sări în picioare și, la fel ca avocații pe care îi urmărise și pe care îi admira, păși plin de el până în fața clasei. Avea un carnețel galben, la fel ca un avocat adevărat. Ajunse la catedra domnului Mount, se opri o clipă și privi spre clasă de parcă ar fi fost într-adevăr un avocat care se pregătește să se adreseze juriului.

Cum ambii săi părinți erau avocați, iar el crescuse practic în birourile lor și își pierduse vremea prin săli de judecată în timp ce toți ceilalți elevi de clasa a opta, de la Școala Generală Strattenburg, făceau sport, luau lecții de chitară și făceau toate lucrurile pe care orice puști de treisprezece ani le face de obicei, și cum îi plăcea la nebunie dreptul, studiindu-l, urmărindu-l și vorbind aproape numai despre asta, restul clasei îi acorda încredere lui Theo când venea vorba despre chestiuni legale. Când se ajungea la drept, Theo nu avea rival, cel puțin nu în clasa domnului Mount.

Theo începu:

– Ei bine, am fost cu toții acolo în prima zi a primului proces, acum patru luni, așa că știți echipele și jucătorii. Avocații sunt aceiași. Acuzațiile sunt aceleași. Domnul Duffy este același domn Duffy. De data asta este un alt juriu și, desigur, a apărut și acest nou martor ocular care nu a depus mărturie în primul proces.

– Vinovat! zbieră Woody din spatele clasei.

Se auziră și alte câteva glasuri aprobatoare.

– În regulă, făcu Theo. Ridicați mâinile. Cine crede că Pete Duffy este vinovat?

Paisprezece dintre cele șaisprezece mâini țâșniră în aer fără nicio urmă de ezitare. Chase Whipple, savantul nebun care se mândrea cu faptul că nu era niciodată de acord cu majoritatea, rămase cu mâinile încrucișate pe piept.

Theo nu votă, ci se enervă.

– E ridicol! Cum puteți vota „vinovat" înainte ca procesul să fi început, înainte să știți ce au de zis martorii, înainte să se întâmple orice? Am vorbit despre prezumția de nevinovăție. În sistemul nostru, o persoană acuzată de o infracțiune este considerată nevinovată până când i se dovedește vinovăția. Pete Duffy va intra în sala de judecată în această dimineață, fiind complet nevinovat, și va rămâne astfel până când toți martorii vor fi depus mărturie și toate probele vor fi fost prezentate juriului. Prezumția de nevinovăție, vă amintiți?

Domnul Mount stătea într-un colț și îl privea pe Theo, care era în mare vervă. Mai văzuse asta și în trecut, de nenumărate ori. Puștiul avea calități înnăscute când vorbea, fiind vedeta echipei de dezbateri a clasei a opta, al cărei consilier era domnul Mount.

Theo insistă, prefăcându-se indignat de graba colegilor săi.

– Iar dovada trebuie să fie dincolo de orice urmă de îndoială, vă amintiți? Ce naiba ați pățit, băieți?

– Vinovat! zbieră Woody din nou, stârnind râsete răzlețe.

Theo știa că era o cauză pierdută. Zise:

– Bine, bine, pot să plec acum?

– Sigur, replică domnul Mount.

Se auzi clopoțelul, și toți cei șaisprezece băieți se îndreptară spre ușă. Theo țâșni pe hol și fugi până la recepție, acolo unde domnișoara Gloria, secretara școlii, vorbea la telefon. Îl îndrăgea pe Theo, deoarece mama lui se ocupase de

primul ei divorț și deoarece Theo îi dăduse cândva un sfat (neoficial), când fratele ei fusese prins băut la volan. Îi dădu lui Theo o adeverință galbenă, semnată de doamna Gladwell, și el își văzu de drum. Ceasul de deasupra biroului ei indica ora 8.47.

Afară, la șirul de biciclete de lângă catarg, Theo desfăcu lanțul, îl înfășură în jurul ghidonului și porni cu viteză. Dacă respecta regulile de circulație și rămânea doar pe străzi, ar fi ajuns în fața tribunalului în cincisprezece minute. Însă, dacă folosea scurtăturile obișnuite și gonea pe o alee sau două, dacă străbătea câteva curți din spatele caselor și dacă trecea pe roșu de câteva ori, Theo putea ajunge acolo în vreo zece minute. Astăzi nu avea timp de pierdut. Știa că sala de judecată era deja ticsită. Cu foarte mult noroc, poate izbutea să apuce un loc.

Zbură pe o alee, pluti de vreo două ori, apoi țâșni prin curtea unui om pe care îl cunoștea, un om neplăcut, care purta uniformă și încerca să se comporte de parcă ar fi fost polițist adevărat, când el nu era de fapt decât un gardian cu jumătate de normă. Numele său era Buck Boland (sau Buck Baloney[1], după cum șușoteau unii oameni pe la spatele său), și Theo îl vedea uneori pierzând vremea pe la tribunal. În timp ce gonea prin curtea domnului Boland, Theo auzi o voce puternică și mânioasă:

– Dispari de-aici, puștiule!

Theo se întoarse spre stânga suficient de repede cât să-l vadă pe domnul Boland aruncând cu o piatră după el. Piatra aterizează foarte aproape de el, iar Theo își iuți ritmul.

„Cât pe ce", se gândi el. Poate că ar trebui să găsească un nou traseu.

La nouă minute după ce plecase de la școală, Theo se opri în fața Tribunalului Districtual din Stratten, își legă la

[1] *Baloney* (în lb. engleză, în orig.) – cârnat afumat, șuncă afumată; nonsens, prostie (arg.) (n. tr.)

repezeală bicicleta de un stâlp și țâșni înăuntru, urcând treptele mari ce duceau la masiva ușă dublă a sălii de judecată a judecătorului Gantry. La ușă se strânsese deja mulțime: spectatori care stăteau la rând, încercând să intre, camere de televiziune cu luminile lor strălucitoare și câțiva polițiști încruntați care se străduiau să mențină ordinea. Polițistul pe care Theo îl plăcea cel mai puțin în tot Strattenburgul era un bătrânel ursuz pe nume Gossett, și întâmplarea făcea ca tocmai acesta să îl observe pe Theo cum încerca să se strecoare prin mulțime.

– Unde crezi că mergi, Theo? bombăni Gossett.

„Ar trebui să fie limpede unde merg, își zise Theo în sinea sa. Unde altundeva aș putea să merg în clipa asta, la începutul celui mai mare proces de crimă din istoria districtului?" Însă nu l-ar fi ajutat deloc dacă ar fi făcut pe deșteptul.

Theo flutură adeverința de la școală și zise pe un ton mieros:

– Am primit aprobare de la directoarea mea să urmăresc procesul, domnule. Gossett înșfăcă adeverința și se holbă la ea de parcă ar fi trebuit să îl împuște pe Theo dacă actele lui nu ar fi fost în regulă. „Dacă ai nevoie de ajutor, ți-o citesc eu", îi trecu prin cap lui Theo să spună, dar se abținu din nou.

Gossett zise:

– Asta-i de la școală. Nu este un permis ca să intri acolo. Ai primit încuviințarea judecătorului Gantry?

– Da, domnule, rosti Theo.

– Arată-mi-o.

– Nu este scrisă. Judecătorul Gantry mi-a dat încuviințarea verbală să urmăresc procesul.

Gossett se încruntă și mai tare, clătinându-și capul cât se poate de autoritar, și spuse:

– Îmi pare rău, Theo. Sala de judecată este plină ochi. Nu mai sunt scaune libere. Nu mai poate intra nimeni.

Theo își luă adeverința și încercă să pară că este pe punctul de a izbucni în plâns. Se trase îndărăt, se răsuci și făcu repede cale întoarsă pe holul cel lung. Când se asigură că Gossett nu îl mai poate vedea, se furișă printr-o ușă îngustă și sări pe o scară de serviciu, una folosită doar de administratori și de cei de la reparații. La primul etaj, se strecură de-a lungul unui hol întunecat și strâmt, de sub sala de judecată, apoi intră nepăsător în camera din spate, în care angajații tribunalului se adunau la cafele, gogoși și bârfă.

– Salut, Theo! făcu fermecătoarea Jenny, care era de departe preferata lui Theo dintre toți funcționarii tribunalului.

– Salut, Jenny! rosti el cu un surâs în timp ce traversa mica încăpere.

Se făcu nevăzut într-un vestibul de serviciu și ieși pe partea cealaltă pe o pasarelă ce dădea spre o altă scară ascunsă. Pe vremuri, pe aici erau aduși condamnații din închisoare în sala de judecată, ca să înfrunte mânia judecătorilor, însă acum era arareori folosită. Vechiul tribunal era un hățiș de coridoare strâmte și scări înguste, iar Theo le știa pe toate.

Pătrunse în sala de judecată printr-o ușă lăturalnică, aflată lângă boxa juraților. Locul fremăta de zumzetul agitat al oamenilor care așteptau să asiste la ceva spectaculos. Gardieni în uniformă se foiau de colo-colo, sporovăind între ei și dându-și aere. La ușa de la intrare se strânsese o mulțime de oameni care încercau în continuare să intre. În partea stângă a sălii de judecată, în al treilea rând din spatele mesei apărării, Theo zări o față bine cunoscută.

Era unchiul său, Ike, care păstrase un loc pentru nepotul său preferat (singurul, de altfel). Theo se strecură prin mulțime, țâșni pe culoar și își făcu loc lângă Ike.

CAPITOLUL 2

Ike Boone fusese avocat cândva. De fapt, lucrase în aceleași birouri cu părinții lui Theo. Cei trei Boone rezistaseră într-un parteneriat zbuciumat până când Ike încălcase legea și intrase într-un bucluc mare. Atât de mare, încât baroul statului îi retrăsese autorizația de avocat. Acum lucra pe post de contabil și consilier financiar pentru câteva firme mărunte din Strattenburg. Nu avea familie și era un bătrân destul de nefericit. Îi plăcea să se considere un singuratic, un neadaptat, un rebel care se îmbrăca precum un bătrân hipiot și care își purta părul lung și alb prins într-o coadă de cal la spate. În această zi, purta o ținută ce-i era specifică: sandale vechi, fără șosete, blugi tociți și un tricou roșu pe sub o jachetă cadrilată, cu mânecile jerpelite.

– Mersi, Ike, șopti Theo așezându-se.

Ike zâmbi, fără să scoată vreun cuvânt. Stătea în dreapta lui Theo. În stânga lui Theo se afla o femeie atrăgătoare, între două vârste, pe care nu o mai văzuse niciodată. Când își roti privirea împrejur, Theo observă câțiva avocați așezați printre spectatori. Părinții săi susțineau că erau mult prea ocupați ca să urmărească procesul, dar Theo știa că erau cât se poate de interesați de desfășurarea acestuia. Mama sa era o foarte respectată avocată specializată în divorțuri, cu o mulțime de clienți, iar tatăl său se ocupa de tranzacții

imobiliare și nu ajungea niciodată la tribunal. Theo avea de gând să ajungă un mare avocat pledant, ținându-se departe de divorțuri și de imobiliare. Sau avea să fie un mare judecător, precum bunul său amic Henry Gantry. Nu se hotărâse încă, dar timpul era de partea lui. Avea doar treisprezece ani.

Boxa juraților era goală și, deoarece Theo urmărise atâtea procese, știa că jurații nu erau aduși în sala de judecată până când nu se așeza restul lumii. Pe peretele opus, în spatele băncii judecătorului, se afla un ceas mare și pătrat, iar la ora 8.59 procurorii își făcură apariția printr-o ușă laterală, cu aerul lor obișnuit de importanță ostentativă. Erau conduși de Jack Hogan, un veteran care se afla pe urmele infractorilor din Strattenburg de ani buni. În primul proces, cu patru luni înainte, Theo fusese foarte impresionat de abilitățile avocățești ale domnului Hogan, și săptămâni întregi după aceea îl bătuse gândul să se facă procuror, omul la care ar apela tot orașul când s-ar înfăptui o crimă cumplită. Domnul Hogan era înconjurat de câțiva dintre procurorii și anchetatorii mai tineri. Formau o echipă pe cinste.

De cealaltă parte a culoarului, masa apărării era pustie – niciunul dintre membrii echipei lui Pete Duffy nu era prezent. Totuși, în spatele ei, în primul rând, Theo îi putu zări pe Omar Cheepe și pe acolitul său, Paco, doi bătăuși angajați de apărare ca să afle lucruri și să provoace scandal. Pe măsură ce ticăia ceasul, și mulțimea își ocupa locurile, lui Theo i se păru ciudat că numai jumătate dintre avocați erau de față, gata să înceapă. Judecătorul Gantry era foarte punctual, și, când nu se întâmplă nimic la ora 9 fix, mulțimea își ațintă privirile asupra ceasului – 9.05, apoi 9.10. În cele din urmă, la 9.15, echipa apărării intră în sala de judecată și își ocupă locurile. Aceasta era condusă de Clifford Nance, un avocat bine-cunoscut care părea palid și

perplex în acel moment. Omul se aplecă peste bară și le șușoti ceva lui Omar Cheepe și lui Paco, apoi deveni tot mai clar că ceva era în neregulă.

Nu se vedea nici urmă de Pete Duffy, care ar fi trebuit să stea la masa apărării alături de Clifford Nance.

Omar Cheepe și Paco ieșiră deodată din sala de judecată.

La ora 9.20, un aprod se ridică și strigă:

– Toată lumea să se ridice în onoarea curții.

Când spuse asta, judecătorul Henry Gantry intră în sală din spatele băncii sale, cu roba-i neagră atârnându-i în urmă. Aprodul continuă:

– Tribunalul Penal din cel de-al zecelea district își începe ședința, prezidată de distinsul Henry Gantry. Toți cei care au probleme de prezentat le pot expune acum. Dumnezeu să binecuvânteze acest tribunal!

– Luați loc, vă rog, rosti judecătorul Gantry, iar oamenii care încă se ridicau se așezară la loc.

Judecătorul Gantry îl privi încruntat pe Clifford Nance și trase adânc aer în piept. Toți ochii îi urmară pe ai săi, iar domnul Nance păru că se albește și mai tare la față. În cele din urmă, judecătorul Gantry zise:

– Domnule Nance, unde este acuzatul Peter Duffy?

Clifford Nance se ridică încet în picioare. Își drese glasul, iar când începu să vorbească, vocea sa pătrunzătoare sună aspru și neputincios.

– Domnule judecător, nu știu. Domnul Duffy trebuia să fie în biroul meu în această dimineață, la ora 7, pentru o întrunire înainte de proces, însă nu a venit. Nu ne-a sunat, nu ne-a trimis niciun fax, e-mail sau SMS mie sau cuiva din echipa mea. Am sunat pe toate numerele sale de telefon de mai multe ori, dar fără rezultat. Am mers până la el acasă, însă nu este nimeni acolo. În acest moment îl căutăm, dar pare-se că a dispărut.

Theo ascultă, întocmai ca și restul celor prezenți în sala de judecată, nevenindu-le să creadă. Un aprod se ridică și zise:

– Domnule judecător, se poate?

– Da, du-te, făcu judecătorul Gantry.

– Abia acum am auzit de asta. Dacă am fi fost înștiințați mai devreme, am fi putut porni căutările.

– Ei bine, porniți-le acum, rosti judecătorul Gantry mânios. Se vedea limpede că era deranjat de absența lui Pete Duffy. Bătu cu ciocănelul și spuse: Vom lua o pauză de o oră. Spuneți-le juraților să se facă comozi în sala din spate, vă rog.

Rostind acestea, judecătorul Gantry se făcu nevăzut printr-o ușă din spatele băncii sale.

Vreme de câteva clipe, spectatorii rămaseră încremeniți, nevenindu-le să creadă, de parcă s-ar fi așteptat să îl vadă pe Pete Duffy intrând din clipă în clipă dacă nu se clinteau. Apoi se auziră murmure și șușoteli, urmate de vânzoleală, căci unii oameni se ridicară și începură să umble de colo-colo. Însă nimeni nu plecă, de teamă ca nu cumva să își piardă locul. Mai mult ca sigur, Pete Duffy avea să sosească din clipă în clipă, avea să-și ceară scuze pentru întârziere, aruncând vina pe o pană de cauciuc sau pe altceva, iar procesul avea să continue.

Trecură zece minute. Theo îi văzu pe avocați îndreptându-se încet spre centrul sălii de judecată, discutând în șoaptă. Jack Hogan și Clifford Nance păreau că își compară notițele, și ambii bărbați se încruntau cu gravitate.

– Ce părere ai, Ike? întrebă Theo încet.

– Se pare că a întins-o.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă mai multe lucruri. Duffy a ipotecat niște proprietăți imobiliare ca să-și poată plăti cauțiunea, ca să-și garanteze apariția în fața instanței, așa că va pierde dreptul

asupra acelor proprietăți. Bineînțeles, dacă a întins-o cu adevărat, nu cred că-și bate prea mult capul în privința proprietăților de aici, deoarece își va petrece restul vieții pe fugă. Va fi un fugar până o să-l prindă.

– Și o să-l prindă?

– De obicei așa se întâmplă. Chipul lui va fi peste tot: pe internet, pe afișe cu „Urmărit de poliție" în toate oficiile poștale și secțiile de poliție din țară. Îi va fi greu să scape, dar au existat câteva cazuri de fugari care nu au fost prinși niciodată. De obicei părăsesc țara și se ascund prin America de Sud sau pe altundeva. Sunt surprins. Nu credeam că Pete Duffy are tupeul necesar ca să încerce să fugă.

– Tupeu?

– Sigur. Păi, gândește-te și tu, Theo. Tipul și-a omorât soția și a avut noroc când primul proces s-a închis din cauza unei erori judiciare. Știa că asta nu se va repeta, așa că se prefigura pentru el o viață petrecută în spatele gratiilor. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi încercat să fug. Are probabil niște bani îngropați pe undeva. Are acte noi, un nume nou, poate chiar și pe cineva care să îl ajute. La cum îl știu pe Duffy, probabil că a implicat vreo tinerică în planul ăsta. O mișcare deșteaptă, după părerea mea.

Ike făcea ca totul să pară o adevărată aventură, însă Theo nu era chiar atât de sigur. Pe măsură ce se apropia de ora 10, își fixă privirea asupra scaunului gol, unde ar fi trebuit să fie acuzatul, fiindu-i greu să creadă că Pete Duffy încălcase cauțiunea, plecase din oraș și se pregătea acum să trăiască o viață de fugar.

Omar Cheepe și Paco reapărură și îl traseră deoparte pe Clifford Nance. Din felul în care clătinau din cap, șușoteau agitați și schimbau priviri încruntate, era limpede că situația nu se îmbunătățise. Pete Duffy nu era nicăieri de găsit.

Un aprod îi chemă pe avocați și îi conduse în biroul judecătorului Gantry pentru o altă consfătuire. Câțiva

polițiști spuneau bancuri lângă boxa juraților. Zgomotul din sală sporea tot mai mult, pe măsură ce mulțimea devenea tot mai agitată și mai frustrată.

– Am început să mă cam plictisesc, Theo, rosti Ike.

Câțiva oameni plecaseră din sala de judecată.

– Eu cred că mai stau un pic, făcu Theo.

Singura sa alternativă era să se întoarcă la școală cu mâna goală și să sufere la celelalte ore. Adeverința de la directoare spunea clar că Theo poate lipsi de la școală până la ora 13, și nu voia să se întoarcă mai devreme, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu procesul.

– Treci pe la mine după-amiază? îl întrebă Ike.

Era luni, și ritualul familiei Boone era ca Theo să-i facă lui Ike o scurtă vizită la birou.

– Sigur că da, zise Theo.

Ike zâmbi și spuse:

– Ne vedem mai târziu atunci.

După ce Ike plecă, Theo cântări avantajele și dezavantajele situației. Era dezamăgit că cel mai mare proces de crimă din istoria recentă a orașului Strattenburg fusese întârziat și că avea să rateze ocazia de a-i urmări pe Jack Hogan și pe Clifford Nance dându-și târcoale unul altuia ca doi gladiatori. Pe de altă parte însă, se simțea ușurat că Bobby Escobar nu mai era obligat să depună mărturie și să îl arate cu degetul pe Pete Duffy. Theo jucase un rol crucial în a-l aduce pe Bobby în atenția judecătorului Gantry în timpul primului proces, și știa că avocații și bătăușii lui Duffy, în special Omar Cheepe și Paco, nu îl scăpau din priviri. Theo prefera să nu fie în atenția lor.

De fapt, pe măsură ce ticăia ceasul, iar mulțimea aștepta, Theo hotărî că dispariția bruscă a lui Pete Duffy era un lucru bun, cel puțin pentru el. În mod egoist, era mulțumit.

Doi oameni se certau în spatele lui Theo. Pe un ton coborât, discutau despre faptul că lui Duffy i se îngăduise să fie eliberat pe cauțiune. Primul om spuse:

– Pun pariu că Gantry o să fie un pic perpelit pentru treaba asta. Dacă ar fi refuzat cauțiunea, Duffy ar fi fost închis, în așteptarea procesului, la fel ca oricare alt inculpat acuzat de crimă. Nimeni nu este eliberat pe cauțiune într-un proces de omucidere. Gantry a cedat, deoarece Duffy are bani.

Al doilea om replică:

– Mă îndoiesc. De ce să nu-i îngădui unui inculpat să fie eliberat pe cauțiune? Este nevinovat până la proba contrarie, nu? De ce să închizi pe cineva înainte să-i dovedești vinovăția? Fie că-i vorba despre crimă sau nu, nu poți pedepsi pe cineva doar pentru că are bani. Cauțiunea lui Duffy a fost de un milion de dolari. A ipotecat niște proprietăți și nimeni nu s-a plâns până acum.

Theo înclina să-i dea dreptate celui de-al doilea tip. Primul răspunse:

– Până acum? Păi, tocmai asta este și ideea. Cauțiunea are rolul de a asigura prezența lui în fața instanței. Și ghici ce? Nu-i aici. A dispărut fără urmă, a zburat din colivie, a sărit pârleazul, și nu o să-l mai vedem niciodată pentru că Gantry i-a aprobat cererea de eliberare pe cauțiune.

– O să-l găsească.

– Pun pariu că n-o să-l găsească. Probabil că a ajuns deja în Ciudad de Mexico, trecând prin niște operații estetice cu chirurgi care s-au îmbogățit refăcând ochii și nasurile traficanților de droguri. Pun pariu că n-o să-l mai găsească niciodată pe Pete Duffy.

– Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să fie înapoi la închisoare în treizeci de zile.

– S-a făcut, douăzeci de dolari!

Se auzi un foșnet, și aprozii luară poziție de drepți. Avocații ieșiră din biroul judecătorului Gantry și își ocupară locurile. Spectatorii se grăbiră să își reia locurile și se lăsă liniștea.

– Rămâneți așezați! se răsti un aprod.

Judecătorul Gantry își reluă poziția în banca sa. Lovi zgomotos cu ciocănelul și spuse:

– Liniște! Aduceți-i pe jurați, vă rog.

Era ora 11. Jurații intrară în sala de judecată și se așezară în boxa juriului. După ce își ocupară locurile, judecătorul Gantry îl privi cu asprime pe Clifford Nance și zise:

– Domnule Nance, unde este inculpatul?

Nance se ridică încet și răspunse:

– Nu știu, domnule judecător. Nu am mai vorbit cu domnul Duffy de aseară, de la ora 10.30.

Judecătorul Gantry se uită la Jack Hogan și spuse:

– Domnule Hogan.

– Domnule judecător, nu avem de ales: vom cere să se consemneze o eroare judiciară.

– Iar eu nu am de ales decât să v-o acord.

Judecătorul Gantry se întoarse și se adresă juriului:

– Doamnelor și domnilor, se pare că inculpatul, domnul Peter Duffy, a dispărut. Era eliberat pe cauțiune, în așteptarea procesului, și este limpede că nu-i de găsit nicăieri. Poliția a pornit căutările și a fost înștiințat și FBI-ul. Fără un inculpat, nu putem continua procesul. Îmi cer scuze pentru neplăcerile provocate și, încă o dată, vă mulțumesc pentru că ați acceptat să participați la proces. Sunteți liberi.

Unul dintre jurați își ridică încet mâna și întrebă:

– Însă, domnule judecător, ce se întâmplă dacă îl găsesc chiar în această după-amiază sau mâine?

Judecătorul Gantry păru luat prin surprindere de întrebarea venită din boxa juraților.

– Depinde de felul în care este găsit. Să spunem că este prins la graniță, încercând să fugă din țară; în acest caz va fi adus înapoi aici și va avea de răspuns în fața unor acuzații suplimentare. Aceasta îi va afecta cu siguranță strategia la proces, așa că ar avea dreptul la o amânare. Însă, dacă este găsit pe undeva prin apropiere și are o scuză întemeiată pentru neprezentarea din această dimineață, îi voi retrage eliberarea condiționată sau cauțiunea și îl voi băga la închisoare, reprogramând procesul la o dată cât mai apropiată.

Răspunsul îl mulțumi pe jurat, dar și pe Theo.

– Ședința curții s-a încheiat, rosti judecătorul Gantry, lovind încă o dată cu ciocănelul.

Theo mai așteptă o bucată de vreme, plecând în cele din urmă când aprodul se întoarse ca să stingă lumina. Nu avea de ales decât să se întoarcă la școală, așa că urcă pe bicicletă și începu să pedaleze într-acolo. La două străzi de tribunal, un jeep Cherokee negru îl ajunse din urmă pe Theo. Geamul din dreapta șoferului se lăsă în jos, și chipul măsliniu al lui Paco apăru în cadru. Acesta zâmbi, fără să spună nimic.

Theo puse frână și mașina trecu mai departe. De ce îl urmăreau oare?

Buimac, se hotărî îndată să se strecoare pe o alee și să străbată o curte de serviciu. Privea în urma sa când un bărbat voinic îi aținu calea și apucă ghidonul bicicletei.

– Hei, puștiule! mârâi el privindu-l în ochi pe Theo.

Era Buck Baloney, scoțând foc pe nări și gata de bătaie.

– Să nu te mai prind prin curtea mea, ne-am înțeles? bombăni, fără să dea drumul ghidonului.

– Am înțeles, îmi pare rău, făcu Theo temându-se să nu fie plesnit.

– Cum te cheamă? șuieră Buck.

– Theodore Boone. Dă drumul la bicicletă!

Buck purta o uniformă ieftină și nepotrivită, având cuvintele All-Pro Security cusute pe mânecă. Iar la brâu ținea un pistol destul de mare.

– Nu mai trece prin curtea mea, ai priceput?

– Am priceput, făcu Theo.

Buck îi dădu drumul, iar Theo porni în goană, fără să fie împușcat. Brusc, ideea întoarcerii la școală, în siguranța oferită de clasă, i se păru atrăgătoare.

CAPITOLUL 3

Theo își anunță prezența la recepție și înapoie adeverința. Colegii săi de clasă erau în toiul celei de-a patra ore (chimie), iar Theo nu voia să deranjeze. Așa că se duse în micul birou al domnului Mount, aflat în capătul celălalt al holului, unde se găsea și sala de clasă. Ușa era deschisă și, din fericire, domnul Mount stătea la birou, mâncând un sendviș și urmărind știrile locale pe laptop.

– Ia loc, îi spuse domnul Mount, iar Theo se așeză pe celălalt scaun din birou.

– Să înțeleg că ați aflat, zise Theo.

– A, da. Numai asta-i la știri.

Domnul Mount își întoarse laptopul câțiva centimetri, astfel încât Theo să poată vedea mai bine. Șeriful vorbea cu o ceată de reporteri. Le spunea că nu era nici urmă de domnul Duffy. Îi scotociseră casa și nu găsiseră nimic. Cele două mașini ale sale, un Mercedes sedan și un Ford SUV, erau încuiate și parcate în garaj. Era limpede că domnul Duffy jucase golf de unul singur duminică după-amiază și fusese văzut părăsind terenul de golf de către băiatul de mingi. Își conducea mașinuța de golf și se îndrepta spre casa lui de pe cel de-al șaselea canal, aceeași rută pe care o urmase de-atâtea ori după ce terminase de jucat. Duminică noaptea, la ora 10.30, Pete Duffy vorbise la telefon cu

Clifford Nance și, conform spuselor acestuia, acceptase să se întâlnească la ora 7 dimineața cu echipa sa de apărători, pentru o consfătuire pregătitoare mai amănunțită.

Pete Duffy locuia la trei kilometri de oraș, într-un complex rezidențial de lux relativ nou, Waverly Creek, ridicată în jurul a trei terenuri de golf, care-și propusese să le ofere locatarilor intimitate. Intrările și ieșirile erau monitorizate douăzeci și patru de ore pe zi de către paznicii de la porți, iar camerele de supraveghere înregistrau totul. Șeriful era absolut convins că Pete Duffy nu părăsise Waverly Creek în timpul nopții printr-una dintre porți.

– Mai sunt și câteva drumuri cu pietriș, și bănuiesc că pe acolo a plecat, speculă șeriful.

Era limpede că nu avea prea multă răbdare cu reporterii.

Continuă să declare că nu exista încă niciun indiciu în privința felului în care fugise Pete Duffy. Pe jos, pe bicicletă, pe patru roți, cu mașinuța de golf – nu izbutiseră să determine asta. Însă nu era niciun înscris care să ateste că Duffy ar fi deținut vreun scuter, vreo motocicletă sau vreun alt tip de vehicul care necesita înregistrare.

Drept răspuns la întrebările haotice și nesocotite, șeriful explică următoarele lucruri: (1) nu exista nicio dovadă în privința implicării vreunui complice care să-l fi ajutat pe Duffy să scape; (2) nu exista niciun bilet de sinucidere, în cazul în care ar fi sărit de pe vreun pod sau ar fi făcut vreo altă cascadorie spectaculoasă; (3) nu exista nicio dovadă care să indice că era ceva necurat la mijloc, cum ar fi fost un intrus care să dorească, din motive necunoscute, să îl elimine pe Duffy în noaptea de dinainte de proces; și (4) până acum, nu găsiseră niciun martor care să-l fi văzut pe Duffy după ce băiatul de mingi asistase la plecarea lui de pe terenul de golf.

Șeriful se sătură la un moment dat și se retrase. Postul de știri dădu din nou legătura în studio, acolo unde câțiva

prezentatori se lansară într-un rezumat sec al celor rostite de către șerif.

– Și-atunci unde-i? întrebă domnul Mount, mestecându-și sendvișul.

– Nu pot să cred că putea să dispară în noapte și să se rătăcească prin pădure, spuse Theo. Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat?

– Un complice. Duffy nu este genul de tip obișnuit cu spațiile deschise, nu-i o persoană care să înțeleagă pădurea și cele necesare supraviețuirii. Pun pariu că s-a furișat afară din casă, după miezul nopții, când vecinii săi dormeau tun, a folosit o bicicletă deoarece nu voia să facă zgomot, și a pedalat câțiva kilometri pe o potecă până a ajuns la locul în care-l aștepta complicele său. Au aruncat bicicleta în portbagajul mașinii sau în spatele furgonetei, și duși au fost. La tribunal era programat abia la ora 9 dimineața, așa că au avut un avans de șapte, opt ore.

– Chiar vă place să faceți asta, nu? întrebă Theo, amuzat.

– Cum să nu! Ce, ție nu-ți place?

– Ba da, dar nu m-am gândit atât de mult cum ați făcut-o dumneavoastră. Și-acum unde sunt?

– Hăt, departe. Polițiștii n-au nici cea mai mică idee în privința vehiculului pe care îl conduc ei, așa că acum sunt pe la casele lor, așteptând să apară noi indicii. Ar putea fi absolut oriunde.

– Credeți că o să-l prindă?

– Ceva îmi spune că n-o să-l prindă. S-ar putea să fi asistat la scăparea perfectă, mai ales dacă are și un complice.

Domnul Mount avea 30 și ceva de ani și, cel puțin în ochii lui Theo, era de departe cel mai grozav profesor din școală. Tatăl său era judecător, și fratele său mai mare era avocat, iar el spunea deseori că plănuiește să renunțe la învățământ ca să dea la Drept. El sponsoriza echipa de

dezbateri a clasei a opta. Theo era vedeta lui, și cei doi deveniseră prieteni la cataramă. În timp ce urmăreau știrile pe laptop, mințile lor construiau tot soiul de scenarii fanteziste despre ce s-ar fi putut întâmpla de fapt cu Pete Duffy. Cum reușise să se facă nevăzut?

– Cred că vom vorbi despre asta mâine, la ora de educație civică, zise Theo.

– Glumești? Tot orașul nu va vorbi despre nimic altceva câteva zile bune.

Se auzi clopoțelul, și Theo sări în picioare. Pauza de prânz era de doar douăzeci de minute și nu avea timp de pierdut. Coridoarele se aglomerau pe măsură ce elevii din cele cinci clase de-a opta ieșeau în grabă din săli, se opreau la vestiare, îndreptându-se apoi spre cantină.

Școala Generală Strattenburg fusese modernizată cu câțiva ani în urmă, și una dintre cele mai grozave îmbunătățiri era reprezentată de noile vestiare. Acestea erau încăpătoare și confecționate din lemn, spre deosebire de vechile cutii zgomotoase din metal, care fuseseră străjuiseră culoarele timp de zeci de ani. Nu era nevoie de chei, deoarece fiecare vestiar avea un panou de acces asemănător tastaturii unui telefon. Îți tastai codul secret, format din cinci sau șase cifre, și deschideai ușa.

Codul lui Theo era Judge[1] (58343), în cinstea îndrăgitului său câine. Deschise ușa și își dădu de îndată seama că ceva e în neregulă. Lipseau câteva lucruri. Theo suferea din când în când de crize de astm, fiind nevoit să folosească un inhalator. Avea unul în buzunar tot timpul și încă trei de rezervă în vestiar. Acestea dispăruseră, împreună cu o șapcă roșie cu albastru, cu Minnesota Twins, pe care o ținea într-un cui în caz că ploua. Lipseau și două carnețele nefolosite. Cărțile erau acolo, puse una peste alta. Rămase încremenit

[1] *Judge* (în lb. engleză, în orig.) – judecător (n. tr.)

o clipă, holbându-se în vestiar ca să se asigure că nu visa, apoi se uită împrejur ca să vadă dacă nu cumva era urmărit (poate chiar de hoț?). Nimeni nu părea să-l bage în seamă. Mută cărțile, scotoci în dreapta și-n stânga și ajunse în cele din urmă la concluzia că vestiarul său fusese spart. Fusese jefuit!

Din când în când se mai produceau și furtișaguri mărunte. Însă noile vestiare, cu sistemul lor avansat de siguranță, eliminaseră asemenea spargeri. Se uită în capătul holului, undeva deasupra ceasului mare de perete. Era un loc gol acolo, unde în mod normal se afla o cameră de supraveghere. Camera nu era acolo, deoarece școala se afla în plin proces de actualizare a sistemului de monitorizare video.

Theo nu știa sigur ce să facă. Dacă ar fi raportat furtul, avea să-și petreacă următoarea oră în biroul directoarei, completând tot soiul de acte. Și, ce era mai rău, avea să fie nevoit să înfrunte sute de întrebări enervante din partea prietenilor și a colegilor. În drum spre cantină, se hotărî să aștepte, să se gândească la asta, să încerce să-și dea seama cum reușise cineva să-i afle codul și să-i spargă vestiarul. Putea să raporteze spargerea și ziua următoare.

Dădu doi dolari pe un castron cu paste, o felie de pâine rece și o sticlă cu apă. Se așeză lângă Chase și Woody, iar conversația devie repede spre procesul și dispariția lui Duffy. În timp ce vorbeau, Theo nu se putea abține să nu supravegheze cantina. Aceasta era plină de elevi de clasa a opta, însă niciunul nu purta șapca sa cu Twins. Din câte știa Theo, el era singurul fan Twins din Strattenburg.

După-amiază, la ora domnului Mount, Theo trecu rapid în revistă cele văzute la tribunal în acea dimineață, apoi urmăriră împreună știrile locale acaparate în continuare de subiectul Duffy. Nici urmă de fugar. Un agent FBI intervievat cerea comunității locale informații. Până acum, nu

aveau niciun indiciu cu privire la dispariția lui. Se vorbea mult despre cauțiunea de un milion de dolari pe care o plătise, ceea ce duse discuția spre situația lui financiară. Un fost partener de afaceri susținea că îl știa bine pe Duffy și că acesta „...își păstra mereu o grămadă de bani gheață..." ascunși prin diverse locuri. Această picanterie mai că îi înnebuni pe reporterii locali.

După ore, Theo își verifică din nou vestiarul, și lucrurile părură să fie în ordine. Nu mai fusese sustras nimic altceva. Se gândi să-și schimbe codul de acces, însă hotărî să mai aștepte. Schimbarea codului nu era chiar atât de simplă, căci toate codurile erau înregistrate în biroul directoarei. Școala își rezerva dreptul de a deschide orice vestiar la orice moment, din motive întemeiate, dar asta se întâmpla foarte rar. Lui Theo i se mai întâmplase să nu-și încuie cum trebuie vestiarul, și a doua zi constatase cu surprindere că ușa era închisă, dar descuiată. Acesta era un fenomen destul de răspândit printre elevii din clasele a șaptea și-a opta, deoarece mecanismul de închidere se activa doar după ce țineai apăsat butonul de „închis" timp de trei secunde. Puștii de 12 și 13 ani sunt grăbiți sau distrați și nu țin întotdeauna butonul apăsat suficient.

Când Theo ieși din clădire și se îndreptă spre bicicletă, era deja convins că vestiarul îi fusese vandalizat, dar că nu fusese jefuit. Își promise să fie mai vigilent.

Theo se trezi în fața unei alte probleme. Își dezlegă bicicleta, înfășură lanțul în jurul ghidonului, ca de obicei, și porni. Își dădu seama imediat că avea pană la cauciucul din față. Coborî de pe bicicletă, își examină roata și găsi o mică tăietură în locul în care cineva înțepase cauciucul.

Aceasta era ultima dintr-un șir lung de probleme pe care le avea Theo cu cauciucurile de bicicletă. În ultimele trei luni, strânsese două cuie, un ciob de la o sticlă de băutură răcoritoare, o bucată ascuțită de metal și își spărsese două

cauciucuri din cauza propriei nesăbuințe. Tatăl său nu era deloc încântat și, la cină, ori de câte ori atingeau subiectul prețului cauciucurilor de bicicletă, lucrurile erau destul de încordate.

Însă această ultimă pană nu era un accident. Cineva îi înțepase în mod intenționat cauciucul cu un obiect ascuțit.

Așteptă până plecară prietenii săi, apoi începu drumul umilitor către centru, împingându-și bicicleta pe străzi care acum păreau mult mai lungi, întrebându-se cine ar fi putut să-i facă așa ceva și încercând să pună acest ultim act de vandalism în contextul unei zile ce mersese prost. Tot entuziasmul provocat de proces dispăruse; Omar Cheepe și Paco îl urmăriseră când se îndrepta spre școală; Buck Baloney aproape că îl lovise cu o piatră și apoi îl prinsese a doua oară când îi traversase curtea din spate; cineva îi vandalizase vestiarul; și acum asta – un cauciuc de bicicletă tăiat care avea să-i afecteze serios contul de economii!

Theo nu se putu abține să nu arunce câte o privire peste umăr din când în când, convins că era urmărit.

Atelierul de biciclete al lui Gil era în centru, la trei străzi de tribunal, pe o alee îngustă, unde se găseau doar niște dughene. Erau acolo o curățătorie, un magazin de încălțăminte, un laborator fotografic, o brutărie, o tocilărie, al cărei proprietar îi datora bani lui Ike pentru că îl ajutase cu taxele, și câteva fast-fooduri. Theo se mândrea cu faptul că îi cunoștea pe toți patronii de acolo. Gil era unul dintre preferații săi – un bărbat rotofei și îndesat, cu o burtă imensă, ascunsă doar parțial de un șorț gros, acoperit de praf și mâzgă. Gil vindea biciclete și îi plăcea la nebunie să le repare. Atelierul său era încărcat până la refuz cu modele de toate mărimile și culorile, cele mai mici dintre ele atârnând de cârlige mari, agățate de tavan, iar bicicletele de teren, mai scumpe, fiind expuse în geam.

Theo intră cu bicicleta pe ușa principală, doborât de ziua proastă. Gil stătea pe un taburet la tejgheaua din spate, bându-și cafeaua.

– Ia te uită, făcu el. Uite cine s-a întors!

– Salut, Gil! zise Theo. Încă o pană.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gil, ridicându-se de pe taburet și îndreptându-se agale spre el.

– Pare să fie sabotaj.

Gil ridică ghidonul, răsuci roata din față până găsi gaura din ea, apoi fluieră ușor.

– Ai enervat pe cineva?

– Nu, din câte știu eu.

– Pare-a fi briceag. În niciun caz nu-i accident. N-am ce-i face. Theo, trebuie să ți-l schimb.

– Mda, mă gândeam eu... Cât costă?

– Ar trebui să știi prețul mai bine decât mine. 18 dolari. Vrei să-i trimit factura tatălui tău?

– Nu, s-a săturat de mine și de cauciucurile mele sparte. O să-l plătesc eu pe ăsta, dar nu-ți pot da 18 dolari azi.

– Cât îmi poți da acum?

– Îți pot da zece mâine și restul peste vreo două săptămâni. Ai cuvântul meu, Gil! Îți scriu și un bilet la ordin.

– Credeam că ești avocat, Theo.

– Cam așa ceva.

– În cazul ăsta, ar trebui să mai citești legea. Trebuie să ai 18 ani ca să semnezi un contract valabil, inclusiv un bilet la ordin.

– Da, da, știu asta.

– Hai să batem palma, chiar dacă-i mai de modă veche. Zece dolari mâine și restul de opt în două săptămâni.

Gil întinse mâna sa durdulie și murdară, iar Theo i-o scutură.

Cincisprezece minute mai târziu zbura pe Park Street, bucuros să fie din nou în mișcare, însă întrebându-se dacă ziua putea să devină și mai proastă. Se gândea și la cât din ce pățise ar trebui să le spună alor săi. Cu cât se îndepărta mai mult de vestiarul vandalizat, cu atât i se părea mai puțin important. Theo putea trece peste acele pierderi, oricât de enervante ar fi fost. Cauciucul tăiat era o altă poveste, căci presupunea o armă.

Pe când se apropia de biroul de avocatură Boone & Boone, lui Theo îi trecu deodată prin minte un gând înfricoșător. Dacă aceeași persoană care îi spărsese vestiarul îi tăiase și cauciucul?

CAPITOLUL 4

Boone & Boone era o mică firmă de avocatură pe o stradă plină de alte birouri de avocați, contabili și arhitecți. Toate clădirile din zona Park Street fuseseră cândva locuințe, cu mult timp înainte ca Theo să se nască.

Urcă pe scara din față cu bicicleta și o sprijini de perete, lângă ușă, în locul ei obișnuit de parcare. Aruncă o privire împrejur, cât să se asigure că nu-l urmărește nimeni. După ce intrai pe ușa din față, te trezeai în recepție, care era teritoriul Elsei Miller, secretara-șefă a firmei și uneori șefa acesteia. Elsa era o femeie sprintenă și extrem de vioaie, care i-ar fi putut fi bunică lui Theo și care se purta adeseori de parcă asta și era.

Ca întotdeauna, sări din scaunul aflat în spatele biroului și îl asaltă pe Theo din clipa în care îl văzu. Îl îmbrățișă strâns, îl trase tare de ureche și îi ciufuli părul, însă, din fericire, nu îl sărută. Elsa înțelegea că băieților de 13 ani nu le place să fie sărutați. În timpul atacului (căci Theo chiar așa îl vedea), ea vorbi întruna.

– Theo! Ce-ai făcut azi? Ți-e foame? Cămașa aia se asortează cu pantalonii? Ți-ai terminat temele? Ai auzit că Pete Duffy s-ar fi aruncat de pe un pod?

– S-a aruncat de pe un pod? repetă Theo dându-se un pas înapoi și eliberându-se din îmbrățișare.

– Ei, este doar una dintre teorii, dar, la naiba, orașul mustește de bârfă acum!

– Am fost la tribunal dimineață, când nu a apărut, rosti Theo mândru.

– Ai fost?!

– Da.

Elsa bătu în retragere la fel de repede pe cât atacase, îngăduindu-i lui Judge să dea și el binețe. Judge își petrecea zilele trândăvind pe la birou, uitându-se după toată lumea, dormind peste tot și căutând mereu câte ceva de mâncare. De obicei, îl aștepta pe Theo fie pe scaunul din biroul acestuia, fie în culcușul său, de la picioarele Elsei, asigurând, chipurile, paza firmei, când, în realitate, nu făcea deloc asta.

– Sunt negrese cu arahide în bucătărie, zise Elsa.

– Cine le-a făcut? întrebă Theo.

Era o întrebare de bun-simț. Negresele cu arahide făcute de Elsa erau cât de cât comestibile dacă mureai de foame, însă cele aduse din când în când de Dorothy, secretara de la imobiliare, nu erau deloc așa. Arătau ca mortarul de cărămizi și semănau la gust cu noroiul, astfel încât nici măcar Judge nu îndrăznea să le adulmece.

– Eu le-am făcut, Theo, și sunt nemaipomenite!

– Ale tale sunt perfecte, rosti Theo și porni de-a lungul culoarului.

– Mama ta este la tribunal, iar tatăl tău este în partea cealaltă a orașului, să pună la punct o afacere imobiliară, spuse Elsa.

O parte importantă a slujbei sale era să știe unde se aflau toți cei de-acolo, mai ales domnul și doamna Boone, și asta nu era greu de făcut, având în vedere că ea era cea responsabilă cu agendele lor. Însă Elsa, în orice clipă, îți putea spune cu exactitate unde se aflau Dorothy și Vince, asistentul doamnei Boone. Dacă-i mai puneai pe Judge și pe Theo la socoteală, Elsa știa toate întâlnirile, întrevederile mai scurte

sau mai lungi cu clienții, vizitele medicale, depozițiile, contractările de împrumuturi, zilele de naștere, vacanțele, aniversările, ba chiar și înmormântările. La un moment dat îi dăduse lui Dorothy un bilețel de condoleanțe după moartea tatălui său – la exact trei ani de la ziua în care bătrânul fusese înmormântat.

Conform programului zilnic al familiei Boone, Theo trebuia (1) să treacă pe la birou după ce scăpa de la școală, unde (2) să o salute pe Elsa și să îndure ritualul acesteia, apoi (3) să se oprească pe la biroul mamei sale pentru un salut scurt, după care (4) să urce scările, cu Judge pe urmele sale, și să îi povestească tatălui său tot ce făcuse în acea zi, apoi (5) să schimbe câteva cuvinte cu Dorothy și (6) altele cu Vince și (7) să se ducă în micul său birou din spatele clădirii și să-și facă temele, pe care trebuia să le termine până la cină. Desigur, dacă avea altceva de făcut, cum ar fi să obțină o insignă de merit sau să-i urmărească pe colegii săi jucând fotbal sau baschet, era scutit de acest ritual. Era doar un puști singur la părinți, iar aceștia, oricât de riguroși ar fi fost, înțelegeau foarte bine cum trebuie crescut cât mai armonios un copil de 13 ani.

Theo închise ușa de la micul său birou și își scoase laptopul din ghiozdan. Verifică știrile locale ca să vadă dacă mai avansaseră căutările lui Pete Duffy. Nu află nimic despre vreun om care să fi sărit de pe pod, și asta nu-l surprinse pe Theo. Toată lumea știa că Elsa exagera.

Lui Theo îi veni greu să se concentreze, dar după două ore aproape își termină temele. Elsa își aranja biroul și se pregătea de plecare. Nici domnul, nici doamna Boone nu se întorseseră încă. Theo își verifică bicicleta, ca să se asigure că nu mai intervenise nimic, și, văzând că totul este în regulă, plecă împreună cu Judge.

Biroul lui Ike se afla la primul etaj al unei clădiri vechi deținute de un cuplu de greci. La parter se afla micul lor local, iar în biroul de deasupra întotdeauna mirosea a miel și a ceapă prăjită. Pentru oricine altcineva, asta nu era un lucru prea plăcut, însă pe Ike, care locuia de mulți ani acolo, nu părea să-l mai deranjeze.

Ike stătea la biroul său lung și dezordonat, sorbind dintr-o sticlă de bere și ascultând în surdină un disc cu Bob Dylan, când Theo intră fără să mai bată la ușă și se prăbuși într-un fotoliu vechi și prăfuit.

– Ce mai face nepotul meu preferat? întrebă Ike – aceeași întrebare săptămână de săptămână.

Theo era singurul nepot pe care-l avea. Ha-ha!

– Minunat, replică Theo. Puțin dezamăgit de proces.

– Ciudat, într-adevăr. Am ciulit urechile toată ziua și nu am aflat nimic.

De la căderea sa dramatică de la statutul de avocat cunoscut și respectat până la stadiul de acum, de bătrân hipiot excentric, dat afară din barou, Ike trăise în preajma lumii interlope din Strattenburg, și acolo auzise o mulțime de lucruri. Juca pocher într-un club cu foști polițiști și avocați. În altul se afla în cârdășie cu foști infractori ca el. Indiferent de povestea aflată la ordinea zilei, Ike putea de obicei să urmărească un zvon și să îl verifice îndeaproape înainte ca acesta să ajungă la urechile altora.

– Și care-i teoria ta? întrebă Ike.

Theo ridică din umeri de parcă ar fi știut exact ce se întâmplase.

– E simplu, Ike. Pete Duffy s-a urcat pe o bicicletă undeva după miezul nopții, a mers pe ea câțiva kilometri pe un drum cu pietriș, s-a întâlnit cu complicele său, a pus bicicleta în portbagajul unei mașini sau în spatele unei furgonete și duși au fost.

Theo relată toate acestea detașat, ca și cum ar fi știut întocmai cum se petrecuseră lucrurile, și, când termină, îi mulțumi în gând domnului Mount.

Ike miji ochii, cântărind povestea. Rămase cu gura întredeschisă pe măsură ce se gândea. Fruntea i se încreți în timp ce analiza.

– Unde ai auzit asta? întrebă el.

– S-o aud? Nicăieri. Cred că e limpede ce s-a întâmplat. Cum altfel poți explica?

Ike își mângâie barba și se uită la el. Era adesea impresionat de maturitatea și istețimea nepotului său, dar această explicație simplă a misterului din cazul Duffy părea puțin exersată. Theo se hotărî să continue:

– Și pun pariu că n-o să-l găsească. Pun pariu că Pete Duffy a plănuit asta perfect și că acum este undeva departe, probabil cu o grămadă de bani și cu un rând nou de acte.

– Nu mai spune?!

– Păi, sigur, Ike. A avut un avans de opt ore, iar poliția nu are nici cea mai mică idee în privința vehiculului în care se află. Deci, ce caută? Nici măcar ei nu știu.

– Vrei ceva de băut? îl întrebă Ike răsucindu-se pe scaunul ergonomic.

Sub biblioteca din spatele biroului se afla un mic frigider, foarte bine garnisit de obicei.

– Nu, mersi, făcu Theo.

Ike scoase încă o sticlă de bere, îi desfăcu dopul și luă o înghițitură. Theo știa că bea cam mult, aflase asta trăgând cu urechea atât prin birourile de la Boone & Boone, cât și pe la tribunal. De câteva ori auzise comentarii care sugerau că Ike Boone cam trage la măsea, iar Theo tindea să le dea crezare. Totuși, nu mai fusese niciodată de față când se întâmpla asta. Ike era divorțat și nu ținea legătura cu copiii și cu nepoții lui. Locuia singur și era, în opinia lui Theo, un bătrân trist.

– Încă mai ai optul ăla la chimie? îl întrebă Ike.

– Ei, Ike! Chiar trebuie să vorbim de fiecare dată despre notele mele? Și-așa trebuie să le dau raportul alor mei. Și este un nouă, nu un opt.

– Ce mai fac ai tăi?

– Sunt bine. Am un bilet de la mama ca să nu uit să te invit la masă diseară, la Robilio.

– Ce drăguț din partea ei!

Ike făcu un semn către dosarele puse de-a valma pe biroul său, apoi dădu același răspuns învechit și obosit pe care Theo îl auzea aproape zilnic de la părinții săi:

– Am mult de lucru.

„Ce surpriză", se gândi Theo. Din motive pe care nu le înțelesese niciodată, relația dintre părinții săi și Ike era complicată, și el nu putea face nimic ca să simplifice lucrurile.

– Nu durează așa mult să iei cina, încercă el.

– Spune-i Marcellei că îi mulțumesc pentru invitație.

– Așa voi face.

Theo îi încredința adesea secretele sale lui Ike, spunându-i lucruri pe care nu le spunea nici măcar părinților. Se gândi să pomenească de turnura neobișnuită pe care o luase ziua sa după ce plecase de la tribunal în acea dimineață, însă hotărî că nu era cazul. Putea să-i povestească mai târziu lui Ike și să-i ceară sfatul.

Vorbiră despre baseball și despre fotbal american, și după jumătate de oră Theo și Judge își luară rămas-bun. Bicicleta sa era tot unde-o lăsase, cu pneurile întregi, așa că porni de îndată, cu Judge în urma sa. Își găsi părinții la birou și trecu prin rutina zilnică.

Marcellei Boone nu-i plăcea să gătească și era oricum prea ocupată ca să încerce. Woods Boone era un bucătar jalnic, însă un gurmand pe cinste și, de când era Theo un țânc, familia prefera să încerce minunatele bucătării cu specific etnic din Strattenburg. Luni se delectau cu mâncare

italiană la Robilio. Marți urmau supa și un sendviș la cantina săracilor, nu chiar cele mai rafinate bucate. Miercuri își reveneau cu niște preparate chinezești de la unul dintre cele trei restaurante preferate. Joi domnul Boone lua specialitatea zilei de la un fast-food turcesc. Cina de vineri consta mereu din pește la Malouf, un bistrou libanez zgomotos. Sâmbătă făceau cu rândul, fiecare dintre ei alegând mâncarea preferată fără să îi consulte pe ceilalți doi. Iar duminică, doamna Boone prelua comanda bucătăriei și încerca o nouă rețetă de friptură de pui. Rezultatele nu erau întotdeauna spectaculoase.

La ora 19 fix familia Boone intră la Robilio și fu condusă la masa preferată.

CAPITOLUL 5

Marți dimineață. Și nu orice marți, ci prima marți a lunii, ceea ce însemna că Theo și încă vreo cincizeci de cercetași din Trupa 1440, Consiliul Vechii Cacealmale, veneau la școală purtând cămășile și eșarfele lor de cercetași. Consiliul școlii hotărâse că uniforma completă de cercetaș nu putea fi acceptată în incinta școlii. Exista un cod vestimentar aplicat destul de vag și sporadic, provocând mereu neplăceri, iar uniforma completă de cercetaș nu îl încălca. Însă consiliul școlii se temea că, dacă ar fi permis purtarea uniformelor de cercetaș în incinta școlii, chiar și numai pentru o anumită zi pe lună, atunci ar fi urmat toate felurile de uniforme. Echipamente sportive, chimonouri de karate, costume de teatru, chiar și veșminte religioase, precum robele budiste și burka musulmană. Chestiunea devenise complicată și, când se ajunse la un compromis, Theo și ceilalți cercetași se simțiră norocoși că li se îngăduise să poarte măcar o uniformă parțială o dată pe lună.

Făcu un duș rapid, se spălă pe dinții prinși într-un aparat dentar gros, care de-abia îi lăsa să se întrezărească, și își puse cămașa kaki cu mânecă scurtă împodobită cu matricola obligatorie a consiliului, cu numărul trupei cusut cu alb și albastru, cu emblema patrulei și cu Premiul Rangului de Viață. După ce își aranjă impecabil cămașa și

o îndesă în blugi, își fixă cu grijă eșarfa portocalie la gât și o prinse cu acul oficial al cercetașilor. O uniformă completă i-ar fi dat ocazia lui Theo să-și expună centura cu insigne de merit, de care era foarte mândru, deoarece tocmai primise insignele cu numerele 22 și 23, pentru astronomie și golf. Dacă totul se desfășura conform planului, Theo avea să ajungă la rangul de Vultur în vara de dinaintea clasei a noua. Pe lângă visul său de a ajunge Cercetaș Vultur, își mai propusese să obțină cel puțin treizeci și cinci de insigne de merit, toate aranjate și cusute într-o ordine perfectă de către mama sa.

Judge, care dormise sub patul lui Theo, se trezise de treizeci de minute și se săturase să tot aștepte. Scheuna, dorind să coboare la parter și apoi să iasă. Theo își rearanjă eșarfa, se mai privi o dată în oglindă, își înhăță ghiozdanul și sări pe trepte până jos.

Uitase de dispariția lui Pete Duffy pentru moment.

Mama sa, care nu era prea matinală din fire, își sorbea cafeaua la masa din bucătărie și citea ziarul.

– 'Neața, Theo. Vai, cât de drăgălaș ești!

– 'Neața! zise Theo sărutându-și mama pe frunte.

Ura cuvântul „drăgălaș" când era folosit ca să-l descrie pe el. Deschise ușa, și Judge dispăru afară. În fața scaunului său se afla micul dejun obișnuit: o cutie cu cereale, o cutie cu lapte, un castron, o lingură și un pahar cu suc de portocale.

– Nici urmă de Pete Duffy, îi zise mama sa, cu ochii în ziar.

– Nici n-o să-l găsească, rosti Theo repetând ce spusese deja de nenumărate ori la cină.

– Nu aș fi chiar atât de sigură. E greu să fugi de FBI în zilele noastre, cu toată tehnologia pe care o au la dispoziție.

Theo auzise și asta la cină. Își pregăti castronul cu cereale și lapte, apoi deschise ușa pentru ca Judge să poată intra valvârtej. Judge nu pierdea timpul dimineața, când se

lua micul dejun. Theo îi puse cereale și lapte în castron, iar Judge le atacă.

Fără să-și ia ochii de la ziar, doamna Boone spuse:

– Deci ai întrunirea de cercetași după-amiază, nu?

„Nu, mamă, este Halloweenul.

Nu, mamă, toate celelalte cămăși sunt murdare.

Nu, mamă, e doar o încercare să te fac să crezi că este prima marți din lună, ca să te duci în altă sală de judecată decât ar trebui."

O, câte nu i-ar fi spus... Însă Theo, fiind un bun cercetaș, cu respect pentru autoritate, dar și un fiu cuminte, care nu voia să-și supere mama cu o remarcă obraznică, spuse doar:

– Firește.

– Când este următoarea excursie? întrebă ea întorcând încet pagina.

– De vineri într-o săptămână, la lacul Marlo.

Trupa 1440 petrecea cel puțin un weekend pe lună în pădure, iar aceste excursii erau aventurile preferate ale lui Theo.

În casa familiei Boone era cel puțin un ceas în fiecare cameră, ceea ce arăta limpede că erau oameni organizați. Cel din bucătărie indica ora 7.55, iar Theo își termina micul dejun în fiecare zi la ora 8 fix. Când Judge termină de lipăit, Theo spălă ambele castroane în chiuvetă, puse laptele și sucul de portocale înapoi în frigider, apoi urcă treptele în goană, tropăind prin cameră ca să facă zgomot. Fără să se mai spele încă o dată pe dinți, țâșni spre bucătărie, unde își sărută mama pe obraz și zise:

– Am plecat la școală.

– Banii de prânz? îl întrebă ea.

– Ca de obicei.

– Ți-ai făcut temele?

– Da, mamă. Ne vedem după ore.

– Ai grijă, Teddy, și nu uita să zâmbești.

– Zâmbesc, mamă.

– Te iubesc, Teddy.

El îi aruncă peste umăr un „Te iubesc, mamă".

Afară îl mângâie pe cap pe Judge și își luă rămas-bun. Gonind, repetă cuvântul „Teddy", o poreclă căpătată în familie, pe care o disprețuia. „Drăgălașul de Teddy", bombăni el. Îi făcu semn cu mâna domnului Nunnery, un vecin care-și petrecea toată ziua pe verandă.

Pe când gonea prin Strattenburg, Theo își aminti incidentul din curtea lui Buck Baloney din ziua precedentă și se hotărî să rămână pe stradă și să respecte regulile de circulație. Se gândi și la procesul lui Duffy și la toată agitația pe care o pierdea fiindcă inculpatul alesese să fugă de justiție. Theo se gândea la multe lucruri în timp ce pedala pe străzile adormite din Strattenburg. Vestiarul său – era nerăbdător să vadă dacă fusese spart din nou. Cauciucul care-i fusese tăiat – oare se putea repeta asta? Omar Cheepe și Paco – oare încă îl mai urmăresc?

La întâlnirea de dimineață se vorbi numai despre ultimele noutăți din cazul Duffy. Toți cei șaisprezece băieți repetau păreri și scenarii pe care le auziseră la cină, din gura părinților. Una spunea că omul fusese văzut nu foarte departe de un curier rural; alta zicea că Pete Duffy fusese ucis de traficanții de droguri; iar alta îl plasa undeva în Argentina, în siguranță și de neatins. Theo ascultă sporovăiala, dar nu interveni. Era bucuros că-și găsise vestiarul întreg.

Se auzi clopoțelul, și băieții ieșiră din sală, pornind pe culoar către o nouă zi de școală plictisitoare.

Trupa 1440 se întrunea în subsolul unei clădiri deținute de VRE (Veteranii din Războaiele Externe). La etaj, soldații în vârstă se adunau în fiecare după-amiază să joace cărți și

să bea bere, iar în prima și cea de-a treia marți a lunii, cercetașii își desfășurau întâlnirile oficiale la subsol.

Instructorul cercetașilor era un fost pușcaș marin care prefera să i se spună maior Ludwig sau pur și simplu dom' maior. (Și uneori îi spuneau „Wiggie" pe la spate, dar numai când erau siguri că nu se afla prin preajmă.) Maiorul Ludwig avea în jur de 60 de ani și conducea Trupa 1440 de parcă ar fi pregătit niște pușcași marini pentru o invazie. Era un alergător conștiincios, susținea că face cinci sute de genuflexiuni și de flotări înainte de micul dejun, și își îndemna mereu băieții să înoate mai departe, să vâslească mai repede, să meargă mai mult și, în general, să facă totul mai bine. Le cerea carnetele de note și se aștepta ca toți membrii trupei să ajungă la rangul de Vultur. Nu accepta obiceiurile proaste și se grăbea să-i informeze pe părinți dacă vreun cercetaș se lăsa pe tânjală. Și, deși se putea răsti ca un sergent de instrucție, maiorul știa întocmai cum să îmbine disciplina cu distracția. Îi plăcea să zbiere, dar și să râdă. Băieții îl adorau.

Ocazional, când nu visa să ajungă un mare avocat sau un judecător înțelept, Theo se gândea să se facă instructor de cercetași cu normă întreagă, întocmai ca maiorul. Un asemenea viitor era însă problematic, deoarece lucrul cu cercetașii era voluntar.

La ora 16 fix, maiorul le ceru să facă liniște, și camera se cufundă în tăcere. Trupa 1440 era compusă din cinci patrule – Panterele, Șerpii-cu-clopoței, Pădurarii, Mistreții și Șoimii. Fiecare dintre acestea avea un șef, un adjunct și alți șapte sau opt membri. De-a dreptul hipnotizați de privirea intensă a maiorului, membrii trupei jurară credință drapelului, apoi recitară jurământul și deviza cercetașilor. După ce se așezară, maiorul începu programul, foarte bine organizat, care consta din rapoarte de la fiecare patrulă, actualizarea clasificărilor și a insignelor de merit, strângeri

de fonduri și, cel mai important, planuri pentru tabăra de la lacul Marlo, din săptămâna următoare. Urmă o înregistrare de cincisprezece minute, privind primul ajutor acordat în cazul plăgilor prin străpungere, după care un exercițiu fizic cu frânghii și noduri. Maiorul le spuse că nu era deloc încântat de nivelul general al trupei la făcut noduri fixe, legat și înnodat, cerându-le să se descurce mai bine în timpul excursiei. Deoarece exersase ani de-a rândul, maiorul era un as când venea vorba de noduri late și de noduri marinărești, însă ceea ce îi uluia pe băieți era măiestria de care dădea dovadă când trebuia să facă noduri mai complicate, precum nodul de lemn și bucla de parâmă.

Ca întotdeauna, cele nouăzeci de minute ale întrunirii zburară și, la ora 17.30 fix, aceasta se încheie. Majoritatea cercetașilor plecară cu bicicleta și, când Theo își făcu loc printre ei, își dădu seama că are o problemă.

Cauciucul din spate era spart.

Atelierul lui Gil se închidea când se apropie Theo, obosit și transpirat de la împinsul bicicletei, de-a lungul celor zece străzi, de la VRE.

– Ia te uită, zise Gil ștergându-și mâinile cu o cârpă pe care o ținea în buzunarul de la piept. Clientul meu preferat.

Lui Theo îi venea să plângă. Nu numai că era obosit, dar mai era și apăsat de gândul că trebuie să cumpere încă un cauciuc, și mai ales înspăimântat că era cineva pe urmele sale. Gil răsuci cauciucul din spate, îl opri, împunse spărtura și spuse:

– Da, cel mai probabil este același cuțit care i-a venit ieri de hac cauciucului din față. S-a întâmplat la școală?

– Nu, la VRE, în timp ce eram la o întrunire a cercetașilor.

– Deci, persoana asta te urmărește?

– Nu știu, Gil. Ce-ar trebui să fac?

– Le-ai spus părinților?

– Nu știe nimeni în afară de tine.

Gil deșuruba cu o cheie fixă roata din spate de la cadrul bicicletei.

– Dacă aș fi în locul tău, aș începe cu părinții, după care m-aș gândi să depun o plângere la poliție. Și ar mai trebui să afle și cineva de la școală. Pun pariu că nu ești singurul puști ale cărui cauciucuri sunt tăiate așa.

– Au mai venit și alții la tine?

– Nu în ultimele săptămâni, dar ăsta nu-i singurul atelier de biciclete din oraș. Desigur, este cel mai bun, dacă vrei să afli părerea mea nepărtinitoare. Ha-ha!

Gil râse la propria glumă, însă Theo nu izbuti să schițeze nici măcar un zâmbet.

– 18 dolari? întrebă el.

– La fel ca ieri, replică Gil.

– Presupun că ar fi cazul să vorbesc cu tata.

– Bună idee.

Woods Boone avea o întâlnire cu un alt avocat. Marcella Boone era în biroul său cu o clientă. Elsa vorbea la telefon când sosi Theo, iar Dorothy și Vince făceau comisioane. Numai Judge îl aștepta pe Theo, așa că ei doi se duseră în micul său birou din spatele clădirii. Theo își goli ghiozdanul, iar biroul său – o fostă masă de pocher – fu în curând acoperit cu cărți, caiete și cu laptopul. Era cu capul în nori, însă și nu se putea concentra la teme.

De ce i-ar fi tăiat cineva cauciucurile și i-ar fi vandalizat vestiarul? Din câte știa, nu avea dușmani, asta dacă nu-i punea la socoteală pe Omar Cheepe și pe Paco, și era convins că aceștia aveau lucruri mai importante pe cap. Erau pungași de meserie, adevărați profesioniști, dar nu erau genul care să-și comită fărădelegile prin preajma școlilor generale. Cum ar fi putut să se strecoare pe culoarele unei școli fără să fie observați? N-aveau cum. Și de ce ar fi vrut să

fure trei inhalatoare și o șapcă cu Twins? Nu și-i putea închipui pierzându-și vremea pe lângă șirurile de biciclete de lângă catarg, așteptând momentul potrivit ca să-i taie cauciucul sau urmărindu-l până la VRE, la întrunirea cercetașilor.

Theo bănuia că vandalul era un alt elev. Însă cine și de ce? Theo era pierdut în aceste gânduri când lumea lui fu spulberată la propriu.

Ușa care dădea din birou spre parcarea din spate de la Boone & Boone era formată, în partea de sus, din patru ochiuri de sticlă. Un bolovan trecu deodată prin sticlă, spărgând-o zgomotos și împrăștiind cioburi peste tot – pe rafturi, pe birou, pe podea. Judge sări în picioare și lătră zgomotos. Din reflex, Theo își acoperi capul cu mâinile, în caz că ar fi urmat un alt bolovan. Așteptă câteva secunde, încercând să-și tragă răsuflarea, apoi sări în picioare. Deschise ușa, dar nu văzu pe nimeni afară. Judge, mârâind și lătrând, sări pe trepte și alergă prin parcare, fără să găsească însă ceva.

Bolovanul era de mărimea unei mingi de softball și aterizase lângă culcușul lui Judge. Elsa dădu buzna înăuntru și exclamă:

– Theo, ce Dumnezeu...! Apoi văzu geamul spart și cioburile. Ești teafăr!?

– Cred că da, zise Theo, încă șocat.

– Ce s-a întâmplat?

– A aruncat cineva o piatră, rosti Theo, ridicând-o. O examinară.

Apăru și doamna Boone, care întrebă:

– Ce se întâmplă aici? Apoi intră și domnul Boone după ea, întrebând același lucru. Vreme de câteva minute estimară pagubele, scărpinându-se în cap. Elsa găsi un ciob în părul lui Theo, dar nicio rană.

– Sun la poliție, spuse domnul Boone.

– O idee bună, încuviință doamna Boone.
– Ai vreo idee cine a făcut asta? întrebă Elsa.
– Nu, replică Theo.

CAPITOLUL 6

După-amiaza se dovedi a fi bogată în evenimente. Cum doamna Boone se ocupa de foarte multe divorțuri, apărând întotdeauna soțiile, uneori firma devenea scena unor episoade familiale neplăcute. Chiar după ce lucrurile se potoliră în biroul lui Theo, iar domnul Boone se îndrepta spre sala de conferințe ca să sune la poliție, se auziră voci ridicate lângă ușa de la intrare. Un bărbat furios și o femeie se ciondăneau, și în curând se ajunse la o ceartă în toată regula. Femeia era doamna Treen, o nouă clientă a firmei Boone & Boone, iar bărbatul era soțul ei, domnul Treen. Aveau o droaie de copii, o grămadă de probleme, iar doamna Boone încercase să-i convingă să meargă la ședințe de terapie a cuplului în loc să recurgă la divorț. Conform doamnei Treen, soțul ei devenise violent, bădăran și nesuferit.

Omul chiar părea violent: stând lângă biroul Elsei, bombănea amenințător către soția sa:

– Nu intentezi divorț! Nici mort nu te las.

Era bărbos, îndesat și vânjos, iar ochii îi scăpărau când vorbea. Doamna Boone, Elsa și Theo se opriră la recepție ca să privească scena.

Domnul Boone făcu un pas în față și spuse:

– Hai să ne calmăm puțin și să încercăm să discutăm civilizat.

Doamna Treen se îndepărtă încet, venind lângă doamna Boone. Elsa și Theo rămaseră pe loc, numai ochi și urechi.

– Nu mai pot trăi cu tine, zise doamna Treen. M-am săturat să fiu pocnită și plesnită. Iau copiii și plec, Roger, și nu poți face nimic ca să mă oprești.

– Nu te-am lovit niciodată, replică el, deși niciunul dintre cei de față nu îl crezu. Domnul Treen părea un bătăuș gata să ia la palme pe oricine.

– Nu mai minți, Roger, spuse ea.

– Poate că ar fi mai bine să intrăm în biroul meu, zise doamna Boone, împăciuitor.

– Are un pistol, rosti doamna Treen, și toată lumea înțepeni. Îl are în buzunar.

Toți ochii se îndreptară spre buzunarele pantalonilor domnului Treen și, într-adevăr, părea să fie ceva periculos acolo.

– Treci în mașină, Karen! ordonă domnul Treen, cu ochii sticloși și cu maxilarul încleștat.

Niciun om cu capul pe umeri nu s-ar fi urcat în mașină cu acest individ.

– Nu, răspunse ea. Nu mai primesc comenzi de la tine.

– Vă rog frumos să plecați, zise domnul Boone cu fermitate.

Domnul Treen zâmbi, își atinse buzunarul drept și spuse:

– Poate că nu vreau să plec.

– În acest caz, voi chema poliția, ripostă domnul Boone.

Urmă o pauză lungă. Nimeni nu mișca. Într-un final, doamna Boone spuse:

– Am o idee. Hai să intrăm în sala de conferințe, doar noi patru, să bem niște cafea și să stăm de vorbă.

Dat fiind că negocia acorduri de divorț și își petrecea o mare parte din timp în sălile de judecată, doamna Boone înțelegea nevoia de compromis. Vocea ei blândă și firea calmă mai risipiră din tensiunea acumulată.

Era un armistițiu. Domnul Treen nu voia să plece. Doamna Treen nu trebuia să plece cu el. Și nimeni nu voia să îl provoace pe omul cu pistol. Domnul Treen clipi primul și, făcând asta, împiedică agravarea situației. Zise:

– Fie, hai să vorbim.

Elsa adăugă iute:

– Aduc eu cafeaua.

Soții Treen și soții Boone intrară în sala de conferințe și închiseră ușa în urma lor. La început, Theo și Elsa nu știură dacă era cazul să sune la poliție sau să îl aștepte pe domnul Boone. Theo era îngrijorat de faptul că părinții săi se aflau în aceeași sală cu un om agitat și temperamental, care era destul de labil încât să poarte un pistol în buzunar. Dacă lucrurile luau o turnură nefericită? Dacă aveau să se audă focuri de armă din sala de conferințe? Theo voia să sune imediat la poliție.

Elsa, în schimb, avea o abordare diferită. Domnul Treen fusese de acord să discute calm despre problemele lor. Dacă apărea poliția și îl aresta pentru posesie de arme, ar fi putut ceda nervos, pierzându-și firea și făcând ceva și mai necugetat data viitoare. Elsa avea încredere în șefii ei, considerând că aceștia puteau detensiona situația și chiar rezolva o parte din problemele soților Treen.

Elsa sună un geamgiu cu program non-stop.

Minutele trecură fără să se audă focuri de armă din sala de conferințe. Nu se auzeau nici voci ridicate și nervoase. Theo se mai liniști puțin, deși, date fiind cele petrecute până atunci, rămase încă destul de agitat. El și Elsa se hotărâră să facă poze biroului, pentru a le arăta mai târziu poliției.

Măturară cioburile de sticlă și păstrară bolovanul drept probă. Geamgiul sosi după lăsarea serii și începu să înlocuiască geamul spart.

De obicei, marți seară familia Boone pleca de la birou câteva străzi mai încolo, până la adăpostul de pe Highland Street, unde serveau mâncare vagabonzilor, ajutând cu ce puteau. Doamna Boone, împreună cu alte avocate din Strattenburg, fondase o micuță clinică voluntară pentru femeile abuzate, câteva dintre acestea nemaiavând casă și locuind la adăpost. Domnul Boone avea și el clienții lui, în general oameni evacuați abuziv din casele și apartamentele lor sau oameni cărora li se refuzase dreptul de uzufruct. Treaba lui Theo era să-i ajute cu temele pe copiii rămași pe drumuri.

Întâlnirea cu soții Treen dădea semne că va dura o veșnicie, așa că Theo se hotărî să meargă singur la adăpost. Părinții lui aveau să îl urmeze mai târziu, măcar ca să ia cina. După ce îi serveau pe oamenii rămași pe drumuri, mâncau și ei un castron de supă sau un sendviș înainte să ofere consiliere juridică. Theo era flămând și se plictisise la birou. Își luă rămas-bun de la Elsa și porni cu bicicleta spre adăpost. Ajunse prea târziu pentru cină, dar găsi niște resturi prin bucătărie.

Proiectul său actual consta în a-i învăța matematică pe cei doi băieți ai familiei Koback. Russ avea opt ani, iar Ben șapte, și stăteau de două luni la adăpost, împreună cu mama lor. Doamna Boone se ocupa de problemele juridice ale doamnei Koback și, chiar dacă Theo nu era la curent cu toate amănuntele, știa totuși că mica familie tocmai își revenea dintr-o tragedie. Domnul Koback fusese ucis într-un loc îndepărtat și într-un mod despre care nu se discuta. După moartea sa, familia pierduse totul și fusese obligată să

trăiască într-o camionetă veche vreo câteva săptămâni înainte să găsească paturi la adăpost.

Pentru proiectul său de Cercetaș Vultur, Theo plănuia să organizeze un program în care voluntari adolescenți, destul de mari ca să conducă o mașină, să adopte un puști rămas pe drumuri, oarecum ca un frate sau o soră mai mare. De asemenea, se mai gândea să construiască și un alt adăpost, unul care să poată servi drept locuință oamenilor care încă mai trăiau prin corturi sau pe sub poduri. Totuși, tatăl său îl avertizase că un asemenea proiect l-ar costa câteva milioane bune.

Ca întotdeauna, cei doi băieți ai familiei Koback erau cuminți, chiar timizi. La vârsta lor fragedă, avuseseră deja parte de necazuri și nefericire. Doamna Boone spunea că fuseseră afectați din punct de vedere psihologic și că aveau nevoie de consiliere. Theo izbuti să le smulgă câteva zâmbete, în timp ce își făceau temele la matematică. Mama lor stătea pe-aproape, privindu-i și, după cum bănuia Theo, încercând și ea să învețe ceva. Theo știa că ea nu citea prea bine.

Fiecare vizită făcută la adăpost îi amintea lui Theo cât de norocos era. La mai puțin de un kilometru de mediul său cald și sigur, erau oameni precum cei din familia Koback, dormind pe paturi de campanie într-un adăpost și mâncând doar alimente donate de biserici și de instituții filantropice. Viitorul lui Theo era destul de previzibil. Dacă totul mergea conform planului, avea să-și termine liceul, să meargă la colegiu (nu se hotărâse încă la care) și apoi să urmeze cursurile Facultății de Drept, pentru a se face avocat. Cei doi băieți ai familiei Koback, în schimb, nu știau nici măcar unde aveau să locuiască peste un an. Adăpostul de pe Highland Street le permitea „clienților" săi să zăbovească pentru maximum douăsprezece luni, timp în care erau

nevoiți să-și găsească o slujbă și o locuință mai stabilă. La fel ca toți ceilalți, familia Koback era doar în trecere.

La ora 9 seara, toți voluntarii plecară din adăpost. Theo își luă rămas-bun de la Ben, Russ și de la mama lor și părăsi subsolul. Nu era nici urmă de părinții săi, așa că se hotărî să se întoarcă la birou cu bicicleta, ca să-și ia ghiozdanul și câinele, sperând că îi va găsi pe toți teferi și nevătămați. La acea oră aproape că nu mai era deloc trafic, și Theo goni pe străzi fără să țină cont prea mult de regulile de circulație. Tăie curbe, țâșni pe trotuare, trecu pe roșu și, în tot acest timp, își aminti cât de plăcut era să ai două roți umflate.

La intersecția dintre Main și Farley Street, lumina roșie a semaforului oprise două mașini în fața sa, așa că Theo o luă pe trotuar. Pe când efectua o manevră riscantă pe strada principală, se ciocni cu o altă bicicletă, pe care se afla un polițist în uniformă – agentul Stu Peckinpaw, un veteran uscățiv și cărunt, care patrula prin centrul Strattenburgului de câteva decenii bune. Toți copiii din oraș îl știau și încercau să-l evite.

Theo se ridică de jos, teafăr, și își scutură praful de pe picioare.

– Îmi cer scuze, rosti el, aproape așteptându-se să fie arestat și dus la secția de poliție.

Agentul Peckinpaw își rezemă bicicleta de un semn de circulație și își scoase casca.

– Cum te numești, puștiule? întrebă el, de parcă Theo ar fi fost un criminal în serie.

– Theo Boone.

Cei doi se mai întâlniseră de câteva ori de-a lungul vremii, cel puțin în trecere. Însă aceasta era prima întâlnire față în față dintre Theo și agentul Stu.

– Mi-e cunoscut numele, zise polițistul, oferindu-i lui Theo ocazia mult așteptată.

– Într-adevăr, domnule. Tatăl meu este Woods Boone și mama mea este Marcella Boone. De la firma de avocatură Boone & Boone.

– Mda, parcă-mi spune ceva. Păi, dacă ambii părinți sunt avocați, înseamnă că știi cât de cât legea, nu-i așa?

– Eu așa cred.

– Legea orașului interzice mersul cu bicicleta pe trotuar, indiferent de ora din zi sau din noapte și fără nicio excepție. Nu știi asta?

– Ba da, domnule, știu.

Peckinpaw se încruntă la Theo ca și cum era pe punctul de a scoate cătușele și de a i le prinde la mâini.

– Ești în regulă?

– Da, domnule.

– Atunci du-te acasă și nu mai merge pe trotuare.

– Da, domnule. Vă mulțumesc.

În ceea ce-l privea pe agentul Stu, toată lumea știa că e mai mult gura de el, căci rareori le dădea amenzi puștilor cu biciclete. Îi plăcea să zbiere și să amenințe, dar prefera să evite procesele-verbale. Theo porni mai departe, ușurat că scăpase basma curată, însă oarecum curios în privința celor ce s-ar mai fi putut întâmpla în acea zi bogată în evenimente. Îi sună telefonul și se opri ca să răspundă. Era mama sa, spunându-i să se ducă acasă. Întâlnirea cu soții Treen se sfârșise și fusese un succes.

Părinții săi mâncau niște pizza rece când intră el în bucătărie. Erau extenuați. Îl întrebară de adăpost, însă de-abia mai puteau îndruga două vorbe. Theo era curios în privința soților Treen și a ceea ce se întâmplase după ce plecase el, însă se lovi de eternul zid al confidențialității dintre avocat și client, și conversația se opri acolo. Părinții săi nu discutau niciodată despre clienții lor. Niciodată. Problemele unui client și conversațiile dintre avocați și clienți rămâneau confidențiale. Doamna Boone spuse totuși

că se ajunsese la o înțelegere și că soții Treen aveau să apeleze la consiliere.

Theo avea o grămadă de lucruri de discutat. Două cauciucuri sparte, un vestiar vandalizat, acum un bolovan aruncat prin fereastra sa de la birou. Cineva îl chinuia, și el avea nevoie să vorbească despre asta. Însă ar fi fost o conversație lungă, și toată familia Boone, inclusiv Judge, era gata de culcare. Tatăl său, un avocat care evita de obicei conflictele, părea deosebit de obosit după chinul de trei ore cu soții Treen. Doamna Boone se plângea de o durere de cap. Theo se pregătea totuși să le povestească totul, deoarece avea nevoie de ajutorul și de sfatul lor, însă, chiar când dădu să deschidă gura, sună telefonul. Era doamna Treen, supărată din nou.

Theo și Judge se duseră să se culce.

CAPITOLUL 7

Miercuri dimineață, Theo gonea spre școală ca de obicei, deși evită centrul orașului și nu mai merse pe trotuare. Nu avusese ocazia să vorbească la micul dejun cu părinții săi, deoarece tatăl lui plecase ca de obicei să-și bea cafeaua cu prietenii săi, iar mama lui tocmai ieșea pe ușă, fiindcă întârziase la o întâlnire. Theo și Judge mâncaseră singuri, în tăcere.

Conform titlurilor din ziare, nu se știa încă nimic de Pete Duffy. Niște hoți dăduseră o spargere într-un magazin de calculatoare de pe Main Street. Doi studenți de la Colegiul Stratten fuseseră arestați pentru hărțuire pe internet. Nici măcar un cuvânt despre vreun tâlhar necunoscut care vandalizase biroul de avocatură al lui Theo Boone, căci poliția nu fusese înștiințată.

Theo se bucură că era miercuri; cu siguranță avea să fie mai bine decât marți.

În timpul celei de-a doua ore (la geometrie), miercurea lui Theo deveni deodată mult mai rea decât marțea. În difuzor se auzi vocea ascuțită a secretarei școlii, domnișoara Gloria:

– Domnișoară Garman, Theo Boone este prezent?

În acel moment, Theo era cu mintea aiurea, visând cu ochii deschiși la excursia pe care urma să o facă la lacul

Marlo. La auzul numelui său, se îndreptă brusc, simțindu-se de parcă ar fi fost plesnit.

– Da, e prezent, răspunse domnișoara Garman.

– Trimiteți-l în birou, vă rog.

Theo sări în picioare și ieși din clasă.

În biroul directoarei, doamna Gladwell, se aflau doi polițiști în costume negre; directoarea părea că se uită la o stafie când intră Theo. Izbucni:

– Theo, acești doi domni sunt de la poliție și ar dori să stea de vorbă cu tine.

Niciunul din agenți nu se ridică, niciunul nu zâmbi. Cel scund, agentul Vorman, era mai în vârstă, și Theo îl mai văzuse pe la tribunal. De fapt, Theo îl văzuse depunând mărturie într-un proces cu câteva luni mai înainte. Pe celălalt, agentul Hamilton, Theo nu îl mai văzuse niciodată. Acesta îi spuse:

– Theo, am dori să-ți punem câteva întrebări.

De vreme ce nu mai erau scaune libere, Theo se rezemă cu spatele de perete, întrebându-se ce căutau polițiștii acolo. La început, se gândi că veniseră din cauza geamului spart, dar alungă repede acest gând. Un asemenea act mărunt de vandalism nu ar fi necesitat implicarea a doi polițiști. Theo îngăimă:

– Da, sigur.

Hamilton continuă:

– Ai fost cumva prin centru aseară?

Lui Theo nu îi plăcură nici tonul, nici privirea încruntată a polițistului. Combinate, acestea dădeau senzația că îl bănuiau că ar fi făcut ceva rău. Theo se uită la doamna Gladwell, care bătea agitată cu degetele în birou. Își întoarse privirea către agentul Vorman, care scria ceva în carnețelul său.

Theo răspunse:

– Am fost la adăpostul de pe Highland Street aseară.

– Ai fost cumva și pe Main Street, din vreun motiv anume? întrebă Hamilton.

– De ce îmi puneți aceste întrebări? întrebă Theo, ceea ce îi enervă la culme pe ambii agenți.

– Lasă-mă pe mine să pun întrebările, Theo. Tu doar răspunde-mi, îl repezi Hamilton, ca un actor prost de televiziune.

– Răspunde numai la întrebări, interveni și Vorman, încercând să-l intimideze.

– Nu, nu am fost în centru, rosti Theo încet. Am fost la adăpost, apoi m-am întors acasă cu bicicleta.

– Ai dat cumva peste agentul Stu Peckinpaw? întrebă Hamilton.

– Da. Am intrat în el din greșeală, însă nu au fost probleme.

– Și unde s-a întâmplat asta?

– Pe Main Street. La intersecția cu Farley.

– Deci, ai fost în centru aseară, nu-i așa, Theo?

– Eram cu bicicleta.

Polițiștii își aruncară priviri pline de încredere. Doamna Gladwell iuți ritmul bătăilor. Hamilton spuse:

– Pe Main Street este un magazin de calculatoare, la vreo două străzi distanță de Farley. Se numește Big Mac's Systems. Îl știi?

Theo clătină din cap. Nu. Totuși, își aminti numele din titlurile ziarelor pe care le frunzărise în acea dimineață. Magazinul fusese spart noaptea trecută.

Vorman adăugă:

– Vând calculatoare, laptopuri, imprimante, programe de soft și alte cele, dar mai au și cele mai noi tablete, SmartPaduri, cititoare de cărți electronice, chiar și telefoane mobile. Nu ai fost niciodată în acest magazin, Theo?

– Nu, domnule.

– Tu ai laptop?

– Da, domnule. Am un Jupiter Air de 13 inchi. L-am primit de Crăciun.

– Unde este acum?

– În ghiozdanul meu, în clasă.

– Îl ții vreodată în vestiar? îl întrebă Hamilton.

– Câteodată. De ce?

– Așa cum ți-am mai zis, Theo, lasă-ne pe noi să punem întrebările.

– Bine, dar am senzația că mă suspectați că aș fi făcut ceva rău. Și, dacă așa stau lucrurile, atunci vreau să sun un avocat.

Pe polițiști îi amuză reacția lui Theo. Un puști de 13 ani cerând un avocat. Aveau de-a face cu tâlhari și infractori zi de zi și toți cereau un avocat. Pesemne că puștiul se uita prea mult la televizor.

– Am dori să-ți vedem vestiarul, rosti Hamilton.

Theo știa că nu este înțelept să accepte percheziția. Fie că era vorba despre mașină, casă, buzunare, birou, chiar și-un vestiar, niciodată nu accepți percheziția. Dacă poliția credea că poate găsi dovezi ale unei infracțiuni, atunci trebuia să obțină un mandat judecătoresc sau o permisiune scrisă, și apoi să efectueze percheziția. Însă Theo știa că nu făcuse nimic rău și, ca toți oamenii nevinovați, voia să o dovedească poliției. De asemenea, știa că școala îi putea deschide vestiarul chiar și fără permisiunea lui.

– Sigur, spuse el, oarecum reticent, și ambii polițiști, precum și doamna Gladwell nu putură să nu observe că Theo ezitase înainte să accepte percheziția.

Cei patru ieșiră din birou și porniră pe culoarul pustiu. Clopoțelul avea să sune în mai puțin de cincisprezece minute și o mulțime de elevi urmau să îl vadă pe Theo în compania a doi străini în costume negre. În câteva secunde, întreaga școală avea să afle că el era cercetat pentru ceva. Când se

opriră în fața vestiarului său, Theo aruncă o privire împrejur. Culoarul era pustiu.

– Când ți-ai deschis vestiarul ultima oară? întrebă Hamilton.

– Când am ajuns la școală azi-dimineață. Pe la 8.30.

– Deci, cam acum două ore.

– Da, domnule.

– Și ai observat ceva neobișnuit la acea oră?

– Nu, domnule.

Theo se gândi să menționeze faptul că vestiarul îi fusese spart de cineva luni, însă deodată simți nevoia de a grăbi lucrurile. Era îngrozit la gândul că avea să fie văzut alături de doi polițiști și de directoare.

– Poți să-l deschizi acum, zise Hamilton.

Theo tastă codul – 58343 (Judge) – și deschise ușa. Nu părea să lipsească nimic, în schimb apăruse ceva nou. În partea stângă, rezemate de niște manuale, se aflau trei obiecte subțiri pe care Theo nu le mai văzuse niciodată până atunci.

– Nu atinge nimic, rosti Hamilton, aplecându-se și suflându-i în ceafă lui Theo. Vorman și doamna Gladwell se traseră și ei mai aproape și, vreme de câteva secunde, nimeni nu mișcă și nu scoase nicio vorbă. În cele din urmă, Hamilton întrebă:

– Vezi ceva neobișnuit, Theo?

Cu gura uscată, Theo izbuti să îngaime:

– Da, domnule. Alea nu sunt ale mele.

Obiectele subțiri erau tablete Linx 0-4, cele mai ușoare și mai performante calculatoare de pe piață. Cu o grafică uluitoare, memorie nelimitată, un milion de aplicații și un preț de 399 de dolari, modelul 0-4 era mai ieftin, însă mult mai sofisticat decât competitorii săi. Agentul Vorman, punându-și mănuși chirurgicale și mânuind tabletele de parcă ar fi fost diamante rare, le așeză una lângă cealaltă pe

biroul doamnei Gladwell. Big Mac fusese chemat și avea să ajungă pentru a-și identifica proprietatea furată.

– Vă rog să o sunați pe mama, îi spuse Theo doamnei Gladwell. Sau pe tata. Nu contează.

– Stați așa, interveni Hamilton. Mai avem câteva întrebări.

– Nu mai răspund la nicio întrebare, zise Theo. Vreau să vină părinții mei.

– Dacă Theo spune că nu a furat el tabletele, eu îl cred, interveni doamna Gladwell.

– Vă mulțumesc, zise Hamilton.

– Cum ați știut să le găsiți acolo? întrebă Theo.

– Încă o dată, tinere Theo, te rog, lasă-ne pe noi să punem întrebările, repetă Hamilton. Avusese un ton și o atitudine mizerabile de la bun început; acum, că făcuse rost de probe, și infracțiunea părea rezolvată, devenise de-a dreptul insuportabil.

– Pot să-i sun părinții? întrebă doamna Gladwell.

– Sigur că puteți, zise Theo. Nu ei conduc școala asta. Nu vă pot spune ei ce să faceți.

– Încetează, puștiule, spuse Vorman.

– Vă rog frumos! interveni doamna Gladwell. Nu vă permit să îi vorbiți astfel elevului meu. Theo nu este un infractor. Eu îl cred.

Theo se apropie de doamna Gladwell, care stătea la birou, și își scoase telefonul mobil. Folosind apelarea rapidă, sună la biroul firmei Boone & Boone. Îi răspunse Elsa, iar Theo, uitându-se drept în ochii furioși ai agentului Hamilton, zise:

– Bună, Elsa, sunt eu, Theo. Trebuie să vorbesc cu mama.

– S-a întâmplat ceva, Theo?

– Nu. Te rog, dă-mi-o pe mama la telefon.

– Este la tribunal, Theo. O să fie prinsă acolo cu treabă toată dimineața.

– Bine, atunci dă-mi-l pe tata.

– Nu este aici. Este plecat în Wilkesburg, unde încheie o afacere cu terenuri. Ce se întâmplă, Theo?

Theo nu avea timp să discute cu Elsa, mai ales că ea nu avea cum să îl ajute. Polițiștii spumegau de mânie, și Theo își dădu seama că nu prea mai are timp. Îi închise telefonul Elsei, apăsă un alt număr de apelare rapidă și spuse:

– Ike, sunt eu, Theo.

Ike răspunse:

– 'Neața, Theo. De ce mă suni la 10.30?

Theo continuă:

– Ike, sunt la școală și au venit doi polițiști care mă acuză că aș fi furat niște calculatoare puse de cineva în vestiarul meu. Poți veni până aici?

– Destul, puștiule, bombăni Hamilton.

Ike nu îi răspunse, dar apelul se întrerupse.

Theo închise telefonul și îl puse la loc în buzunar. Teoretic, aceasta era o violare a regulilor școlii. Numai elevii de clasa a opta aveau voie să vină cu telefonul la școală, și doar câțiva o și făceau. Folosirea lor era reglementată foarte riguros. Toate telefoanele mobile trebuiau să fie închise în timpul orelor, și nu puteau fi folosite decât în pauze și la prânz. Însă, având în vedere împrejurările, Theo se îndoia că doamna Gladwell avea să se supere pe el. Și nici nu se supără.

– Nu te-am acuzat de nimic, spuse Hamilton. Efectuăm doar o anchetă și, când găsim bunuri furate în posesia cuiva, trebuie să punem și noi niște întrebări. E chiar atât de greu de înțeles?

– Theo nu a furat acele calculatoare, să vă fie clar, rosti doamna Gladwell pe un ton hotărât.

Vorman decise să joace rolul polițistului cumsecade și zâmbi împăciuitor.

– Deci, Theo, dacă nu ai pus tu calculatoarele acestea în vestiar, înseamnă că a făcut-o altcineva. Cine mai are codul de la vestiarul tău?

O întrebare nepericuloasă. Theo răspunse:

– Nimeni, din câte știu eu, dar cineva mi-a spart vestiarul luni. Mi-a furat o șapcă de baseball cu Twins și alte câteva obiecte. Nu am raportat spargerea pe moment, dar aveam de gând să o fac.

Doamna Gladwell se întoarse și îl privi pe Theo.

– Ar fi trebuit să ne spui, Theo.

– Știu, știu. Îmi pare rău. Voiam să vorbesc despre asta cu ai mei mai întâi, și apoi v-aș fi raportat și dumneavoastră, însă nu am mai apucat să o fac.

– Și școala are o listă cu toate codurile de acces? întrebă Vorman.

– Da, dar aceasta este păstrată într-un fișier securizat, pe serverul principal, explică doamna Gladwell.

– A pătruns cineva vreodată ilegal în el?

– Nu, din câte știu eu.

– A avut școala vreo problemă cu vestiare sparte?

– Nu, replică ea. Se mai întâmplă uneori ca vreun elev să nu-și închidă cum trebuie vestiarul, iar ușa să rămână întredeschisă. Așa se poate ajunge să lipsească unele obiecte, dar nu țin minte ca vreun elev să facă rost de un cod de acces și să spargă vestiarul altcuiva.

– Dar tu, Theo? întrebă Vorman. Știi de cineva care să fi făcut rost de codul altcuiva și să-i fi spart vestiarul?

– Nu, domnule.

Își frunzări notițele, apoi se uită la Theo și zise:

– În timpul spargerii de aseară de la Big Mac's Systems, hoțul sau hoții au luat zece tablete dintr-acestea, șase laptopuri de 15 inchi și o duzină de telefoane mobile. Ai vreo idee unde sunt toate astea acum?

Theo scrâșni din dinți și spuse:

– Nu știu nimic despre spargerea de aseară, deoarece nu am fost acolo, și nu știu cum au ajuns aceste tablete în vestiarul meu. Am zis deja că vreau să vorbesc cu un avocat, și nu mai răspund la nicio întrebare până când acesta nu ajunge aici.

– Ți-ai ușura mult situația dacă ai coopera cu noi, Theo, rosti Hamilton.

– Chiar cooperez. V-am dat voie să îmi percheziționați vestiarul și vă spun adevărul.

CAPITOLUL 8

Big Mac era un bărbat mărunțel, puțin mai înalt decât Theo și, când intră în biroul doamnei Gladwell, se încruntă la suspect de parcă ar fi vrut să-l împuște. Theo rămase pe poziție, în spatele scaunului directoarei, și îi văzu pe agenți oferindu-i lui Big Mac o pereche de mănuși chirurgicale.

– Poate ar fi mai bine să așteptați afară, spuse Hamilton, iar Theo și doamna Gladwell ieșiră din birou și rămaseră să aștepte la recepție.

Când se închise ușa, ea îi șopti:

– Nu știu de ce trebuie să fie atât de nepoliticoși.

– Doar își fac treaba, zise Theo.

– Vrei să-ți suni din nou părinții?

– Poate mai târziu. Nu sunt la birou și sunt ocupați.

Se auzi clopoțelul, și Theo se uită după un loc în care să se ascundă. Elevii urmau să se mute dintr-o clasă în alta și nu era ceva ieșit din comun ca unii să treacă prin dreptul recepției pentru treburi urgente. Cineva l-ar fi putut vedea acolo, părând vinovat, reținut pentru un motiv oarecare. Găsi o revistă, își ascunse fața după ea și se retrase lângă rezervorul de apă, pe măsură ce hărmălaia de pe culoare cuprindea toată școala.

În biroul doamnei Gladwell, Big Mac scoase o plăcuță de pe partea din spate a fiecărei tablete și verifică numerele de serie. Folosind mănuși ca să nu șteargă eventualele amprente, compară numărul cu lista sa de inventar.

– Da, astea-s din magazinul meu, spuse el. Se pare că ați prins făptașul.

– Vom vedea, rosti Hamilton.

– Ce vrei să spui cu asta? Nu le-ați găsit în vestiarul acelui puști? Mie mi se pare că l-ați prins cu mâța-n sac. Vreau să fac plângere chiar acum. Hai să-l prindem la strânsoare ca să aflăm unde putem găsi celelalte lucruri pe care le-a furat.

– Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de anchetă, Mac.

– Cred că l-am văzut pe puștiul ăsta în magazinul meu săptămâna trecută.

Vorman se uită la Hamilton.

– Ești sigur, Mac?

– N-o pot dovedi. Trec pe-acolo o grămadă de puști, însă ăsta mi se pare cunoscut.

– El ne-a zis că nu a fost niciodată în magazinul tău.

– Ce vă așteptați să spună? Știm că el e hoțul, nu? Dacă e în stare să dea o spargere și să fure, sunt convins că e în stare și să mintă. Vreau să-l arestați pe puști, ne-am înțeles? Pierd o grămadă de bani din cauza hoților și-i dau în judecată pe toți cei pe care-i prind.

– Am priceput, Mac. O să terminăm ancheta și o să trecem pe la magazin când e gata. Îți mulțumim pentru cooperare.

– Nicio problemă. Doar găsiți-mi restul lucrurilor, bine?

– Așa o să facem.

Big Mac trânti ușa de la biroul doamnei Gladwell și, în timp ce trecea pe lângă biroul domnișoarei Gloria, îl văzu pe Theo ascunzându-se după rezervorul de apă.

– Hei, puștiule, unde-s restul lucrurilor pe care le-ai furat din magazinul meu? îl întrebă el. Chiar atunci, un profesor de la clasa a șasea vorbea în șoaptă cu doamna Gladwell, nu departe, iar un elev dintr-a șaptea, cu febră, era întins pe o canapea. Toată lumea se uită la Big Mac, apoi la Theo, care amuți câteva clipe. Îmi vreau lucrurile, ne-am înțeles? zise Big Mac și mai tare, făcând un pas către Theo.

– Nu sunt la mine, izbuti să îngaime Theo.

– Vă rog frumos, îi zise doamna Gladwell lui Big Mac.

Ușa se deschise, și agentul Vorman ieși din birou. Îndreptă un deget spre Big Mac și spuse:

– Gata. Ne ocupăm noi de asta. Poți pleca. Big Mac plecă fără să mai scoată o vorbă.

Clopoțelul sună, anunțând începutul celei de-a treia ore. Profesorul de la clasa a șasea se holba la Theo ca și cum acesta ar fi fost un criminal. Mark Nu-știu-Cum, elevul cu febră, se ridicase în capul oaselor, țintuindu-l și el cu privirea pe Theo. Domnișoara Gloria ridică din sprâncene, și fruntea i se încreți de la riduri, făcând-o să pară foarte vinovată. Theo voia să strige că nu era hoț, că nu furase nimic din lucrurile lui Big Mac, că nu furase, de fapt, nimic în toată viața lui, însă vreme de câteva secunde lungi rămase pur și simplu neclintit.

Nu mai fusese acuzat niciodată de o infracțiune.

Agentul Vorman spuse:

– Puteți să veniți înapoi, vă rog? Theo o urmă pe doamna Gladwell înapoi în birou, iar ea se așeză în scaunul său ergonomic. Theo rămase în picioare, lângă ea; erau ei doi împotriva celor doi polițiști.

Vorman începu:

– Au fost identificate de către proprietar. Numerele de serie se potrivesc la fix. Acum, că am recuperat o parte din

bunurile furate, trebuie să examinăm cu atenție vestiarul domnului Boone. Să căutăm amprente. Să-i inventariem conținutul. Chestii de-astea.

Hamilton interveni și el:

– Și va trebui să vorbim cu puștii care au vestiarele lângă vestiarul lui. Poate că au văzut ceva sau pe cineva suspect, știți dumneavoastră, chestii de rutină. Cu cât facem asta mai repede, cu atât mai bine. Puștii au memorie scurtă.

Doamna Gladwell știa că puștii de 13 ani aveau o memorie mult mai bună decât adulții, dar nu îl contrazise. Spuse doar:

– Bine, dar sunt sigură că asta poate aștepta până la 15.30, când se termină orele. De ce să întrerupem școala în timpul zilei?

Theo era îngrozit la gândul că polițiștii aveau să îi înșire prietenii la interogatoriu. În curând avea să se răspândească vestea că Theo era suspectat, că poliția era pe urmele lui. Theo avea nevoie de ajutor. Doamna Gladwell făcea tot posibilul să îl apere cât mai bine, dar Theo avea nevoie de artileria grea.

Ușa se trânti la perete, și Ike se năpusti înăuntru.

– Ce se petrece aici!? întrebă el. Theo, ești în regulă?

– Nu prea, zise Theo.

Vorman se ridică și spuse:

– Sunt agentul Vorman, de la poliția Strattenburg, iar acesta este partenerul meu, agentul Hamilton. Dacă nu vă supărați, dumneavoastră cine sunteți? Prezentările erau reci; niciunul dintre cei trei bărbați nu dădu vreun semn că ar vrea să-și strângă mâinile.

– Ike Boone, fost angajat la firma de avocatură Boone & Boone, iar Theo este nepotul meu.

– Eu sunt doamna Gladwell, directoarea. Bine ați venit!

Ike își înclină ușor capul și rosti:

– Încântat de cunoștință. Cred că ne-am mai întâlnit în trecut. Și acum, ce se petrece aici?

– Sunteți avocat? întrebă Vorman.

Ike răspunse:

– Fost avocat. În acest moment sunt unchiul, consilierul, consultantul și tutorele lui Theo, și orice ar mai trebui. Dacă vreți avocați, dați-mi o oră și ceva și vi-i aduc aici încolonați. Ike purta hainele lui obișnuite: blugi tociți, sandale fără ciorapi, un tricou vechi cu Red Stripe Beer pe sub o bluză de trening maro jerpelită, în carouri, iar părul său lung și cărunt era prins la spate într-o coadă. Era extrem de agitat și gata de bătaie, și Theo își dădu seama că nu putea spera la un apărător mai bun decât el.

Agentul Hamilton înțelese perfect situația și interveni. Pe un ton calm, rosti:

– În regulă, domnule Boone. Un magazin de calculatoare de pe Main Street a fost spart aseară. Azi-dimineață am primit un pont anonim că o parte din obiecte pot fi găsite în vestiarul numitului Theodore Boone, aici la școală. Theo a consimțit ca noi să percheziționăm vestiarul și astfel am găsit aceste trei tablete Linx 0-4, în valoare de aproximativ 400 de dolari fiecare. Proprietarul magazinului a verificat numerele de serie ale produselor și le-a identificat ca fiind ale sale.

– Perfect! spuse Ike cu voce tare. Atunci știm exact cine a jefuit magazinul. Puștlamaua care v-a dat pontul anonim. De ce nu îl căutați pe el, în loc să îl hărțuiți pe Theo?

– Nu îl hărțuim, domnule Boone, rosti Hamilton. Doar efectuăm o anchetă, care include și depistarea apelantului anonim. Încercăm să ne ocupăm de toate, înțelegeți?

Ike trase aer în piept și se uită la nepotul său.

– Ești în regulă, Theo?

– Mda, presupun, răspunse el, însă nu era așa. Două cauciucuri de bicicletă tăiate, un bolovan aruncat prin geam și cioburi peste el și peste câinele lui, prima intruziune în vestiar și șapca furată, iar acum asta. Cineva îl tortura, și făcea o treabă a naibii de bună.

Doamna Gladwell zise:

– Ei bine, dacă vreți să știți părerea mea și, având în vedere că suntem în biroul meu, oricum mi-o voi spune, poliția are tot dreptul să efectueze o anchetă, atâta vreme cât nu tulbură programul școlii. De asemenea, sunt de părere că Theodore Boone nu a furat nimic.

Cei trei bărbați încuviințară. Theo era întru totul de acord, dar nu-și clinti niciun mușchi.

– Ce urmează? mârâi Ike la polițiști.

Agentul Hamilton răspunse:

– Păi, am dori ca Theo să vină la secția de poliție ca să-i luăm o declarație oficială. Este doar o chestiune de rutină. După aceea am vrea să vorbim și cu alți elevi.

Theo urmărise destule emisiuni și seriale ca să știe că un drum la secție însemna de obicei cătușe și stat pe bancheta din spate a mașinii de poliție, și pentru o clipă ideea îl amuză. Nu i se mai puseseră niciodată cătușe, nici nu mai urcase pe bancheta din spate a mașinii de poliție, și ar fi fost haios să vorbească despre toată această aventură mai târziu, după ce s-ar fi lămurit lucrurile. Însă îi dispăru orice urmă de detașare când își dădu seama că bârfa avea să facă înconjurul școlii și al orașului și că în curând toată lumea avea să afle că Theo era suspectul principal.

– Orele se termină la 15.30, nu-i așa? o întrebă Ike pe doamna Gladwell.

– Așa este.

– Bine. Îl voi aduce pe Theo la secția de poliție la ora 16, dacă vă convine. Sunt sigur că părinții îl vor însoți.

Agenții schimbară o privire, fiind limpede că niciunul din ei nu dorea să se certe cu Ike pe acest subiect.

– Când putem sta de vorbă cu ceilalți elevi? întrebă Vorman.

– Bănuiesc că la 15.30, zise doamna Gladwell.

– Cine are vestiarele lângă vestiarul tău, Theo? întrebă Hamilton.

– Woody, Chase, Joey, Ricardo, majoritatea colegilor mei de clasă, replică Theo. Vestiarul lui Darren este chiar sub al meu.

Vorman îl privi pe Hamilton și spuse:

– Va trebui să vorbim cu cei de la laborator, să vedem dacă pot lua amprentele din vestiar.

– Așa-i, făcu Hamilton. Și va trebui să-ți luăm și ție amprentele, Theo. Putem face asta astăzi, când vii la secție.

– Vreți să-mi luați amprentele? întrebă Theo.

– Firește.

– Nu știu ce să spun, interveni Ike. Voi discuta asta cu părinții lui.

– Nu-mi pasă, zise Theo. Puteți să le luați. Nu veți găsi amprentele mele pe acele tablete, deoarece nu le-am atins niciodată. Și, dacă vreți, puteți să mă supuneți și la detectorul de minciuni. Nu am nimic de ascuns.

– Vom vedea, spuse Vorman.

Agenții păreau deodată să se grăbească să plece. Hamilton își închise carnețelul și îl băgă într-un buzunar.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Gladwell, rosti el ridicându-se. Și îți mulțumesc și ție pentru cooperare, Theo. Domnule Boone, mi-a făcut plăcere!

După ce plecară, Theo se așeză pe scaunul pe care stătuse Hamilton.

– Mai trebuie să vorbim despre ceva, zise el, și Ike se lăsă în celălalt scaun.

În timp ce doamna Gladwell asculta cu mare atenție, Theo le povesti despre cele două cauciucuri tăiate, dintre care unul în incinta școlii. Când Theo ajunse la bolovanul ce-i spărsese geamul de la birou cu o zi în urmă, Ike spuse:

– Cineva te vânează.

– Într-adevăr, recunoscu Theo.

CAPITOLUL 9

Deloc surprinzător, situația se schimbă în mod dramatic când se implică mama lui Theo.

Theo o sună la prânz și, un sfert de oră mai târziu, ea era la școală, în biroul doamnei Gladwell, cerând răspunsuri. Era furioasă că Theo fusese interogat de către poliție fără ca părinții lui să fie de față, însă doamna Gladwell o asigură că Theo se descurcase onorabil. Fusese precaut în răspunsurile pe care le dăduse și nu le oferise agenților mai multe informații decât era cazul. Percheziția vestiarului fusese inevitabilă, deoarece școala avea dreptul să îl deschidă pentru orice motiv întemeiat. Politica școlii le impunea doamnei Gladwell și celorlalți administratori să coopereze complet cu oamenii legii, în orice situație.

Inițial, doamna Boone vru să-l ia de la școală pe Theo și să-l ducă în biroul ei, iar apoi la secția de poliție. Doamna Gladwell, pe de altă parte, socotea că ar fi fost mai indicat să aștepte până la sfârșitul orelor. Theo fusese scos din clasă o dată în acea miercuri și, dacă se întâmpla din nou, nu ar fi făcut decât să sporească suspiciunile. Să lase lucrurile cât se poate de normale, o sfătui ea. Apoi începu să vorbească despre săptămâna plină de evenimente de care avusese parte Theo. Cum Theo nu apucase să le spună părinților săi despre cauciucurile tăiate și despre prima spargere

a vestiarului, mama lui fu de-a dreptul șocată când află de aceste episoade. Se supără de-a binelea că Theo nu scosese o vorbă despre toate acestea.

Când plecă, o rugă pe doamna Gladwell să-i dea instrucțiuni stricte lui Theo să se ducă direct la birou după ore.

La ora 15.30, agentul Hamilton aștepta în clasa domnului Mount. Îl sunase pe domnul Mount și îl rugase să îi „invite" pe Darren, Woody, Chase, Joey și pe Ricardo să mai stea în școală pentru o întâlnire scurtă. Cu domnul Mount de față, agentul vorbi cu fiecare băiat în parte, și scurt. Darren fu primul și, după ce stabili cu exactitate locația vestiarului într-o fotografie mărită, agentul îl întrebă:

– La ce oră ai ajuns la vestiar prima dată, azi-dimineață?

Darren ridică din umeri și zise:

– Când am ajuns la școală, chiar înainte de întâlnirea de dimineață.

– Și când începe?

– La 8.40.

– De ce te-ai dus la vestiar?

– Ca să-mi iau niște cărți și să las altele, ca de obicei.

– L-ai văzut pe Theo Boone la vestiar azi-dimineață?

Darren se gândi o clipă, ridică iar din umeri și zise:

– Nu cred. Probabil că era deja în clasă.

– Pe cine îți amintești să fi văzut la vestiare azi-dimineață?

Urmă o altă pauză de gândire.

– Pe Ricardo, parcă, și pe Woody. O parte dintre colegi. Nu am stat să mă uit cu atenție. De obicei ne grăbim să ajungem la oră.

– Ai văzut în apropierea vestiarelor pe cineva care nu avea ce căuta acolo? întrebă Hamilton încet.

– Cum ar fi?

– Cineva care nu ar trebui să dea târcoale pe la vestiare?

– A făcut careva vreo boacănă?

– Asta vrem să aflăm noi, Darren. Ai văzut vreun străin pe la vestiare înainte de ora 10?

– Un străin? Adică un adult?

– Un adult, un elev, oricine care în mod normal nu avea ce căuta la vestiarele din capătul ăsta al coridorului.

Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă, după care Darren clătină încet din cap.

– Nu, domnule, nu am văzut pe nimeni suspect.

– Nimic ieșit din comun?

– Nu, domnule.

Conversații similare fură purtate și cu ceilalți băieți. Numai Chase își aminti că dăduse peste Theo dimineață la vestiare, însă nu îl văzuse scoțând cărți sau alte obiecte din ghiozdan. Agentul Hamilton avu mare grijă să nu spună ce se găsise în vestiarul lui Theo și nici să dea de înțeles că prietenul lor intrase în bucluc.

La ora 16, Theo și părinții săi, împreună cu Ike, intrară în secția de poliție de pe Main Street, la două străzi distanță de tribunal. Fură întâmpinați de agentul Vorman, care îi conduse într-o cămăruță din subsolul aglomerat. După ce le oferi ceva de băut – și toți îl refuzară –, Vorman trecu la subiect. El și doamna Boone vorbiseră deja de două ori la telefon în acea după-amiază, ca să nu fie nicio surpriză.

Theo avea să dea o declarație de bunăvoie, cu toată consilierea juridică de care avea nevoie, iar Vorman avea să îl înregistreze audio și video. Theo își asigurase părinții că nu avea nimic de ascuns și că nu știa nimic despre spargere sau despre bunurile furate.

Începu cu ziua de luni și cu primul incident de la vestiar. Vorbi despre cele două cauciucuri tăiate și spuse că Gil de la Gil's Wheels putea confirma aceste detalii. Le explică încă o dată că nu le spusese părinților săi, fiindcă pur și simplu nu avusese nici timpul, nici ocazia necesară. Aminti și despre bolovanul azvârlit în biroul său în ziua precedentă. Pe

măsură ce Vorman îi punea întrebări ușoare, Theo ajunse într-un final și la tabletele furate care fuseseră găsite în vestiarul său. Se dusese la vestiar cu câteva minute înainte de prima oră, ca întotdeauna. Coridoarele erau aglomerate și zgomotoase, ca în orice altă zi. Își deschisese vestiarul, tastându-și codul de acces, și nu văzuse nimic ieșit din comun. Fusese mult mai atent la ce se afla înăuntru din cauza celor petrecute luni. Tabletele Linx nu se găseau în vestiarul său la acel moment. Nu observase nicio persoană suspectă dând târcoale pe acolo – nici alți adulți, nici elevi din alte clase sau de la alte cursuri. Nimeni altcineva nu îi știa codul. Nu cunoștea alte incidente similare ce implicau deschideri neautorizate ale unui vestiar.

Theo vorbi încet și cu băgare de seamă, repetându-și declarațiile când i se cerea. În stânga sa era mama lui, în dreapta, tatăl. Ike stătea în capul mesei, încă nervos pe polițiști, pentru că îndrăzneau să îi suspecteze nepotul. Agentul Hamilton stătea în fața lui Theo și îl îndruma. O cameră video așezată pe un tripod lângă Hamilton înregistra totul.

Theo oferi un rezumat amănunțit și precis al scurtei sale întâlniri cu agentul Stu Peckinpaw, marți seară, explicând și împrejurările în care avusese loc aceasta. Era convins că nu mai intrase niciodată la Big Mac's Systems. Le sugeră să verifice evidența vânzărilor magazinului, pentru a dovedi că nu cumpărase niciodată nimic de-acolo.

Când termină, camera și reportofonul fură oprite, și toată lumea se relaxă. Agentul Hamilton le spuse că aveau să amâne luarea amprentelor, deoarece nu se găsise nicio urmă pe cele trei tablete. Nu aveau cu ce să compare amprentele lui Theo.

– Cineva a fost foarte grijuliu, rosti Hamilton uitându-se la Theo. A șters orice urmă, folosind mănuși, cel mai probabil.

Theo nu-și dădea seama dacă Hamilton încă îl suspecta. Ca orice polițist bun, nu dezvăluia mai nimic și se purta de parcă oricine putea fi vinovat.

– Cum rămâne cu apelantul anonim? întrebă Ike. Ați reușit să îl depistați?

– Oarecum, răspunse Hamilton nervos, dându-le de înțeles că nu voia să fie presat de Ike. Am fost sunați de la un telefon public de lângă spital, așa că va fi greu să-l identificăm pe apelant.

– La ce oră a fost dat? întrebă Woods Boone.

– La 9.20, replică Hamilton.

Domnul Boone continuă:

– Deci, dacă tabletele nu erau în vestiarul lui Theo la 8.40, când a trecut el pe-acolo, asta înseamnă că hoțul i-a deschis vestiarul când el era la prima oră. După ce a lăsat tabletele, fie a plecat de la școală și s-a grăbit să ajungă la telefonul public de lângă spital – ca să sune –, fie a înștiințat pe altcineva din exterior că misiunea a fost îndeplinită și că poate anunța poliția. Probabil cea de-a doua variantă. Ceea ce înseamnă că aveți mai mulți oameni implicați în treaba asta.

Agentul Hamilton se uită țintă la Woods Boone, care îi întoarse privirea.

– Poate că ar trebui să vă faceți detectiv, zise Hamilton.

– Poate că ar trebui să observați chestiile evidente. A fost o înscenare. O făcătură. Nu știu cine-a fost sau de ce a făcut-o, dar este destul de clar că Theo nu a avut nimic de-a face cu asta. Este o victimă, nu un suspect.

– Eu nu am spus despre nimeni că ar fi suspect, domnule Boone, rosti Hamilton cu răceală. Nu au trecut nici douăzeci și patru de ore de la comiterea infracțiunii; aveți și dumneavoastră răbdare. De-abia am început investigația.

– Ce urmează în ceea ce-l privește pe Theo? întrebă doamna Boone.

– E liber să plece. Nu îl vom aresta în toiul nopții. Dacă va trebui să mai avem o discuție, o să vă sun.

Hamilton începuse să se enerveze, probabil fiindcă era presat de o ceată de avocați.

– Treaba noastră este să urmăm toate pistele și să încercăm să aflăm cine a comis infracțiunea. Nu știm dacă Theo spune adevărul. Ceea ce spune el are noimă, dar eu sunt polițist și am avut de-a face cu o grămadă de infractori care pretindeau că sunt nevinovați. Poate că este nevinovat, poate că nu. Dumneavoastră nu aveți nicio îndoială, însă nu așa își face poliția treaba. În curând sperăm să știm mai multe și să pot zice: „Theo, ai spus adevărul". Până se va întâmpla asta însă, nu am încredere în nimeni.

– Nu mă credeți? întrebă Theo, rănit.

– Uite ce e, Theo, eu nu știu dacă minți, așa cum nu știu dacă spui adevărul. Este prea devreme ca să mă pronunț, tocmai pentru că mă ocup personal de caz. Nu avem prea multe dovezi până acum, dar cele pe care le avem arată spre tine. Înțelegi ce încerc să zic?

Theo dădu ușor din cap, deși nu-i făcea plăcere să recunoască asta.

Hamilton își privi ceasul, închise fișierul și spuse:

– Și-acum vă mulțumesc pentru că ați trecut pe-aici și, așa cum ziceam, păstrăm legătura.

Familia Boone ieși în grup din clădirea poliției. Nimeni nu zâmbea.

Theo încercă să învețe în biroul său de la Boone & Boone, însă nu se putu concentra. Fusese montat un geam nou, iar cioburile, îndepărtate. Nu mai era niciun semn din dezastrul din după-amiaza precedentă, însă Theo încă putea auzi zgomotul sticlei sparte, bufnitura puternică a bolovanului izbind raftul de cărți, cioburile împrăștiate, scheunatul îngrozit al lui Judge, urmat de o serie de lătrături

furioase în secundele ce urmară. Theo aproape că putea auzi și altceva. I se părea că auzise asta într-un vis. I se părea că îl mai auzise în acea dimineață, în timpul primei ore, înainte să apară poliția și să-i strice ziua. Aproape că-și putea închide ochii, întorcându-se în momentul în care zburase bolovanul prin geam și apoi, în secundele ce urmară, aproape că putea auzi pași. Cineva fugea de-acolo. Persoana care aruncase bolovanul fugea din apropiere. Theo își dorea nespus să fi izbutit să zărească acea persoană.

Cine era acea persoană misterioasă? Era un adult? Un alt elev? Bărbat sau femeie? Cineva pe cont propriu sau membru în vreo gașcă?

Până și Judge părea puțin agitat. Prima revenire la locul faptei trezește amintiri neplăcute, iar lui Theo îi fu imposibil să-și facă tema. În cele din urmă, închise ușa, aruncă o privire pe noua fereastră, nu văzu pe nimeni, și plecă de-acolo pe bicicletă, cu Judge pe urmele sale.

CAPITOLUL 10

Fotografia fusese trimisă de pe un cont anonim de GashMail, inițial către căsuțele poștale electronice ale unor elevi (doisprezece la număr) de la Școala Generală Strattenburg. Apoi fuseseră trimise mai departe până când, miercuri seară, la ora 19.30, sute, dacă nu chiar mii de oameni din oraș văzuseră deja fotografia și știau despre ce era vorba.

Fusese făcută de o persoană care era hotărâtă să rămână anonimă și care, în mod evident, se ascundea undeva pe partea cealaltă a străzii, când Theo, părinții săi și Ike părăsiseră secția de poliție. Fotografia îi înfățișa foarte clar pe cei patru cu expresii schimonosite de îngrijorare, iar în spatele lor, deasupra, pe fațada clădirii era scris cu litere îngroșate: Poliția Strattenburg.

Fotografia era însoțită și de o descriere: „Theo Boone, în vârstă de 13 ani, de pe Mallard Lane nr. 886, părăsește Secția de Poliție Strattenburg împreună cu părinții săi, după ce a fost arestat pentru jefuirea bine cunoscutului magazin de calculatoare Big Mac's Systems. Sursele spun că miercuri dimineață poliția a găsit bunuri furate în vestiarul lui Boone de la școală. Este așteptat să se prezinte la tribunalul Juvenil săptămâna viitoare".

Ca de obicei, miercuri seară familia Boone comanda mâncare chinezească. Erau acasă, mâncând din cutii în fața

televizorului. Judge, care se considera cel puțin pe jumătate om, stătea lângă Theo, primind din când în când o bucățică de crevete în sos dulce-acrișor. În timpul cinei nu se vorbise deloc. Theo era apăsat de evenimentele recente, care păreau ca o avalanșă. Părinții lui erau pierduți în gânduri, încercând să găsească o modalitate de a-și proteja fiul. Doamna Boone abia se atinsese de puiul de la felul principal. Domnul Boone mesteca furios, ca și cum ar fi fost la tribunal, luându-se la harță cu răufăcătorii, demonstrând că Theo nu făcuse nimic în neregulă.

Telefonul mobil al lui Theo vibră – tocmai primise un mesaj scris. Aruncă o privire la el. April Finnemore, prietena sa apropiată, spusese: „TB, verifică e-mailul acum. Urgent".

Întreruperea cinei nu era ceva bine primit de părinții săi, așa că Theo, între înghițituri, îi scrise înapoi: „Ce s-a întâmplat?"

April răspunse: „Groaznic. Urgent! Du-te acum".

Theo răspunse: „OK".

Mai luă câteva înghițituri, mestecă și înghiți repede, apoi anunță:

– M-am săturat. Se ridică, luă farfuria și paharul și se îndreptă către bucătărie.

– Cam repede, spuse mama.

Tatăl părea într-o altă lume.

Theo își spălă farfuria și apoi se duse direct spre ghiozdanul de pe masa din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, era on-line, apoi își deschise cutia poștală electronică. Dădu clic pe „Mesaj urgent de la GashMail" și văzu fotografia. Luminoasă, clară, nicio urmă de îndoială cu privire la persoanele care părăseau secția de poliție. Prima lui reacție după citirea descrierii fu de uimire. Rămase cu gura căscată și, pentru câteva secunde, se holbă la propria imagine în timp ce ieșea din secția de poliție. Șocul fu destul de repede înlocuit de mânie. Mânios pe minciuni, pe fabulații. Nu

fusese arestat. Nu era așteptat la tribunal. Apoi începu să se întrebe: „Cine făcuse fotografia? Unde fusese ascuns? De ce ar spune cineva asemenea minciuni sfruntate? Câți oameni apucaseră să o vadă?"

– Hei, veniți puțin! strigă Theo.

Părinții se înghesuiră în spatele lui, zgâindu-se la monitorul de pe masa din bucătărie. O fotografie făcută în secret de vreun golan și apoi transmisă pe internet către toată lumea, însoțită de câteva minciuni. Ca avocați, prima lor reacție fu: ce se putea face, din punct de vedere legal, pentru a opri, pentru a repara, pentru a-i aduce pe cei vinovați în fața justiției?

– Bănuiesc că a ajuns peste tot, spuse domnul Boone.

– Probabil că da, răspunse Theo.

– Ce este GashMail? întrebă domnul Boone.

– Un fel de server obscur pe care îl folosești când nu vrei să fii prins. O mulțime de e-mailuri necunoscute pornesc de aici și este foarte greu să le dai de urmă.

– Deci, nu putem să găsim sursa?

– Orice este posibil cu internetul, dar ar fi foarte complicat și costisitor.

– Internetul, spuse domnul Boone dezgustat și se duse la fereastra de deasupra chiuvetei, privind curtea cufundată în întuneric.

Theo stătea la masă masându-și tâmplele.

– Cred că viața mea este distrusă, spuse el, și pentru un moment fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

– Toate acestea pot fi explicate, Theo, spuse tatăl său, prietenii tăi vor ști adevărul. Ce gândesc străinii nici nu contează.

– Este simplu să spui asta, tată. Tu nu trebuie să dai mâine ochii cu copiii la școală. Și nu știi cât de repede circulă zvonurile pe internet. Jumătate din oraș se uită acum la fotografia asta și cred că eu sunt vinovat.

Mama lui Theo stătea lângă el și îl bătu pe umăr.

– Nu ești vinovat de nimic, Theo, iar adevărul va ieși la iveală.

– Nu sunt chiar așa sigur, mamă. L-ai văzut pe detectivul Hamilton azi. Crede că sunt vinovat. Dacă nu îi vor găsi pe adevărații tâlhari? Dacă la sfârșitul investigației nu voi fi decât eu singurul suspect, doar eu și acele trei tablete furate găsite în vestiarul meu? La un moment dat, vor fi nevoiți să acuze pe cineva, și aș putea să fiu chiar eu acela. L-am văzut pe patronul magazinului azi, îl cheamă Big Mac, și, crede-mă, este convins că eu sunt vinovat și este însetat de sânge. O să vadă și el această fotografie. Și poliția o va vedea. Tuturor le va fi mult mai ușor să creadă că eu sunt vinovatul.

Urmă o pauză apăsătoare până să fie înțelese cuvintele lui Theo. Începeau și ei să vadă realitatea, treptat? Era posibil oare ca Theo să fie acuzat de acest delict? Și, odată puse în mișcare roțile justiției, ar fi putut oare domnul și doamna Boone să prevină un deznodământ cumplit?

Fiecare tabletă avea o valoare de aproximativ 400 de dolari, în total 1 200 de dolari. Când valoarea totală a bunurilor furate depășea 500 de dolari, făptașul nu mai era încadrat la delict minor, ci la infracțiune. Theo cunoștea legea; cântărise problema ore în șir. Verificase de două ori codurile de legi și reglementările în vigoare, în timp ce ar fi trebuit să-și facă temele. Dacă ar fi avut 18 ani sau mai mult, ar fi fost acuzat de infracțiune gravă. Totuși, pentru că avea doar 13 ani, cazul urma să fie anchetat de Tribunalul Juvenil, unde erau alte legi. Lucrurile se desfășurau mai discret acolo. Dosarele nu se făceau publice, și nici audierile. Nu erau juriați; totul era decis de judecătorul tribunalului pentru minori. Sentințele de condamnare la închisoare erau rare și rareori pentru perioade lungi.

Dacă situația rămânea așa, iar Theo ar fi ajuns să fie condamnat cumva, probabil că ar fi fost condamnat la câteva luni la o școală de corecție.

Pușcărie? Theodore Boone – condamnat la închisoare?

Scandalos. Nebunesc. O exagerare. Așa stăteau lucrurile, dar mintea hiperactivă a lui Theo era imposibil de stăpânit.

Mama sa îi spunea:

– Theo, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să lupți. Atacă. Atunci când ai dreptate, nu te dai niciodată înapoi. Postează un mesaj pe pagina ta și spune adevărul. Trimite un e-mail tuturor prietenilor tăi și spune-le că fotografia asta și textul de sub ea sunt o înșelătorie. Pune-i pe April, Chase și Woody, și pe toți cei în care ai cea mai mare încredere să inunde internetul cu adevărul. Răspândește vorba că noi, familia ta, luăm în considerare acțiunea în instanță.

– Chiar vom acționa în instanță?

– Bineînțeles că da. Luăm asta în considerare. S-ar putea să nu meargă, dar cel puțin nu vom exclude alternativa.

– Mama are dreptate, Theo, spuse domnul Boone. Ce poți să faci acum este să opui rezistență.

Theo era încântat de idee. Fusese paralizat ultimele minute, iar acum era timpul să acționeze.

O oră mai târziu, familia Boone era încă la masa din bucătărie, toți trei tastând frenetic la laptopurile lor, încercând să prindă din urmă zvonurile și în același timp să le pună capăt.

Era o luptă pierdută. Fotografia și conținutul ei erau prea picante pentru a fi ignorate, iar Theo se dovedea a fi o țintă bună. Singurul copil al unor avocați cunoscuți, arestat pentru intrare prin efracție și tâlhărie. Prins cu bunurile furate în vestiarul de la școală. Ca orice zvon fals, căpăta

credibilitate pe măsură ce era repetat, și nu dură mult până când deveni un fapt.

Domnul Boone închise laptopul și începu să-și ia notițe pe caietul standard cu foi galbene. La orice moment din viața lui, Theo putea să meargă prin casă și să găsească cel puțin cinci astfel de carnețele galbene.

– Ia hai să facem noi pe detectivii, propuse domnul Boone. Doamna Boone își scoase ochelarii de citit și închise laptopul. Luă o gură de ceai de plante și spuse:

– OK, Sherlock Holmes, să-i dăm drumul.

– În primul rând, cine ar fi putut să deschidă vestiarul fără să fie văzut? întrebă domnul Boone. Nu pot să-mi imaginez un străin, un adult, intrând în școală, mergând direct la vestiar, știind cumva codul și deschizându-l.

– De acord, admise doamna Boone. Theo, ai văzut vreodată vreun profesor, antrenor, îngrijitor sau oricare alt adult deschizând vestiare?

– Niciodată. Nu îi vezi niciodată în preajma vestiarelor. Profesorii stau mai mult prin cancelarie. Îngrijitorii au vestiarul lor într-o cameră la subsol, unde nu au voie elevii. Iar antrenorii folosesc vestiarele de la sala de sport.

– Deci, un adult ar fi fost observat?

Theo stătu pe gânduri puțin, apoi spuse:

– Dacă am cunoaște adultul și acela s-ar apuca să umble prin vreun vestiar, da, sigur am reține așa ceva. Ar fi neobișnuit. Dacă ar fi un străin, probabil că i-am zice ceva persoanei respective. Nu pot să spun sigur, pentru că nu s-a întâmplat niciodată.

– Însă coridoarele sunt pline cu elevi doar între cursuri, nu? întrebă domnul Boone.

– Da.

– Dar ce se întâmplă când sunteți la ore și culoarele sunt pustii?

Theo căzu pe gânduri.

– Culoarele sunt rareori pustii. În timpul orelor se găsește tot timpul cineva care are de mers undeva – ori un elev învoit, ori un îngrijitor, ori asistentul vreunui profesor.

– Dar camerele de luat vederi de pe coridoare? întrebă domnul Boone.

– Le-au luat acum câteva săptămâni pentru a instala un sistem nou.

– Mie mi se pare destul de riscant pentru un adult să deschidă vestiarul unui elev.

– Sunt de acord, spuse Theo. Dar orice infracțiune este riscantă.

– Desigur, dar nu este riscul mai mare pentru cineva care de obicei nu ar avea ce să caute la vestiare?

– Da, spuse domnul Boone, cu certitudine. Și chiar mai riscant pentru cineva din afara școlii. Eu zic că putem elimina asemenea persoane de pe lista de suspecți. Sunteți de acord că e lucrat din interior, de cineva care este în școală?

Theo ridică din umeri, dar nu obiectă, după cum nu obiectă nici mama sa.

Domnul Boone continuă:

– Cineva care știe cum se deschide un vestiar. Cineva care ar fi putut să fure codul. Și cineva cu acces ușor la parcarea de biciclete, unde nu îți trebuie mai mult de două secunde să faci o gaură într-un cauciuc. Cineva care știe care este bicicleta lui Theo și știe unde să taie cauciucul. Cineva care cunoaște orarul lui și toate activitățile. Cineva care îl cunoaște foarte bine pe Theo și care poate să-l urmărească fără să fie prins.

– Un alt elev? întrebă Theo.

– Exact.

Doamna Boone era sceptică.

– Mi-e greu să cred că un elev de 13 ani poate să spargă un magazin de calculatoare, să evite camerele de luat vederi și să fugă fără să lase nicio urmă.

– E mult mai plauzibil decât un îngrijitor sau un asistent, răspunse domnul Boone.

Urmă o pauză lungă, timp în care cei trei detectivi traseră aer în piept și luară în considerare această ipoteză.

– A avut un ajutor, nu? Vă amintiți de apelul anonim de la telefonul public de lângă spital? În plus, ar fi fost nevoie de doi oameni pentru a cără bunurile furate de la magazinul de calculatoare.

– Exact, spuse domnul Boone din nou. Și uitați-vă la priceperea de care dă dovadă. Cineva a intrat în baza de date a școlii și a furat codul. Cineva a fost suficient de isteț să ne fotografieze azi după-amiază, când ieșeam din secția de poliție, și a știut să folosească acest GashMail pentru a o distribui fără să fie prins. Eu cred că e vorba despre un elev.

– Cred că oricine ar putea arunca o piatră într-un geam, observă doamna Boone.

– Da, dar e mai degrabă un gest pe care l-ar face un puști, nu?

Toți trei fură de acord.

Theo adăugă:

– Și cred că majoritatea copiilor de la școală sau cel puțin majoritatea băieților știu unde se întâlnesc cercetașii. Nu ar fi greu să te furișezi pe lângă VRE și să-mi găsești bicicleta în timpul întâlnirii.

Toate dovezile deveneau copleșitoare.

– Câți elevi sunt la gimnaziu, Theo? întrebă domnul Boone.

– Câte cinci secții pentru fiecare clasă, de la a cincea până la a opta. Asta înseamnă cam optzeci de elevi pentru

fiecare clasă, înmulțit cu patru, deci undeva în jur de trei sute douăzeci.

– Să eliminăm fetele, spuse domnul Boone. Nu aș vedea o fată tăind cauciucuri și aruncând cu pietre în geamuri.

– Nu știu ce să zic, tată, avem niște fete destul de dure la noi în școală.

– Fă cum zic eu acum, Theo. Putem vorbi despre fete altă dată.

– Bine, atunci rămân cam o sută șaizeci de băieți, spuse Theo. De unde începem?

Dintr-odată lucrurile nu mai păreau la fel de clare. Domnul și doamna Boone știau că Theo e un copil simpatizat, care nu hărțuia pe nimeni, nu se lua la bătaie și nu crea probleme.

Domnul Boone spuse:

– Îi știm pe prietenii tăi, Theo, dar ei sunt doar câțiva. Nu-i cunoaștem pe majoritatea celorlalți elevi. Ce-ar fi să faci o listă cu posibili suspecți. Copii cu care ai avut neînțelegeri, copii care ar putea să-ți poarte pică pentru ceva ce s-a întâmplat de curând sau cu un an în urmă.

– De exemplu, în echipa de dezbateri, zise doamna Boone. Nu ai pierdut nicio confruntare. Poate cineva din tabăra adversarilor s-a supărat foarte tare.

– Poate un alt cercetaș care e invidios, adăugă domnul Boone.

Theo încuviința dând din cap, timp în care mintea sa făcea eforturi să-și imagineze posibili dușmani. Spuse:

– Bine, sunt sigur că există copii care nu mă plac, dar cine ar face asta? Pare o încercare nejustificat de exagerată pentru o reglare de conturi, una despre care eu nu știu nimic.

– Da, așa este, spuse doamna Boone.

– Gândește-te la asta, Theo. Fă o listă cu posibili suspecți și vom discuta despre ei mâine-seară, la cină.

– Voi încerca, promise Theo.

CAPITOLUL 11

Joi dimineață. Theo se trezise de-a binelea când îi sună alarma la ora 7.30. Simțea un nod în stomac și era sigur că-i este mult prea rău ca să meargă la școală. Se holbă la tavan, așteptând să se intensifice senzația de rău și sperând ca aceasta să se transforme într-o stare de greață atât de pregnantă, încât să îi provoace spasme și vomă. Îl durea și capul și era convins că în curând avea să se instaleze și o migrenă, deși nu mai avusese niciodată parte de una. Trecură câteva minute, însă starea nu i se înrăutăți, din păcate pentru el.

Cum putea să se ducă la școală și să înfrunte toate privirile bănuitoare? Cum putea să supraviețuiască tuturor glumelor, comentariilor răuvoitoare și tachinărilor? Parcă niciodată nu mai simțise atât de acut nevoia de a rămâne acasă, de a chiuli de la școală, de a face pe bolnavul...

Judge se mișcă primul. Ieși de sub pat, dând semne că-i gata de plecare. Theo îl invidia. Avea să-și petreacă ziua la firmă, dormind lângă biroul Elsei, umblând dintr-o cameră în alta, pierzând vremea prin bucătărie, în căutarea mâncării și moțăind în camera lui Theo, așteptându-l să se întoarcă de la școală. Fără griji, fără stres, fără să se teamă că este urmărit și că cineva îi vrea rău. „Ce viață", se gândi Theo. O viață de câine. Nu i se părea corect.

Theo stătea pe marginea patului, așteptând cu nerăbdare să înceapă să vomite, însă fu nevoit să admită că se simțea mai bine. Judge se holba la el. Se auziră pași în fața ușii, apoi un ciocănit încet.

– Theo, zise mama lui cu blândețe. Te-ai trezit?

– Da, mamă, spuse Theo cu o voce prefăcută și hârșâită, de parcă își dădea duhul.

Ea deschise ușa, intră și se așeză lângă el pe pat.

– Uite, ți-am adus niște ciocolată fierbinte.

Theo luă ceașca în mâini. Aroma era puternică și delicioasă.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea. Era încă în halatul de baie și în papucii ei preferați, roz și pufoși.

– Nu prea, răspunse Theo. Am avut un coșmar care nu mi-a dat pace.

– Povestește-mi-l, îi zise ea ciufulindu-i părul.

Theo luă o înghițitură din ciocolata fierbinte și își linse buzele.

– A fost un vis foarte ciudat, fără niciun sens, care nu părea să se mai termine. Fugeam de poliție, iar polițiștii aveau arme și toate cele. Eram pe bicicletă, încercând să scap și să-i las în urmă, când au tras și mi-au spart cauciucurile. Așa că am aruncat bicicleta într-un șanț și am fugit prin pădure. Ei se apropiau tot mai mult, gloanțele îmi vâjâiau pe la urechi, nimerind copacii, și aveau și câini, iar câinii erau pe urmele mele. Cineva mi-a strigat deodată: „Hei, Theo, vino-ncoace!" M-am luat după voce și am dat de Pete Duffy, aflat într-o camionetă. Așa că am sărit în spatele camionetei și am luat-o din loc, cu gloanțele vâjâindu-ne pe la urechi în continuare. Conducea ca un nebun, azvârlindu-mă dintr-o parte în cealaltă a camionetei, și deodată am ajuns pe Main Street, iar oamenii strigau: „Fugi, Theo, fugi!" și alte asemenea chestii. În spatele nostru veneau mașini de poliție cu luminile aprinse și sirenele

pornite. Am trecut printr-un baraj rutier și era cât pe ce să scăpăm, când poliția ne-a spart toate cauciucurile.

Theo se opri și mai luă o înghițitură. Judge se holba la el cu un singur gând: unde-i micul dejun?

– Și ai scăpat? îl întrebă mama sa. Părea amuzată de poveste.

– Nu știu. Nu cred că am văzut visul până la capăt. Fugeam pe niște alei și, de fiecare dată când dădeam un colț, ne trezeam cu și mai mulți polițiști pe urme, toți trăgând în noi. Era ca și cum ne urmărea o mică armată. Era un echipaj de intervenție rapidă, chiar și un elicopter care zbura pe deasupra. Pete Duffy spunea întruna: „N-o să ne prindă, Theo. Nu te opri din fugă". Am fugit prin tribunal, care era plin de oameni, în toiul nopții, și ne-am îndreptat spre râu. Din nu știu ce motiv ne-am hotărât să trecem podul. Pe la jumătatea drumului, am văzut un echipaj de intervenție rapidă de cealaltă parte, venind spre noi. Ne-am oprit, ne-am uitat înapoi și am văzut polițiști și câini peste tot. Și Pete Duffy a zis: „Trebuie să sărim, Theo". Și eu i-am zis: „Eu nu sar". Așa că el s-a cățărat pe balustradă – pregătindu-se să sară –, dar s-a tras asupra lui din toate părțile. A țipat și a căzut peste balustradă, și l-am văzut prăbușindu-se în apă. Pe râu erau oameni în bărci, și aceștia au început să ovaționeze când s-a auzit bufnitura. Apoi au început să zbiere: „Sari, Theo, sari!" Polițiștii se apropiau din ambele părți. Câinii mârâiau, sirenele urlau, se auzeau focuri de armă. Am ridicat mâinile ca și cum aș fi vrut să mă predau, dar am sărit peste balustrada aflată la vreo doi metri jumătate înălțime – toate astea în vis, înțelegi? Parcă eram un săritor olimpic plonjând prin aer. Pe parcurs am început să fac tumbe, să mă răsucesc și să mă învârt, fără să știu de unde am învățat toate acele mișcări. Râul era departe, însă se apropia cu repeziciune.

Luă încă o înghițitură.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Nu știu. Săritura s-a lungit foarte mult și m-am trezit înainte să lovesc apa. Am încercat să adorm ca să văd cum se termină totul, dar nu am reușit.

– Pare un vis pe cinste, Theo. Foarte palpitant și dinamic.

– Nu a fost deloc pe cinste. Eram speriat de moarte. Ți s-a întâmplat vreodată să tragă poliția în tine?

– Nu, niciodată. Dar parcă trebuia să te gândești la posibilii dușmani care ar putea să-ți poarte pică pentru ceva anume.

Theo luă o nouă înghițitură și rămase câteva clipe pe gânduri.

– Și tu acum, mamă... Copiii nu au dușmani. E drept, toți avem oameni pe care nu-i suferim și alții care nu ne suferă pe noi. Dar nu mă pot gândi la nimeni care să-mi fie dușman.

– De acord. Dintre copii, cine te displace cel mai mult?

– Betty Ann Hockner.

– Care-i povestea din spate?

– Am avut o dezbatere acum câteva luni, băieți versus fete. S-a discutat despre controlul armelor. Lucrurile s-au încins puțin, dar nu s-a sărit calul. Am câștigat dezbaterea și ea a fost foarte supărată. Am auzit mai târziu că m-ar fi făcut „măgar" și „vedetă închipuită". Am văzut-o aproape zilnic de atunci, și îmi tot aruncă priviri crunte, de parcă ar vrea să-mi taie beregata.

– Ar trebui să încerci să vorbești cu ea, Theo.

– În niciun caz!

– Nu înțeleg de ce?

– Mi-e frică să nu-mi taie beregata.

– Ar fi putut să-ți taie cauciucurile și să arunce cu piatra în geam?

Theo clătină din cap și se gândi pentru o secundă.

– Nu cred. Este o fată de treabă, doar că nu este prea simpatizată. Într-un fel, îmi pare rău pentru ea. Nu cred că ea-i făptașul.

– Atunci cine poate fi?

– Nu știu încă. Trebuie să mă mai gândesc.

– Ar fi timpul să te pregătești pentru școală.

– Mi-e cam rău, mamă, mi-e greață și mă doare capul. Mai bine stau în pat azi.

Ea zâmbi, îi ciufuli din nou părul, fără să creadă un cuvânt din ce-i spunea, și zise:

– Vai, ce surpriză! Să știi că, dacă nu te-ai fi prefăcut bolnav de-atâtea ori ca să scapi de școală, chiar te-aș crede din când în când.

– Dar mă plictisesc la școală!

– Așa o fi, dar școala nu-i opțională. Dacă vrei să ajungi la Drept, este o regulă pe undeva care spune că trebuie mai întâi să termini clasa a opta.

– Vreau să văd regula aia.

– Am inventat-o eu acum. Uite ce este, Theo: azi s-ar putea să-ți fie mai greu. O să ai parte de bârfă, probabil și de glume. Știu că ai prefera să nu treci prin asta, dar nu se poate. Mușcă-ți buzele, strânge din dinți și ține capul sus pentru că nu ai greșit cu nimic. Nu are de ce să-ți fie rușine.

– Știu.

– Și nu uita să zâmbești. Lumea este un loc mai frumos atunci când zâmbești.

– S-ar putea să-mi fie cam greu să zâmbesc azi.

Theo își parcă bicicleta în altă parte, lângă cantină și, după ce-i puse lanțul, nu se putu abține să nu arunce o privire împrejur ca să vadă dacă îl urmărește cineva. Uitatul ăsta peste umăr devenise deja un obicei și se cam săturase de el.

Era ora 8.20. Se întâlni cu April Finnemore la cantină, acolo unde elevii care ajungeau devreme la școală cu autobuzul se puteau întâlni ca să socializeze sau să bea un suc de mere, sau să învețe. April era o prietenă apropiată, dar nu iubita lui. Theo avea încredere în ea mai mult decât în oricine altcineva, iar fata i se confesa la rândul ei. Avea o viață complicată, cu un tată care venea și pleca, o mamă pe jumătate sărită de pe fix și frați mai mari care plecaseră deja din oraș. Și April voia să plece de-acasă, însă era prea tânără ca să o facă. Visul ei era să devină artistă și să locuiască la Paris.

– Ce mai faci? întrebă ea așezându-se la capătul unei mese lungi, cât mai departe de ceilalți elevi.

Theo strânse din dinți, își ridică fruntea și zise:

– Sunt bine. N-am nimic.

– Chestia asta a ajuns pe internet. Pare să crească încontinuu.

– Uite ce-i, April: nu pot face nimic în privința asta. Sunt nevinovat. Ce pot să fac? Vrei un suc de mere?

– Da, sigur.

Theo traversă cantina până ajunse la tejgheaua pe care se aflau paharele cu suc de mere gratuit. Luă două și se întoarse la April, când auzi un grup de băieți dintr-a șaptea îngânând: „Vinovat! Vinovat! Vinovat!"

Theo se uită la ei, arătându-și aparatul dentar într-un zâmbet fals, de parcă i s-ar fi părut distractiv. Cel mai zgomotos era un puști pe nume Phil Jacoby, un mic bătăuș dintr-o zonă rău-famată a orașului. Theo îl cunoștea, dar nu petreceau timp împreună. Se auziră și alți copii: „Vinovat! Vinovat! Vinovat!" Însă, când se așeză Theo, strigătele încetară; distracția se terminase.

– Ticăloșii, șuieră April, uitându-se urât la băieți.

– Nu-i băga în seamă, zise Theo. Dacă ripostezi, n-o să faci decât să agravezi situația.

Sosiră și alți copii și se auzi sunetul ghiozdanelor trântite pe mese.

– Ce va face poliția în continuare? întrebă April, aproape în șoaptă.

– O să finalizeze ancheta, răspunse Theo la fel de încet, aruncând pe furiș priviri în jur. Nu sunt amprente pe tabletele găsite în vestiarul meu, așa că ei presupun că hoțul este destul de isteț. Aveau de gând să îmi cerceteze vestiarul, dar acum consideră că ar fi doar o pierdere de vreme. Nu trebuie să uiți că este o infracțiune măruntă, April. Polițiștii au chestii mult mai importante pe cap.

– Cum ar fi găsirea lui Pete Duffy.

– Exact. Unde mai pui că mai au și cazuri cu droguri și alte infracțiuni mai grave de investigat. Nu o să-și bată prea tare capul cu acest jaf. Nu este atât de grav.

– Asta dacă nu ești tu acuzatul. Nu-mi spune că nu te temi de o înscenare.

– Sigur că mă tem, dar am încredere în poliție și în tribunale. Trebuie să ai încredere în sistem, April. Sunt nevinovat și știu asta. Poliția îi va găsi pe adevărații infractori, iar eu o să scap basma curată.

– Așa, pur și simplu?

– Da. Așa cred.

Grupul de elevi de-a șaptea mergea în spatele lui. Phil Jacoby rosti cu voce tare:

– Hei, aveți grijă la ghiozdane. Theo Hoțul e prin preajmă. Prietenii lui râseră de se prăpădiră, dar trecură mai departe. Ceilalți elevi îl priviră încruntați pe Theo. Vreo doi dintre ei își traseră ghiozdanele mai aproape.

– La naiba, făcu Theo resemnat. Se pare că m-am ales cu o nouă poreclă.

– Ticăloșii!

Lui Theo îi venea greu să-și muște buzele, să strângă din dinți și să țină capul sus. Într-adevăr, avea să fie o zi foarte lungă.

Scandalul izbucni câteva minute mai târziu, când Theo își închidea vestiarul. Scandalagiul era un alt puști cu gura bogată, pe nume Baxter, care era în clasa doamnei Monique și al cărui vestiar se afla nu departe de cel al lui Theo. Baxter veni pe la spatele lui Theo și spuse cu voce tare:

– Ce mai faci, pârnăiașule?

Obținu câteva râsete cu asta, dar nu atât de multe pe cât se așteptase. Se opri și rânji la Theo.

Baxter făcu însă greșeala să deschidă gura când trecea pe-acolo Woody, care își închidea vestiarul. Se răsuci și rosti mânios:

– Tacă-ți fleanca!

Nimeni nu se punea cu Woody. Avea doi frați mai mari care jucau fotbal american, făceau karate și săreau la bătaie din orice. Casa lui Woody era într-un conflict permanent, cu geamuri sparte, mobilă stricată și oase rupte. Fiind mezinul, Woody fusese folosit pe post de sac de box și ajunsese să îi placă luptele cu cei pe măsura lui. Nu fusese niciodată un bătăuș, dar era iute la mânie, gata să dea un pumn sau să amenințe un coleg.

Însă și Baxter avea propria reputație de dur și nu putea da înapoi de față cu toată lumea.

– Nu-mi spune tu mie să tac, îl repezi el. Dacă vreau să-i spun lui Theo că e pârnăiaș, așa o să fac.

Woody se îndrepta deja spre Baxter și, în acel moment, scandalul părea inevitabil. Coridorul fu cuprins de agitație când ceilalți elevi își dădură seama că niciunul din cei doi nu era dispus să dea înapoi, ca doi pistolari din Vestul Sălbatic.

Theo se uită în stânga și-n dreapta pe coridor, sperând să îl vadă pe domnul Mount sau pe un alt profesor, însă nu se vedea niciun adult în acel moment critic. Spuse:

– Nu-i nimic, Woody, nu-i nimic.

Însă pentru Woody lucrurile nu stăteau chiar așa. Se încruntă la Baxter și zise:

– Retrage-ți cuvintele.

Baxter zise:

– Nu, mersi. Când furi și ești arestat, pentru mine asta te face pârnăiaș.

Făcea încă pe durul, dar făcuse ochii mari. Însă ochiul său stâng era pe cale să se închidă.

Woody lansă un croșeu cu dreapta, care nimeri în plin fața lui Baxter. Spre lauda lui, Baxter izbuti să dea și el un pumn înainte să se încaiere amândoi, prinși într-o încleștare pe viață și pe moarte pe podea. Rar se întâmpla să se ajungă la bătăi în mijlocul școlii, așa că un asemenea eveniment nu putea fi ratat. Mulțimea se adună acolo aproape instant. În capătul coridorului se auzi un țipăt: „Bătaie! Bătaie!“ Woody și Baxter se rostogoleau pe jos, zgâriindu-se și lovindu-se ca niște pisici.

Baxter avea drept tovarăș un bătăuș pe nume Griff, care știa la fel de bine ca toată lumea că în câteva secunde Woody avea să pună stăpânire pe situație și să înceapă să-l pocnească pe Baxter. Așa că Griff, ca să-și apere prietenul, făcu marea greșeală de a interveni în încăierare. Scoase un soi de strigăt de luptă și sări în spatele lui Woody. Theo și ceilalți copii rămaseră cu gura căscată.

Bătaia ducea automat la suspendarea elevilor implicați. Ghidul elevului era clar și toți profesorii accentuau dezavantajele bătăilor. Pedeapsa pe care o aplica doamna Gladwell era flexibilă și depindea de circumstanțe. O îmbrânceală pe terenul de joc putea duce la o suspendare de o zi, cu trei ore suplimentare în sala de studiu. O încăierare în toată regula,

urmată de buze și nasuri sparte, putea duce la o suspendare de trei zile, interzicerea activităților extrașcolare și o lună de supraveghere.

Theo nu era un bătăuș. Ultima încăierare la care participase fusese în clasa a patra, când el și Walter Norris se luaseră la trântă la piscina municipală. Însă, stând acolo și urmărind cele ce se petreceau în fața ochilor săi, simți brusc nevoia de a interveni. La urma urmei, prietenul său Woody sărise să-i apere onoarea. Măcar atât putea face și el: să-i sară în ajutor. Și poate că o suspendare nu era sfârșitul lumii. Părinții săi se vor înfuria, dar până la urmă se vor liniști. Ce-i spusese mama lui cu o seară în urmă? „Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să ripostezi. Să ataci. Când ai dreptate, nu dai niciodată înapoi."

Ike ar fi fost mândru.

Câteodată, băieții mai trebuie să se și bată.

Theo își azvârli ghiozdanul, urlă ceva neinteligibil și se aruncă în învălmășeală.

CAPITOLUL 12

Într-o parte a mesei stăteau Baxter și Griff, în cealaltă – Woody și Theo. Taberele adverse erau față în față, iar tensiunea se disipa, și ordinea se reinstala. Baxter avea o pungă cu gheață pe o parte a feței, iar ochiul stâng îi era umflat și complet închis. Arăta îngrozitor. Woody era mândru, deși își înăbușea zâmbetul. Suspendarea iminentă și reacția părinților furioși nu mai lăsau loc de zâmbete. Griff nu fusese rănit pe față, ceea ce era valabil și în cazul lui Woody. Teo avea buza de jos umflată, cu un firicel de sânge uscat pe ea. Și-o ștergea cu un șervețel. Îi zvâcnea capului, urmare a unei lovituri primite de la Baxter sau Griff, însă nu pomeni nimic despre asta.

Domnul Mount stătea în capul mesei și se uita țintă la ei. Îi despărțise mânios și îi dusese până în bibliotecă, în micuța cameră de studiu în care se aflau și acum, răcorindu-se. Pe măsură ce treceau secundele, apoi minutele, băieții se potoliră. Respirația le reveni la normal. Bătăile inimii la fel. Nimic nu se compara cu o bătaie bună care să-ți facă inima să bată și sângele să fiarbă în vine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Mount într-un final.

Cei patru băieți rămaseră cu privirile pironite asupra mesei. Nimic. Nici măcar o vorbă.

– Ar putea avea legătură cu zvonul conform căruia Theo a fost arestat ieri? întrebă domnul Mount uitându-se drept la Theo, care nu-şi desprindea privirea de pe masă.

Domnul Mount ştia că Woody era nervos din fire şi că lui Baxter îi plăcea scandalul. Mai ştia şi că Griff îl urma pe Baxter peste tot ca un cățeluş. Nu ar fi crezut însă niciodată că Theo Boone ar fi iscat vreo bătaie sau că ar fi intervenit în vreuna. Însă domnul Mount fusese şi el copil cândva şi înțelegea mai bine lucrurile. Din câte îşi putea da seama, Baxter şi Griff se luaseră de Theo, iar Woody sărise în apărarea prietenului său.

Se auziră voci de afară. Domnul Mount zise:

– Cred că a venit doamna Gladwell. Nu aş vrea să fiu în pielea voastră acum. Spunând asta, se ridică şi ieşi din încăpere.

Îndată ce se închise uşa în urma sa, Woody mormăi:

– Nu suflă nimeni o vorbă, ne-am înțeles? Nu glumesc – nu suflă nimeni o vorbă.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, uşa se deschise, şi doamna Gladwell intră valvârtej. Dintr-o privire, băieții înțeleseră că erau terminați.

Îi privi țintă, luând loc în capul mesei. Domnul Mount se strecură în încăpere, rămânând lângă perete. Era acolo ca martor.

– Eşti în regulă, Baxter? întrebă ea fără nicio urmă de compătimire în glas.

Baxter dădu uşor din cap.

– Dar tu, Theo? Ai sânge pe buza de jos.

Theo încuviință şi el.

Ea se îndreptă de spate, se încruntă şi mai tare şi începu:

– Ei bine, vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Niciunul dintre băieți nu clinti vreun muşchi. Toți cei şapte ochi (Baxter avea unul singur funcțional în acel moment) erau fixați pe ceva fascinant, deşi invizibil, de pe

masă. Tăcere. Pe măsură ce treceau secundele, fața ei se înroși și mai mult, iar căutătura încruntată se înăspri.

– Bătaia este o încălcare foarte gravă a regulamentului, le spuse ea. Această școală nu o tolerează, și ați știut asta încă din prima zi în care ați venit aici, în clasa a cincea. Bătaia între elevi duce în mod automat la suspendare. O suspendare se consemnează la dosar și rămâne acolo pentru toată viața.

„Nu chiar", își zise Theo în sinea lui. Sigur, putea să apară la dosar, dar nu aveau să o poarte cu ei dincolo de gimnaziu. Niciun colegiu, facultate de drept sau angajator potențial nu ar fi aflat vreodată că un elev a fost suspendat pentru că s-a bătut în clasa a opta.

– Theo! rosti ea cu asprime. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Uită-te la mine, Theo.

Theo își întoarse încet capul și o privi pe directoare, care acum părea destul de înfricoșătoare.

– Zi-mi ce s-a întâmplat.

Theo, nemaiputând să păstreze contactul vizual, își concentră atenția asupra unui punct de pe perete și își încleștă fălcile.

Dintre cei patru, Theo era tipul conducătorului; Griff era cel obișnuit să-i urmeze pe alții; iar Woody și Baxter se mișcau de obicei în rând cu ceilalți. Dacă Theo nu scotea nicio vorbă, atunci ceilalți aveau să îi urmeze exemplul. Aceasta fu prima greșeală a doamnei Gladwell.

Singura cale prin care poți să dai de cap unui caz cu mai mulți inculpați este să-i izolezi. Dacă ar fi fost după el, Theo l-ar fi izolat pe Griff într-o cămăruță cu câțiva adulți încruntați – administratori, antrenori, oameni cu greutate și cu autoritate. Aceștia i-ar fi explicat lui Griff că toți ceilalți băieți își dăduseră drumul la gură și aruncau vina pe el. „Griff, Baxter zice că tu l-ai întărâtat pe Theo." Și „Griff, ei spun că tu ai dat primul pumn". Și-așa mai departe. Griff

nu ar fi crezut asta la început, dar, după câteva minute de presiune, ar fi început să vorbească. După ce și-ar fi prezentat propria versiune, i s-ar fi zis că aceasta nu se potrivește cu celelalte trei; ceea ce nu putea să însemne decât că el mințea. Minciuna nu avea decât să-i agraveze situația. Minciuna, combinată cu bătaia, ar fi dus la o perioadă și mai lungă de suspendare și de supraveghere. Griff ar fi încercat atunci cu disperare să demonstreze că varianta lui era adevărată și exactă. După ce s-ar fi folosit aceeași strategie și cu ceilalți băieți, aceștia ar fi ciripit totul, și adevărul despre încăierare ar fi ieșit la iveală.

Desigur, asta necesita o doză de amăgire din partea autorităților, dar asemenea tactici erau permise de către lege. În schimb, strategia doamnei Gladwell nu implica nicio încercare de amăgire, și astfel ea nu avea să scoată nimic de la băieți. Theo se bucura că ea nu înțelegea tacticile de bază ale unui interogatoriu al poliției.

Theo nu spuse nimic și își întoarse din nou privirea către masa din fața lui. Refuzul său de a vorbi, de a-i turna pe ceilalți însemna că toți patru aveau să aibă aceeași soartă.

Ea continuă:

– Baxter, cine te-a pocnit în ochi?

Baxter își dădu la o parte pachetul de gheață de la ochi și îl așeză pe masă. Gheața avusese efect, și umflătura se mai redusese. Dădu să spună „nu știu“, dar se opri la timp. Bineînțeles că știa. Dar nu ar mai fi câștigat nimic dacă ar fi mințit acum. La fel ca Theo, trebuia doar să-și țină gura și să reziste presiunii.

Urmă o pauză lungă în care ea așteptă. Atmosfera era încărcată. Niciunul dintre băieți nu mai fusese suspendat, dar Woody și Baxter mai fuseseră sub supraveghere de câteva ori.

Doamna Gladwell fusese informată în acea dimineață că pe internet circulau zvonuri despre arestarea lui Theo pentru furt și despre faptul că el avea să apară în instanță.

I se arătase poza postată pe GashMail. Intenționase să se întâlnească cu Theo cândva, în timpul zilei, și să îl asigure de tot sprijinul ei. Acum se trezise în ipostaza neplăcută de a-i suspenda, pe el și pe ceilalți trei.

În cele din urmă, zise:

– Eu cred că unul dintre voi doi, Baxter și Griff, a spus ceva despre faptul că Theo e certat cu legea, cum că a fost arestat sau ceva de genul acesta. Și, cum Woody și Theo sunt colegi de clasă și buni prieteni, cred că Woody a intervenit și a provocat bătaia. Am dreptate sau nu, Griff?

Griff tresări puternic, dar își recăpătă stăpânirea de sine și nu spuse nimic. Nicio vorbă. Își mijì ochii, strânse din dinți și rămase tăcut.

Ea așteptă ce așteptă, și încruntarea îi dispăru de pe chip. Dacă băieții aveau de gând să joace așa, putea să le urmeze exemplul.

– Baxter?

Baxter ciocăni nervos în masă, dar nu spuse nimic.

– Băieți, putem sta așa toată dimineața, rosti ea.

În spatele ei, domnul Mount se străduia să nu zâmbească. În sinea lui, îi admira pe băieți pentru că rămâneau uniți și erau gata să primească aceeași pedeapsă laolaltă.

– Domnule Mount, poți să-i scoți pe Baxter, Griff și Woody de aici? zise ea. Vreau să vorbesc numai cu Theo.

Fără să scoată un cuvânt, cei trei îl urmară pe domnul Mount afară din încăpere. Când se închise ușa, Theo se simți complet izolat.

– Uită-te la mine, Theo, spuse ea cu blândețe, iar el își întoarse privirea către ea. Știu că ai avut o săptămână execrabilă, continuă ea. Simți că ești o victimă. Poliția e pe urmele tale. Cineva încearcă să îți însceneze ție jaful. Cineva te urmărește. Cineva te hărțuiește. Pe internet a apărut poza în care tu și părinții tăi ieșiți din secția de poliție. Se spun tot felul de minciuni. Zvonurile au scăpat de

sub control. Înțeleg toate astea, Theo. Sunt de partea ta și sper că știi asta.

Theo izbuti să dea încet din cap.

– Și sunt sigură că nu tu ai început această încăierare. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat, bine?

– M-am luat la bătaie, zise Theo.

– Da, dar tu ai fost cel care a început, Theo?

– M-am luat la bătaie, și asta este o încălcare a regulamentului.

Simți un imbold puternic de a-și întoarce privirea, dar reuși să se controleze la timp. Era dezamăgită, chiar rănită, și Theo se simți groaznic. O socotea o prietenă, o aliată, o persoană cu autoritate care încerca să îl ajute, și el nu-i oferea nimic.

După o pauză lungă și tensionată, ea zise:

– Deci, nu ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Theo clătină din cap. Îl duru și mai tare când îl mișcă.

Urmă o întrebare plină de cruzime:

– Ce o să creadă părinții tăi când îi voi suna și le voi spune că ai fost suspendat pentru că te-ai bătut?

– Nu știu, izbuti Theo să îngaime, îngrozit de această perspectivă. Era mult mai rău să dea ochii cu părinții săi decât fusese să fie lovit în cap. Simți o durere ascuțită în stomac când își imagină expresia de pe chipul lor.

– Bine, te rog să ieși.

Theo se ridică iute în picioare și ieși din încăpere. Când trecu pragul, îi văzu pe ceilalți trei și își duse degetul arătător la buze: „Nicio vorbă. Nu v-am turnat, nici voi să n-o faceți".

Baxter fu următorul. Se întoarse în cameră și se așeză la masă de parcă urma să fie executat.

– Ai zis ceva despre faptul că Theo a intrat în bucluc? întrebă ea.

Niciun răspuns.

– L-ai tachinat? L-ai hărțuit?

Niciun răspuns.

– Woody a fost cel care te-a lovit în față?

Niciun răspuns.

– Sau Theo?

Nimic.

– Ieși, te rog, și trimite-l înăuntru pe Woody, spuse ea.

Când Baxter trecu pragul și îi văzu pe ceilalți trei, își trecu arătătorul peste buze: „Nimeni nu toarnă pe nimeni".

În timp ce Woody era presat de doamna Gladwell, Theo, Griff și Baxter stăteau pe o bancă de lemn supravegheați de domnul Mount, căruia îi părea rău pentru puști. Erau niște băieți buni și nimic nu avea să se câștige prin suspendarea lor. Totuși, regulile erau reguli.

Dintre cei patru, Woody era ultimul care ar fi cedat sub presiune, și el refuză să răspundă la întrebările doamnei Gladwell. Când ea îl întrebă dacă el îl lovise pe Baxter, îi răspunse:

– Doar numele, gradul și numărul de identificare.

– Vai, ce-am mai râs, Woody! Crezi că e-un joc?

– Nu.

– Tu ai fost cel care-a lovit primul?

– Refuz să mă incriminez singur, replică el.

– Hai, ieși de-aici!

Cea mai slabă verigă era Griff și, după ce trecu și el prin micul interogatoriu al doamnei Gladwell fără să-i toarne pe ceilalți, ea îi rechemă pe cei patru băieți în cameră. Le zise:

– Bine. O să vă suspend pe toți patru o zi pentru bătaie și încă o zi pentru că ați refuzat să cooperați. Azi este joi, și suspendarea este valabilă azi și mâine. Vă veți întoarce la cursuri luni, când va începe și perioada de supraveghere de treizeci de zile. Dacă mai încălcați regulamentul în aceste treizeci de zile, veți fi suspendați o săptămână.

Gândul că avea să lipsească două zile de la școală nu îl deranja prea mult pe Theo, însă nu și faptul că trebuia să dea ochii cu părinții săi. Îi trecu prin cap să îl sune pe Ike mai întâi, deoarece acesta avea să îl înțeleagă și chiar să-l admire pentru că se ținuse tare pe poziție. Poate că Ike le putea da vestea alor săi, și astfel să mai atenueze impactul. Theo medita la asta când o auzi pe doamna Gladwell spunând:

– Îi sun eu pe părinții voștri.

Le luă o oră ca să pună la punct detaliile suspendărilor și ca să completeze toate actele. Băieții rămaseră în încăpere, la masă, uitându-se unul la celălalt, în vreme ce domnul Mount stătea plictisit la capătul mesei. Ieși la un moment dat să își ia o cafea și, cât timp fu plecat, Baxter spuse:

– Îmi pare rău, Theo.

– Nu face nimic, răspunse Theo.

Woody nu-și ceru scuze.

Părinții lui Woody și cei ai lui Baxter erau la serviciu, astfel că nimeni nu era acasă în timpul zilei. Doamna Gladwell le spuse că aveau să primească „suspendări la școală" și că aveau să stea în camere de studiu separate de la 8.40 dimineața până la sfârșitul orelor, la 3.30 după-amiaza. Aveau să stea singuri, fără nimic altceva de făcut în afară de teme. Fără telefoane mobile sau laptopuri, doar cu manuale. Aveau să ia prânzul la birouri, singuri. Asta părea mult mai rău decât suspendările de pe vremuri, când te dădeau afară de la școală. Mama lui Griff era casnică, așa că el putea pleca acasă, unde urma probabil să doarmă până mai târziu, să se uite la televizor, să se joace cu câinele și să facă tot ce voia, asta dacă părinții lui nu își ieșeau din sărite și nu îl pedepseau. Și Theo avea unde să meargă: birourile firmei Boone & Boone.

Mama lui era la tribunal. Tatăl îl luă de la școală. Când plecară, Theo zise:

– Și bicicleta mea?

– O luăm mai târziu, îi răspunse tatăl său. Până acum părea incredibil de calm și de detașat, cel puțin la suprafață. La o stradă sau două mai încolo însă îl întrebă: Ce s-a întâmplat?

– Rămâne doar între noi, da?

– Ce s-a întâmplat, Theo?! izbucni tatăl său.

– Nu o să-i spui doamnei Gladwell, nu-i așa? Nu îi pot turna pe ceilalți băieți.

– Bine. Doar spune-mi ce s-a întâmplat.

Theo îi povesti totul. Detaliile se revărsară ca un șuvoi, iar Theo, care nu putuse până atunci să scoată niciun cuvânt despre asta, se descărcă. Când isprăvi, se aflau în mica parcare din spatele biroului.

– Te-ai supărat pe mine, tată? întrebă el.

– Știi regulile, și totuși le-ai încălcat, rosti domnul Boone cu severitate.

– Știu, dar chiar nu am avut de ales pe moment.

Domnul Boone scoase cheia din contact și zise:

– Da, așa văd și eu lucrurile.

CAPITOLUL 13

Theo stătea în biroul întunecat – cu luminile stinse și obloanele trase, doar el și Judge care dormita la umbră – și gândindu-se la ce se mai putea întâmpla în continuare. În câteva ore, mama sa avea să se întoarcă de la tribunal. Ea și tatăl său aveau să se închidă într-o cameră și să poarte una dintre acele conversații extrem de serioase pe care doar părinții îngrijorați le pot purta. Apoi el urma să fie adus în fața lor ca un infractor care trebuie să suporte consecințele faptelor sale. Avea să i se facă morală. Mama lui avea să plângă. Suspendat de la școală! Cum putuse să facă una ca asta? Și-așa mai departe. Obosise deja numai gândindu-se la asta.

Prima reacție a tatălui său îl mai liniștise puțin. Nu se dăduse în spectacol, ceea ce nu era tocmai surprinzător, dat fiind că tatăl său nu era foarte teatral. Nu se ajunsese la urlete, însă Woods Boone era mult prea relaxat ca să urle. Nu primise amenințări sau vreo pedeapsă, însă Theo știa că părinții lui discutau mereu înainte să îl penalizeze.

Până în urmă cu câteva ore, Theo nici nu visase să fie suspendat de la școală. Nu se gândise niciodată la asta și, în timp ce reflecta asupra incidentului, se întrebă dacă meritase. Nu îi plăcea deloc să încalce regulile. Nu îi făcea plăcere să îl dezamăgească pe domnul Mount. Bănuia că

părinții lui aveau să interpreteze toată această poveste ca fiind jenantă, și asta îl necăjea. Și, la drept vorbind, nu-i făcuse nicio plăcere să ia parte la violență, la meleul nebun în care toți luptătorii păruseră să lovească, să pocnească, să zgârie și să se înjure, în timp ce unii elevi din mulțime îi priveau cu gura căscată, iar alții îi ațâțau.

Pe de altă parte, simțise o oarecare mândrie la gândul că își ajutase un prieten prins la strâmtoare. Văzuse admirația din ochii spectatorilor, ai colegilor de clasă și ai prietenilor. El, Theo Boone, era acuzat pe nedrept și trecuse la atac ca să-și apere nu numai reputația, ci și un prieten.

Și ce mai prieten! Theo nu se putea abține să nu zâmbească amintindu-și încăierarea. Se minuna de viteza și neînfricarea cu care Woody se grăbise să-i închidă gura lui Baxter. Iar Theo bănuia că Woody nu terminase încă. Cel mai probabil, avea să aștepte până îl prindea pe Baxter în afara școlii și să-i umfle și celălalt ochi. Theo spera să nu mai fie nevoit să se bată, dar, dacă se isca o nouă încăierare, îl voia pe Woody prin apropiere.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră, spuse el.

Era Elsa, cu ochii roșii și cu lacrimi pe obraji. Apăsă pe întrerupător și își întinse brațele spre el.

– Theo, îmi pare atât de rău, zise ea.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, replică el.

Acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea: cei dragi să dramatizeze situația. Suportă îmbrățișarea.

– Sunt bine. Nu-i nimic, bine? spuse el enervându-se.

Ea se ridică și își șterse obrajii cu o batistă.

– Nu-mi vine să cred. Tu ești cel mai cuminte copil din lume.

– Nu cred. Poate în primii cinci. Uite ce-i, Elsa, sunt bine.

– Cine te-a atacat?

– Nimeni. A fost doar o bătaie prostească. Nu-i mare lucru.

Ea își șterse obrajii cu batista, dându-și seama că nu era deloc apreciată compătimirea ei.

– Eu tot te iubesc, Theo, îi zise, de parcă el ar fi omorât pe cineva.

– Sunt bine, Elsa, sunt bine. Acum poți să mă lași singur?

Ea plecă, și Theo stinse lumina. El și Judge reveniră la starea melancolică de mai înainte, ceea ce nu era tocmai rău. După cinci minute, se auzi o altă bătaie în ușă.

– Intră, spuse el. Ușa se deschise încet, și Dorothy, secretara tatălui său, trecu pragul. Aprinse lumina și-i zise:

– Theo, ești în regulă?

– Da, rosti el cu asprime, temându-se că ea avea să se năpustească asupra lui cu o îmbrățișare stânjenitoare, de parcă i-ar fi trebuit sprijin fizic.

– Nu-mi vine să cred. De ce te-au suspendat?

– Pentru că m-am luat la bătaie, pur și simplu. Bătaia este o încălcare a regulamentului.

– Așa este, dar sunt sigură că nu a fost vina ta, Theo.

Theo clătină din cap și se uită pe fereastră. De câte ori trebuia să mai explice ce s-a întâmplat?

– Nu contează a cui vină a fost. Bătaia rămâne bătaie.

După o pauză stânjenitoare, ea îi spuse:

– Dacă ai nevoie de un prieten, să știi că mă găsești în celălalt capăt al coridorului.

– Mersi.

„Da, numaidecât! De parcă o să-i spun tot ce am pe suflet unei femei care ar putea să-mi fie mamă."

Ea plecă, și Theo stinse din nou lumina. Văzu că primise un mesaj de la April Finnemore pe telefonul mobil.

„Doar ce-am auzit. Ești bine?"

„Da. La birou. Gata cu orele. Foarte tare!"

„Și-ai tăi?"

„Mama, la tribunal. Tata nu a făcut prea urât."

„Pe cine-ai pocnit?"

„Nu-s sigur. A fost învălmășeală."

„Răni? Sânge?"

Deodată, Theo își dori să fi avut mai multe cu care să se laude. Ca de obicei, se hotărî să exagereze puțin. Scrise:

„Buza spartă. Sânge."

„Cât de tare! Când pot să văd?"

„Mai încolo. Acum trebuie să înveți."

Se întoarse din nou la starea de melancolie. Cinci minute mai târziu, se auzi o nouă bătaie în ușă. Înainte să apuce să răspundă, Vince intră și aprinse lumina. Acum, că venise și el, întreaga firmă Boone & Boone își prezentase omagiile. Firește, toți cu excepția Marcellei Boone, care avea să sosească în curând.

Vince era asistentul ei de ani buni. El se ocupa de cele mai migăloase detalii din cazurile de divorț ale doamnei Boone, și asta nu era întotdeauna prea plăcut. Își petrecea mare parte din timp în afara biroului, investigându-le pe cliente, spionându-le soții și verificând toate informațiile. Theo aflase de multă vreme cum clienții dintr-un caz de divorț evită adesea să le spună tot adevărul avocaților, iar Vince era cel care trebuia să verifice veridicitatea poveștilor acestora. Avea vreo 35 de ani și era singur – un tip de treabă cu o slujbă grea.

Elsa intrase în cameră plângând. Dorothy păruse pe punctul de a suferi o cădere nervoasă. Nu și Vince. El zâmbi, rezemându-se de ușă.

– Bravo, Theo! Măcar l-ai pocnit bine?

Theo zâmbi în sfârșit. Își dădu seama că avea să repete povestea de o sută de ori, așa că nu ar fi fost rău să o mai înflorească puțin.

– Da, răspunse el.

– Bun băiat! Uite ce-i, Theo, tocmai ai învățat o lecție importantă. Vine o vreme când trebuie să stai tare pe poziție, indiferent de împrejurări.

– Nu puteam da înapoi, zise Theo.

– Suspendările nu sunt mare lucru, atâta vreme cât nu devin un obicei. Am primit și eu una într-a șasea.

– Pe bune?

– Nu glumesc. Eu am crescut în Northchester și pe-atunci mergeam pe jos la școală. Era un bătăuș pe nume Jerry Prater, un dur, și nu-mi dădea deloc pace. Cam o dată pe săptămână, mă prindea pe terenul de joacă din fața școlii și mă trântea la pământ, mă lovea de câteva ori și îmi lua cutia cu pachețelul. Lua de-acolo toate chestiile bune – cartofii prăjiți, batoanele de ciocolată și sendvișurile cu șuncă – și îmi lăsa merele și morcovii. A doua zi îl prindea pe unul dintre prietenii mei și făcea același lucru. Cred că lui Jerry îi era mereu foame. În orice caz, ne făcea viața un calvar. Aveam un frate mai mare la liceu, și el mi-a explicat că bătăușii sunt de fapt niște lași și că, dacă nu voi lua atitudine, lucrurile se vor înrăutăți. Și frate-meu mi-a zis ce să fac. Am ascuns pachețelul în ghiozdan și am umplut cutia cu pietre. A doua zi dimineață, l-am văzut pe Jerry pe terenul de joacă și m-am dus la el. Tocmai se pregătea să mă pocnească, dar l-am lovit cu cutia în față. L-am lovit tare. Vreau să spun că i-am crestat pometele. El a țipat și a căzut, iar eu l-am mai lovit de câteva ori în cap. Se strânsese deja mulțimea, și un profesor a venit în fugă spre noi. L-au dus la doctor și l-au cusut. A avut nevoie de optsprezece copci, din care zece doar pentru pometi. Toți zbierau la mine, și tata a venit la școală și m-a luat. I-am explicat situația și nu a fost nicio problemă. Mama a plâns, dar asta fac toate mamele. În orice caz, Jerry m-a lăsat în pace după aceea.

– Foarte tare! Cât ai fost suspendat?

– O săptămână. Am fost un adevărat erou pentru o vreme, dar mai târziu mi-a părut rău. Jerry Prater merita să fie pocnit, dar acum rămăsese cu o cicatrice pe față. Atunci m-am bătut pentru ultima oară, Theo. I-am ținut piept unui bătăuș, dar am folosit o armă. Ar fi trebuit să-mi folosesc doar pumnii, nimic altceva. Încă îmi pare rău de asta.

– Și cu Jerry ce s-a întâmplat?

– S-a lăsat de școală și a ajuns la închisoare mai târziu. Oricum, tu ai făcut ce trebuia, așa că nu-ți bate prea mult capul cu asta.

– Nu vreau să țipe mama la mine.

– Nu o s-o facă. O știu foarte bine pe femeia asta, Theo.

După ce plecă, Theo adormi, și Judge se duse să caute ceva de mâncare.

Se întâlniră la prânz, în sala de conferințe. Theo stătea în capul mesei lungi și impunătoare, cu câte un părinte de fiecare parte. În fața lui se afla un sendviș cu salată de pui pe care nu avea niciun chef să îl mănânce. Îi pierise pofta de mâncare.

Mama lui nu zâmbea, dar măcar nu țipa la el. Era clar că ea și domnul Boone avuseseră deja mica lor întâlnire între patru ochi ca să discute despre fiul lor și despre suspendarea acestuia, așa că doamna Boone depășise momentul de șoc.

– Dacă s-ar întâmpla din nou asta, ce ai face diferit, Theo? întrebă ea calm, sorbind dintr-un ceai cu gheață.

Theo mestecă o bucată de salată și se gândi la întrebare, care i se părea chiar interesantă.

– Păi, mamă, nu știu ce să zic. Nu aș fi putut face nimic ca să opresc încăierarea pentru că a izbucnit din nimic. Și nici nu aș fi putut-o împiedica, deoarece Woody și Baxter își cărau pumni fără pic de milă. Când a sărit Griff pe Woody,

am simțit că nu mai am de ales. Woody se bătea pentru mine. Măcar atâta lucru puteam să fac și eu: să îl ajut.

– Deci, nu ai face nimic diferit?

– Cred că nu.

– Asta înseamnă că nu ai învățat nimic din acest mic episod?

– Am învățat că nu îmi place să mă bat. Nu-i deloc plăcut să fii pocnit în față și în cap. Sunt unii cărora le place să se bată, dar nu și mie.

– Aș spune că asta este o lecție importantă pe care a învățat-o, interveni domnul Boone mușcând din sendviș.

Doamna Boone părea pe punctul de a-i face morală, când Elsa ciocăni la ușă. O deschise și zise:

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar au venit niște domni de la poliție.

– De ce? întrebă domnul Boone.

Theo ar fi vrut să se ascundă sub masă.

– Vor să stea de vorbă cu Theo și cu părinții săi, desigur.

Agenții Hamilton și Vorman se întorseseră. Acum, că prânzul fusese întrerupt, se așezară de o parte a mesei și puseră un plic mare și alb în fața lor. Soții Boone se așezară de cealaltă parte a mesei.

– Ne cerem scuze că v-am deranjat de la masă, zise Hamilton. Am venit să stăm de vorbă cu dumneavoastră și ni s-a spus că e și Theo aici. O suspendare?

– Într-adevăr, răspunse cu asprime doamna Boone. Era limpede că se enervase.

– Din ce motiv?

– Vă voi răspunde bucuroasă dacă mă veți convinge că este cumva treaba dumneavoastră.

Cum nu era treaba lor, Hamilton roși, iar partenerul său îi aruncă o privire nemulțumită.

„Pe ei, mamă!“ își zise Theo în sinea lui. Cu un avocat de fiecare parte, se simțea bine protejat. Era însă agitat și își puse mâinile sub fund, ca să le oprească din tremurat.

– Sunt sigur că aveți un motiv întemeiat pentru această vizită, rosti domnul Boone.

Vorman se aplecă și zise:

– Da. Voiam să vorbim cu Theo despre șapca de baseball care i-a fost furată din vestiar luni. Poți să ne-o descrii, Theo?

Theo se uită la mama sa, apoi la tatăl său. Amândoi dădură ușor din cap. „Poți să răspunzi la întrebare.“ Așa că spuse:

– Este bleumarin, cu cozorocul roșu, cu o baretă reglabilă și cu emblema celor de la Twins pe cozoroc.

– Ai vreo idee cine a produs șapca? întrebă Vorman.

– Nike.

– Sunt semne distinctive pe șapcă?

– Inițialele mele, T.B., pe partea inferioară a cozorocului.

– Ce ai folosit ca să îți scrii inițialele?

– Un marker negru.

Vorman deschise încet plicul, scoase o șapcă și o împinse către Theo.

– E șapca ta?

Theo o luă, o întoarse pe toate părțile și zise:

– Da, domnule.

– Unde ați găsit-o? întrebă doamna Boone.

– La magazinul de calculatoare al lui Big Mac. Oamenii care fac curățenie vin în fiecare miercuri-noapte, după program. Azi-noapte, făceau curat pe jos când unul dintre ei a dat cu mătura sub o tejghea și a găsit asta. Hoțul a spart magazinul pe la ora 9, marți seară, și cumva, în graba de a fura ce voia și de a scăpa repede, și-a pierdut șapca.

Theo se holbă la șapcă, simțind că-i vine să plângă. Șapca lui preferată era folosită acum ca dovadă împotriva sa. Și asta nu i se părea corect. Probele se strângeau cu

repeziciune. Din nu știu ce motiv putea auzi vocea nesuferită a lui Baxter: „Pârnăiașule! Pârnăiașule!"

Preț de o clipă, părinții săi părură să rămână fără replică. Theo nu avea de gând să scoată o vorbă. Agenții îi priveau cu o expresie extrem de satisfăcută, ca și cum ar fi zis: „Te-am prins. Hai să vedem cum mai scapi de data asta".

Într-un sfârșit, doamna Boone își drese glasul și spuse:

– Se pare că hoțul este foarte isteț. Și-a plănuit cu grijă infracțiunea, cu intenția de a-i înscena toată treaba asta lui Theo. Luni i-a furat șapca, apoi a lăsat-o la locul infracțiunii, și miercuri s-a întors la vestiar cu bunurile furate.

– E și asta o variantă, rosti Vorman. Și poate că aveți dreptate. Dar noi avem o altă variantă, conform căreia Theo purta această șapcă marți seară, probabil ca să-și ascundă fața când a intrat în magazin, pe la 9, și știm că era prin apropiere în jurul acelei ore, ba chiar a și recunoscut-o și, în graba de a înșfăca tabletele, laptopurile și telefoanele mobile, și-a pierdut șapca pe care o vedeți aici. Unde mai pui că am găsit o parte din marfa furată în vestiarul lui, miercuri.

– E destul de greu să nu îl numeri pe Theo printre suspecți, adăugă Hamilton.

– Foarte greu, încuviință Vorman. De fapt, în majoritatea cazurilor nu reușim să strângem atâtea probe împotriva unui suspect.

Fu rândul lui Hamilton.

– Ni se pare ciudat că nu ai raportat prima spargere, cea de luni. Furtul din vestiare este destul de rar în școală, și totuși nu l-ai raportat. Și nu ne-ai dat niciun motiv temeinic pentru care nu ai făcut-o.

Vorman:

– Se prea poate să nu fi fost nicio spargere luni. Când ai fost prins cu tabletele furate miercuri, ai spus că cineva ți-a

spart vestiarul și le-a lăsat acolo. Ca să te justifici, ți-a venit ideea să spui că cineva îți spărsese vestiarul cu două zile mai devreme.

Hamilton:

– Dar nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat una ca asta. Nicio probă.

Vorman:

– Iar acest hoț misterios nu a fost văzut de nimeni din școală. Și asta-i destul de greu de crezut, cu optzeci de elevi de-a opta și zeci de profesori, plus oamenii de la întreținere și asistenții. Coridoare încărcate și toate cele. Greu de crezut. Foarte greu.

Hamilton:

– E o poveste cusută cu ață albă, dacă mă întrebi pe mine.

Perechea de investigatori îl scotea din sărite pe Theo. Își închise ochii, strânse din dinți și se străduia să nu plângă.

– Nu îl credeți pe fiul meu? întrebă doamna Boone.

Lui Theo îi era destul de clar că nu îl credeau.

– Hai să spunem că ancheta este în plină desfășurare, replică Vorman.

– Ați verificat șapca pentru amprente? întrebă domnul Boone.

– Da. Este greu să obții amprente satisfăcătoare de pe pânză, așa că nu am avut succes. Tipii de la laborator sunt destul de siguri că nu sunt amprente. Se pare că hoțul a purtat mănuși și a fost foarte atent. Nu sunt amprente nici pe tablete, nici pe șapcă, nici la locul infracțiunii.

– Aveți de gând să îl puneți pe Theo sub acuzare? întrebă doamna Boone.

– Nu am luat încă o decizie în acest sens, răspunse Hamilton. Dar se poate spune că lucrurile se îndreaptă în această direcție.

Familia Boone resimți impactul fără să scoată o vorbă. Domnul Boone expiră și se uită la tavan. Doamna Boone

mâzgăli ceva pe un carnețel. Theo încă se abținea să nu izbucnească în plâns. Știa că este nevinovat și că spune adevărul, dar poliția nu îl credea. Se întrebă dacă părinții lui îl credeau.

Vorman rupse tăcerea cu o altă veste proastă.

– Am vrea să vă percheziționăm casa, zise el.

Soții Boone rămaseră fără cuvinte.

– Ce căutați? întrebă domnul Boone.

– Probe, replică Vorman. Celelalte bunuri furate.

– Nu ne puteți trata ca pe niște infractori de drept comun, rosti doamna Boone mânioasă. Este strigător la cer!

– Nu vom consimți la așa ceva, adăugă domnul Boone.

– Nu avem nevoie de consimțământul dumneavoastră, spuse Vorman, cu un zâmbet răutăcios. Avem un mandat de percheziție.

Scoase niște foi împăturite, din buzunarul de la haină și le împinse pe masă. Doamna Boone își puse ochelarii pe nas și citi documentul de două pagini. Când termină, i-l dădu soțului ei. Theo își șterse o lacrimă cu dosul palmei.

CAPITOLUL 14

Pentru următoarea jumătate de oră se ciondăniră asupra detaliilor. Atmosfera era încărcată și tensionată, iar schimbul de replici dintre detectivi și părinții lui Theo, tăios. În final, se înțeleseră ca familia Boone să nu intre în casă înainte de ora 5 după-amiază, când se vor întâlni din nou cu detectivii și cu ceilalți polițiști care participau la anchetă.

Theo nu putu articula decât:

– E o pierdere de timp. Nu e nimic acolo.

Părinții îi spuseră să tacă.

După ce Hamilton și Vorman plecară, Theo putu din nou să vorbească. Își asigură părinții că nu avusese nimic de-a face cu furtul și că percheziția era o pierdere de vreme. Toți trei erau uimiți de felul cum evoluaseră lucrurile. Theo nu își văzuse niciodată părinții atât de tulburați, chiar speriați. Stabiliră că vor cere sfatul unui avocat specializat în drept penal, un prieten, iar doamna Boone ieși din sala de conferințe pentru a da un telefon.

La ora 2 după-amiază, domnul Boone îl duse pe Theo la școală, unde se întâlniră cu doamna Gladwell. Băiatul își ceru scuze pentru încăierarea cu colegii. Domnul Boone îi spuse că el și doamna Boone înțelegeau motivul suspendării și nu aveau nimic de obiectat. Erau, bineînțeles, dezamăgiți, dar respectau decizia doamnei Gladwell. După aceea, Theo

își recuperă bicicleta, fără cauciucuri tăiate, și se întoarse la birou.

Părinții lui erau ocupați cu clienți și probleme legale urgente. Închiseseră ușile și păreau să fi uitat de Theo. Elsa, Vince și Dorothy erau și ei ocupați cu teancuri de documente, o activitate mult mai fascinantă decât să stai de vorbă cu un puști de 13 ani. Sau probabil că Theo devenise prea sensibil. El și Judge se retraseră în biroul lui, unde încercă să se apuce de teme. Nu se întâmplă nimic. Nu își putea lua gândul de la Spike Hock, un copil care locuia pe o stradă din apropiere și care, în clasa a noua, fusese prins vânzând droguri și apoi petrecuse optesprezece luni foarte neplăcute la școala de corecție aflată la trei sute douăzeci de kilometri distanță. Cu toate că Theo nu îl cunoștea pe Spike și nu vorbise niciodată cu el, auzise multe povești despre viața acestuia de dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Gărți, bătăi, gardieni fără milă, o listă lungă și urâtă. Spike nu se dăduse pe brazdă și până la urmă își reluase viața de stradă. Theo era în sala de judecată când Spike, la vârsta de 17 ani, fusese condamnat, ca un adult, la 20 de ani de închisoare, pentru o serie de infracțiuni. Spike depusese mărturie și ceruse clemență, spunând că problemele lui se datorau condițiilor vitrege pe care le suportase la școala de corecție.

Spike era un copil obișnuit cu viața grea de pe străzi. Theo nu era. Theo era un copil cuminte, dintr-o familie bună, un cercetaș, un elev cu destul de mulți prieteni. Cum ar fi putut el să supraviețuiască închis undeva departe de casă, cu vagabonzi și huligani? Departe de părinți, de prieteni, de Judge. Era copleșit de frică și nu se putea gândi la nimic altceva. Se întinse pe patul mic al lui Judge și, din fericire, reuși să adoarmă lângă câine.

Îl trezi țârâitul telefonului. Era April Finnemore.

– Theo, unde ești? întrebă iritată.

– La birou, spuse el ridicându-se repede în picioare. Ce s-a întâmplat?

– Sunt la Tribunalul Animalelor, cu mama și cu domnișoara Petunia. Trebuie să ne ajuți.

– Nu prea am voie să ies momentan.

– Haide, Theo. Suntem speriate și avem nevoie de tine. Nu va dura mult.

– Nu am spus că o voi ajuta pe femeia asta.

– Știu, Theo, dar e foarte supărată și are nevoie de cineva. Te rog, Theo. Nu își permite un avocat adevărat și plânge de o oră. Te rog!

Theo stătu puțin pe gânduri. Nimeni nu îi spusese clar să rămână la birou. Toți ceilalți erau foarte ocupați și mai mult ca sigur nu i-ar fi simțit lipsa.

– Bine, se învoi Theo și închise telefonul. Rămâi aici, Judge, adăugă el înainte să se strecoare afară pe ușa din spate.

Alergă până în fața clădirii, își luă bicicleta de pe verandă, fără să facă zgomot, și în zece minute ajunse în fața tribunalului.

Domnișoara Petunia creștea flori și plante medicinale în spatele casei ei de la marginea Strattenburgului. În fiecare sâmbătă dimineață, din martie până în octombrie, își încărca ierburile într-o căruță și se ducea la Piața Fermierilor din parcul Levi, lângă râu. Acolo se alătura zecilor de fermieri, grădinari, florari, pescari, lăptari, artizani și altor comercianți care își expuneau bunurile pe tarabe aranjate în rânduri, una lângă alta, pe parcele bine delimitate. Pentru că domnișoara Petunia își vindea ierburile și florile de ani buni, avea probabil cea mai bună tarabă, una aproape de intrarea în piață. Lângă ea era taraba lui May Finnemore, excentrica mamă a lui April, care vindea brânză de capră. Domnișoara Petunia era și ea destul de ciudată, așa că deveniseră prietene apropiate cu timpul.

Piața era vestită în Strattenburg, așa că, în sâmbetele însorite, jumătate din oraș era acolo. Cam orice produs alimentar se găsea acolo. Crispino's Tortilla Hut era localul preferat, unde se forma de pe la ora 10 dimineața o coadă lungă. Martha Lou își vindea fursecurile cu ghimbir „Renumite în Lumea Întreagă" lângă iaz, și atrăgea întotdeauna o grămadă de clienți. Mulți comercianți depindeau de această piață pentru a scoate un profit care să le ajungă pentru tot restul anului, și era o lungă listă de așteptare cu persoane care voiau o tarabă.

Pentru că doamna Boone petrecea foarte puțin timp în bucătărie, familia nu era atrasă de piață. Theo și tatăl său jucau golf sâmbăta dimineață, începând jocul la ora 9 și oprindu-se la ora 13, pentru a lua prânzul. Pentru Theo acesta era un lucru mult mai important decât să cumperi roșii și burgeri vegetali.

Domnișoara Petunia avea probleme legale din cauza mult-iubitei sale lame, Lucy. April îi mai pomenise despre asta cu o zi înainte – în timpul prânzului –, dar fusese prea prins cu propriile probleme pentru a-și mai face griji în legătură cu domnișoara Petunia. La rugămintea lui April, cercetase totuși puțin legile și reglementările orașului. Îi dăduse informațiile lui April și astfel considerase subiectul încheiat în ceea ce-l privea.

Convins că este deja un om stigmatizat și subiect al bârfelor orașului, dar mai ales ale tribunalului, Theo intră pe o ușă lăturalnică și coborî în grabă un rând de scări. Tribunalul Animalelor era la subsol, un loc potrivit pentru cel mai modest tribunal din oraș. Adevărații judecători încercau să îl evite, și asta îl atrăgea pe Theo. Cel puțin în mare parte a timpului. În acea zi însă, pe Theo nu îl entuziasma foarte mult ideea de a-și face apariția la tribunal.

Pentru prima dată în viața lui, cuvântul „tribunal" însemna un loc care trebuia evitat.

Deschise ușa și intră. Pe mijlocul sălii era un culoar prăfuit, cu scaune pliabile de o parte și de alta. În dreapta lui, Theo le văzu pe April și pe mama sa, May, și o a treia persoană pe care nu o cunoștea, dar presupuse că era domnișoara Petunia. Avea părul mov și ochelari de bunică, rotunzi, cu rame portocalii. April o descrisese ca fiind „mai ciudată decât mama". Theo se așeză și discută în șoaptă cu femeile.

Judecătorul Yeck nu era la tribună. Pe partea cealaltă a culoarului de mijloc așteptau câteva persoane. Una dintre acestea era Buck Boland sau Buck Baloney, cum era cunoscut, purtând uniforma lui obișnuită, o uniformă maro-închis, care de-abia îl încăpea și care era inscripționată cu All-Pro Security. Buck purta uniforma peste tot, fie că era sau nu la serviciu. O purtase și lunea trecută, când îl oprise pe Theo pentru că trecuse cu bicicleta prin curtea lui. Îi apucase bicicleta și îl amenințase. Mai înainte de asta, aruncase cu o piatră în Theo, și acum Buck se uita la el de pe partea cealaltă a culoarului, ca și cum ar fi vrut să îl strângă de gât.

Bătrâna secretară a judecătorului Yeck stătea la o masă într-un colț, dezlegând cuvinte încrucișate și încercând să rămână trează. După câteva minute, judecătorul Yeck intră pe ușa din spatele prezidiului și spuse:

– Nu vă ridicați.

Nimeni nu încercase să se ridice în picioare. Tribunalul Animalelor, supranumit și Tribunalul Pis-pis, era lipsit de formalități. Judecătorul era îmbrăcat în ținuta lui obișnuită – blugi, bocanci soldățești, fără cravată, o geacă sport –, și atitudinea lui trăda dispreț față de locul său de muncă. Lucrase cândva la o firmă de avocatură, dar nu se putuse ține de treabă. Prezida Tribunalul Animalelor doar pentru că nimeni altcineva nu voia această slujbă.

– Ei, ia te uită, începu el zâmbind, îl avem din nou pe domnul Boone printre noi.

Theo se ridică în picioare și spuse:

– Bună ziua, domnule judecător, mă bucur să vă revăd!

– Și eu pe tine. Cine e clientul tău?

– Domnișoara Petunia Plankmore, proprietarul animalului.

Judecătorul Yeck frunzări niște hârtii, apoi se uită spre Buck Baloney.

– Și cine este domnul Boland?

– Eu sunt, spuse Buck.

– În regulă. Cele două părți să vină în față și vom încerca să lămurim lucrurile.

Theo cunoștea procedura și o conduse pe domnișoara Petunia dincolo de o ușă mică, aflată în bara despărțitoare, unde luară loc la masa din fața tribunei judecătorului. Buck veni în urma lor și se așeză cât mai departe cu putință. Judecătorul Yeck spuse:

– Domnule Boland, ați depus o plângere împotriva domnișoarei Petunia. Dumneavoastră veți începe. Spuneți-ne ce s-a întâmplat. Nu vă ridicați în picioare.

Buck privi în jur agitat, apoi prinse curaj.

– Păi, domnule judecător, eu lucrez la All-Pro Security și avem contract cu Piața Fermierilor.

– De ce purtați armă?

– Sunt jandarm.

– Nu contează.

– Și am permis.

– Nu contează. Nu e voie cu arme în sala de judecată. Vă rog, lăsați-o deoparte.

Buck își desprinse tocul de la brâu cu o mișcare rapidă. Puse tocul și pistolul pe masă.

– Aici, zise judecătorul Yeck arătând un loc de pe pupitrul lui. Buck se deplasă stingher până în fața tribunei

judecătorești și puse arma acolo unde i se spusese. Era un pistol foarte mare.

– Acum continuați, îl îndemnă Yeck când Buck se așeză din nou.

– Deci, în fine, este meseria mea să asigur paza și siguranța în Piața Fermierilor. Suntem doi, eu și Frankie. El păzește partea de vest, eu stau la intrare. Facem asta de câteva luni. Și domnișoara Petunia are o tarabă lângă intrarea principală, unde vinde flori și ierburi, și chiar lângă taraba ei este un mic spațiu deschis unde își ține lama.

– Adică pe Lucy? întrebă judecătorul.

– Da, domnule. Acum două sâmbete, mergeam pe lângă taraba ei, cum fac de obicei, știți, văzându-mi de treaba mea, când vine la mine lama și mă fixează cu privirea. Avem ochii la aceeași înălțime eu și lama și la început am crezut că va încerca să mă pupe.

– Lama asta pupă oameni? îl întrerupse judecătorul.

– Este o lamă foarte drăgăstoasă, iubește oamenii sau cel puțin pe marea majoritate, interveni repede domnișoara Petunia.

Judecătorul Yeck se uită la ea și îi spuse politicos, dar ferm:

– O să aveți ocazia să vorbiți și dumneavoastră în câteva clipe. Vă rog, nu întrerupeți.

– Mă scuzați, domnule judecător.

– Continuați.

Buck își supse burta voluminoasă și continuă:

– Da, domnule judecător, lama aceasta pupă oameni, în special copii. Cam scârbos, după părerea mea, în orice caz, de obicei e un grup de oameni care se apropie ca s-o vadă mai bine și din când în când lama se mai apleacă și pupă pe unul dintre ei.

– OK, OK. Am stabilit că lamei Lucy îi place să pupe oameni. Ziceți mai departe.

– Da, domnule, și, după cum spuneam, lama a venit la mine. Ne-am privit fix preț de câteva secunde, apoi lama și-a ridicat nasul drept în sus, ceea ce înseamnă că ceva nu-i convine, și după aia și-a dat capul pe spate și m-a scuipat în față. Și, pe deasupra, a și scuipat mult, nu doar o picătură. Era scârbos, lipicios și urât mirositor.

– Lama asta scuipă oameni? întrebă amuzat judecătorul.

– O, da, domnule judecător, și a făcut asta așa, deodată. Habar nu aveam ce urmează.

Mama lui April, May Finnemore, era o femeie gălăgioasă, cu maniere necizelate, de care puteai să fii sigur că va face ceva nelalocul lui. Începu să râdă fără a face vreun efort de a se ascunde.

– Încetați, spuse dur judecătorul, deși părea el însuși gata să chicotească. Vă rog să continuați, domnule Boland.

– Am înțeles. Erau câțiva care se uitau și cred că știau că această lamă mai și scuipă, și imediat ce m-a scuipat în față au început să râdă. A fost foarte stânjenitor și m-am enervat foarte tare, așa că, după ce m-am șters pe față, m-am dus la domnișoara Petunia și i-am spus: „Nu-mi pasă dacă îi place sau nu-i place de mine, dar nu poate fi lăsată să scuipe oameni și în niciun caz agenți de pază". Nici nu și-a cerut scuze sau ceva. Ba, mai mult, a considerat tot incidentul ca fiind ceva amuzant.

– Lama asta are o lesă sau este în vreun fel ținută într-un loc? întrebă judecătorul.

– Nu, domnule, nu este. Pur și simplu stă lângă taraba domnișoarei Petunia. Mereu sunt copii prin jur care o mângâie și fac gălăgie. Am discutat cu ea câteva minute despre asta și mi-am dat seama că proprietara nu avea de gând să facă ceva în privința asta. Așa că am plecat să mă spăl pe față și să mă mai calmez. Dar am fost cu ochii pe lamă și cred că lama a stat și ea cu ochii pe mine. Una dintre îndatoririle mele este să păzesc intrarea principală.

Câteodată, oamenii încearcă să plece cu produse pe care nu le-au plătit, așa că treaba mea este să nu-i las să fure, știți ce vreau să zic, domnule judecător?

– Bineînțeles.

– Și, mă rog, cam la jumătate de oră după asta, eu îmi vedeam de treabă și am trecut din nou pe lângă taraba ei. Nu le-am spus niciun cuvânt, nici ei, nici lamei. M-am oprit și stăteam de vorbă cu domnul Dudley Bishop, când, la un moment dat, am simțit ceva în spatele meu. Acesta nu a mai spus nimic. M-am întors și am văzut din nou lama uitându-se fix la mine. Înainte să apuc să mă feresc, m-a scuipat iarăși în față. A fost la fel de scârbos ca prima oară. Dudley este aici în calitate de martor.

Domnul Dudley Bishop ridică mâna.

– Sunt adevărate toate acestea, domnule Bishop? întrebă judecătorul.

– Absolut tot, răspunse martorul.

– Continuați.

– Păi, eram destul de supărat. Lumea râdea de mine, așa că mi-am șters fața și m-am dus la domnișoara Petunia. Văzuse toată întâmplarea și nu părea deloc îngrijorată. Mi-a zis să stau departe de lamă și totul va fi în regulă. I-am explicat că eu am dreptul să îmi fac treaba și că problema era a ei, nu a mea. Să facă ceva cu lama ei afurisită; dar n-a vrut. Așa că m-am calmat și am încercat să stau la distanță. Dacă mă apropiam de intrare, lama se oprea din orice făcea și îmi arunca o uitătură urâtă. Am vorbit cu Frankie și i-am sugerat să schimbăm locurile pentru restul dimineții, dar el a zis că nu vrea să aibă de-a face cu această lamă. Mi-a zis că ar trebui să sun la Protecția Animalelor, ceea ce am și făcut. A venit un funcționar de la Protecția Animalelor, a vorbit puțin cu domnișoara Petunia. Ea zicea că nu există nicio lege care să impună ținerea în lesă a lamelor.

Funcționarul i-a dat dreptate. Deci, se pare că lamele pot să hălăduiască în voie prin oraș și să scuipe oameni.

– Nu am știut că asta e o problemă a Strattenburgului, observă judecătorul Yeck.

– Ei, uitați că este. Și mai am de zis câte ceva, domnule judecător.

– Continuați.

– Păi, sâmbăta trecută s-a întâmplat din nou, numai că mai rău de data asta. Eu stăteam la distanță, încercând să îmi fac treaba cum puteam mai bine, încercând să o evit până și cu privirea. Nu i-am adresat niciun cuvânt domnișoarei Petunia sau altcuiva din jurul ei. Cealaltă doamnă, doamna Finnemore, are o tarabă chiar lângă standul de flori, unde vinde brânză de capră, și are o maimuță-păianjen care stă prin jur și atrage clienți, crescând astfel vânzarea.

– Ce legătură are maimuța cu lama?

– Vă zic eu acum ce legătură are. Câteodată, maimuța se mai suie pe spinarea lamei și umblă călare. Asta atrage atenția oamenilor. Copiii se strâng în jur și fac poze, unii părinți își pozează copiii cu lama și cu maimuța. Ei, și o fetiță s-a speriat și a început să țipe, așa că m-am dus până acolo. Cum m-a văzut, lama a început să fugă spre mine. Nu mă apropiasem la mai puțin de nouă metri și, cu toate astea, tot m-a atacat. Nu am vrut să fiu din nou scuipat, așa că m-am dat înapoi. Lama continua să vină spre mine, cu maimuța în spate, parcă era un cowboy. Când am înțeles că lama nu avea de gând să se lase, m-am întors și am luat-o la fugă. Cu cât alergam mai tare, cu atât alerga și lama mai tare. Auzeam maimuța țipând și distrându-se, bănuiesc. Asta era pe la ora 8, când piața era plină de lume și toți râdeau de mine. Nu știam dacă o să mă muște sau ce o să-mi facă. M-am gândit să pun mâna pe pistol și să mă apăr, dar era prea multă lume în jur și, în plus, nu voiam să

omor lama. M-a alergat prin toată piața și lumea râdea, maimuța țipa, era îngrozitor.

Judecătorul Yeck ridică un dosar pentru a-și acoperi parțial fața, ca să nu se vadă că era gata să izbucnească în râs. Theo aruncă o privire prin sală și văzu că toți erau amuzați.

– Nu e amuzant, domnule judecător, spuse Buck.

– Continuați.

– Păi, totul s-a terminat când am căzut. M-am împiedicat în fața tarabei cu pepeni a lui Butch Tucker și, până să apuc să mă ridic, lama s-a aplecat și m-a scuipat. Nu m-a nimerit în față, dar mi-a udat bluza. Butch este de față, dacă aveți nevoie de confirmare.

Butch ridică mâna.

– Totul este adevărat, domnule judecător. Eram de față, spuse el rânjind.

– Mulțumesc. Continuați, vă rog.

Buck respira greu și se înroșise la față. Spuse:

– Păi, m-am ridicat în sfârșit și eram gata să iau la bătaie lama și probabil și maimuța, când a apărut Frankie cu un băț și a alungat lama. Probabil că s-a dus la locul ei, nu știu. Eram foarte supărat. Trebuie să faceți ceva, domnule judecător. Am dreptul să îmi fac datoria fără să fiu atacat.

– Mai vreți să spuneți și altceva?

– Nu cred. Asta e tot, momentan.

– Vreți să faceți precizări, domnule Boone?

Theo se gândi că ar fi mai bine să-și lase clienta să-și spună și varianta ei. Știa din experiență că judecătorului Yeck nu îi plăceau procedurile obișnuite dintr-o sală de judecată.

– Să o ascultăm pe domnișoara Petunia.

– Bună ideea. Domnișoară Petunia, vă rog, spuneți-ne și varianta dumneavoastră.

Domnișoara Petunia sări în picioare, pregătită să îi ia apărarea lui Lucy.

– Puteți să stați jos, spuse judecătorul.

– Prefer să stau în picioare.

– Vă rog.

– Vă mulțumesc, domnule judecător. Tot ce a zis este adevărat, dar nu a inclus câteva detalii. Lamele nu scuipă decât atunci când se simt amenințate sau hărțuite și nu fac asta decât ca să se apere. Nu mușcă și nu lovesc. Sunt animale foarte pașnice, domesticite de mii de ani. Sunt din aceeași familie cu cămilele, știați asta, domnule judecător?

– Nu știam.

– Ei bine, așa este, și sunt niște animale care muncesc din greu, sunt loiale și ușor de întreținut. O am pe Lucy de doisprezece ani și trage la căruță în fiecare sâmbătă dis-de-dimineață, ajutându-mă să îmi duc marfa în piață. Mașina mea e foarte mică și nu o pot folosi pentru a căra florile și ierburile, așa că Lucy mă ajută să fac asta.

Judecătorul Yeck ridică mâna, se uită la Theo și întrebă:

– Este legal să înhami o lamă la căruță și să mergi prin oraș?

Theo răspunse:

– Da, domnule, nu există nicio ordonanță care să interzică asta.

– Unde stă această lamă?

– În curtea mea, spuse domnișoara Petunia. Curtea din spatele casei mele e foarte mare.

– Este permis în orașul nostru să ții lame pe o proprietate privată?

Theo răspunse:

– Nu, domnule judecător. Totuși, domnișoara Petunia nu locuiește în oraș. Casa ei este imediat dincolo de marginea orașului, la țară. Și legile rurale nu interzic deținerea unei lame pe o proprietate privată.

– Mulțumesc. Vă rog, domnișoară Petunia, continuați.

– Acum câteva luni, eu și Lucy mergeam acasă, ne întorceam din piață. Ne-a oprit o mașină de poliție. Polițistul a

ieșit din mașină și a început să pună întrebări. Ne-au acuzat că blocăm traficul și alte lucruri absurde, dar eu cred că erau pur și simplu curioși. Lui Lucy nu i-a plăcut deloc lucrul ăsta. S-a simțit amenințată.

– I-a scuipat și pe polițiști? întrebă judecătorul Yeck.

– Nu, domnule.

– Cât de des scuipă oameni?

– Se întâmplă foarte rar, domnule judecător. Cu aproximativ un an în urmă, tipul care ne citește contorul electric a venit pe la noi și nu o lăsa în pace. Pe el l-a scuipat. Purta un fel de uniformă. Știți, domnule judecător, nu cred că lui Lucy îi plac bărbații voluminoși, îmbrăcați în uniformă. Se simte amenințată de ei. Nu a scuipat niciodată o femeie sau un copil, sau un bărbat fără uniformă.

– Bravo ei. Merită o medalie.

– Și domnul Boland nu a fost tocmai drăguț cu ea. S-a oprit în fața tarabei de câteva ori, dându-se rotund, încercând să-mi spună că Lucy ar trebui ținută în lesă ori într-un loc special, lucruri de-astea. Crede că el are dreptul să controleze tot ce se întâmplă în piață. Are și el o parte din vină pentru cele întâmplate.

– Nu este deloc adevărat, domnule judecător, spuse Buck. Totuși, oricine l-ar fi văzut pe Buck în uniformă și-ar fi dat imediat seama cât de mândru era de autoritatea sa.

– Aici nu ne certăm. Ați terminat, domnișoară Petunia?

– Așa cred.

– În regulă. Domnule Boland, ce vreți să fac mai exact?

– Păi, domnule judecător, vreau să își țină lama acasă, în curtea ei, unde nu poate scuipa sau ataca oameni.

– Dar, domnule judecător, trebuie să își ducă florile și ierburile în piață, și nu există nicio lege prin care îi este interzis să-și folosească lama pentru a trage căruța. Ar fi nedrept să îi cereți clientei mele să își țină acasă lama.

– Așa o fi, dar ceva trebuie făcut, domnule Boone, spuse judecătorul Yeck. Nu putem permite unui animal să scuipe oameni. Domnul Boland are dreptul să își exercite meseria fără teama de a fi atacat de o lamă. Sunteți de acord, domnule Boone?

– Da, sunt, și îi cer scuze domnului Boland din partea clientei mele pentru acțiunile lui Lucy.

Scuzele însemnau mult pentru judecătorul Yeck, și Theo insistase, deși domnișoara Petunia se împotrivise inițial.

Buck dădu din cap în semn de acceptare, dar nu era mulțumit.

– Aveți un plan, domnule Boone? întrebă judecătorul.

Theo se ridică în picioare și se adresă judecătorului:

– Să încercăm așa: sâmbăta viitoare, domnul Boland aici de față va schimba locul cu celălalt gardian, Frankie, iar Frankie trebuie instruit să stea cât mai departe de Lucy, făcându-și în continuare treaba. Dacă Lucy îl atacă și pe Frankie, atunci vom fi de acord să luăm măsuri mai drastice.

– Cum ar fi?

– Lucy nu a mai fost niciodată ținută în lesă, dar clienta mea va încerca. Domnișoara Petunia este sigură că, dacă vorbește cu Lucy despre asta, o va convinge să nu mai fie atât de agresivă față de bărbații corpolenți care poartă uniforme.

– Cât de mare este Frankie? îl întrebă judecătorul Yeck pe Buck.

– Cât o scrumbie.

– Domnișoara Petunia vorbește cu Lucy? îl întrebă judecătorul pe Theo.

Domnișoara Petunia se ridică în picioare și spuse:

– O, da, domnule judecător. Stăm la taclale tot timpul. Lucy e foarte inteligentă. Cred că o pot convinge să nu mai scuipe.

– Domnule Boland, ce spuneți de această idee?

Buck își dădu seama că nu avea să obțină ceea ce dorea, cel puțin nu în acea zi, așa că ridică din umeri și spuse:

– O să încerc. Nu vreau să creez probleme, domnule judecător. Dar e foarte jenant.

– Sunt sigur. Vom urma acest plan și, dacă nu merge, ne revedem tot aici săptămâna viitoare. De acord?

Toată lumea fu de acord și încuviință din cap.

– Ședința Tribunalului Animalelor s-a încheiat.

CAPITOLUL 15

De îndată ce Theo plecă de la tribunal, reveni cu picioarele pe pământ. Pentru câteva ore, izbutise să uite de toate problemele și să se piardă în lumea nebunească a unei lame care scuipa. Domnișoara Petunia era încântată. May Finnemore îl îmbrățișase stângaci. Cel mai important, April era impresionată de talentul lui avocățesc.

Însă distracția se terminase, iar Theo trebuia să înfrunte umilirea. Era acuzat pe nedrept, urmărit, hărțuit, și acum întreaga lui familie fusese târâtă în această poveste. Simplul gând că o grămadă de polițiști aveau să scotocească prin camerele casei familiei Boone îl îngrozea. Ce-o să creadă vecinii?

Apoi lui Theo îi trecu prin cap un gând atât de cumplit, încât fu nevoit să se oprească și să tragă aer în piept. Se așeză pe o bancă liberă din stația de autobuz și rămase cu privirea ațintită asupra asfaltului. Dacă exista cineva suficient de rău și de nesăbuit ca să ascundă marfă furată în vestiarul său, de ce nu ar fi făcut același lucru și în casa lui? Ușile de la garaj erau deschise de obicei. În spate era o magazie căreia ei nu-i încuiau niciodată ușa. Nu i-ar fi fost foarte greu unui nemernic să se furișeze pe-acolo și să

găsească un loc în care să ascundă și alte tablete, telefoane mobile sau chiar laptopuri.

Ce s-ar fi întâmplat dacă poliția ar fi găsit asemenea obiecte? Prins din nou cu mâța-n sac! La un moment dat, Theo se întrebă dacă nu cumva chiar și părinții săi aveau să îl bănuiască.

Se urcă din nou pe bicicletă și merse mai departe spre birou, strecurându-se pe ușa din spate și găsindu-l pe Judge dormind sub biroul său. Merse în vârful degetelor până în capătul coridorului, fără să fie văzut de nimeni. Elsa își făcea curat pe birou și se pregătea de plecare. Era abătută și îngrijorată în privința lui Theo, și el se simțea mai rău după ce vorbise cu ea.

Ceasul se apropia de ora 5 după-amiază.

Poliția aștepta la curba din fața numărului 886 de pe Mallard Lane, casa lui Woods și a Marcellei Boone și a singurului lor copil, Theo, care nu locuise niciodată în altă parte. Așteptau în două mașini fără însemne, iar familia Boone le fu recunoscătoare pentru asta. Două mașini de poliție cu sirene și lumini i-ar fi atras pe vecini ca un magnet.

Theo apăru primul, pe bicicletă, cu părinții în urma sa. Vorman și Hamilton se apropiară din stradă și îi prezentară pe agenții Mabe și Jesco, ambii în civil. Fură invitați înăuntru, unde doamna Boone puse pe foc un ibric de cafea, și toată lumea se așeză la masa din bucătărie. În timp ce se făcea cafeaua, domnul Boone citi pe îndelete mandatul de percheziție, apoi i-l dădu doamnei Boone care făcu același lucru.

– Tot nu înțeleg de ce este nevoie să scotociți prin fiecare cameră din casă, zise domnul Boone.

– Păi, nu este nevoie, interveni doamna Boone, tăios. Supărarea lor era evidentă, dar momentan și-o țineau în frâu.

Hamilton spuse:

– Sunt de acord. Nu avem de gând să stăm aici toată noaptea. Am vrea să ne uităm prin camera lui Theo și poate prin alte câteva, apoi în garaj, în pivniță și poate prin pod.

– Nu-i nimic în camera mea, zise Theo. Stătea în pragul ușii, numai ochi și urechi.

– Gata, Theo, rosti tatăl său.

– Aveți de gând să urcați în pod? întrebă doamna Boone în timp ce turna cafea, nevenindu-i să creadă.

– Da, replică Hamilton.

– Mult noroc, în cazul acesta. S-ar putea să nu ieșiți vii de-acolo.

– Aveți și alte acareturi? întrebă Vorman.

– Avem o magazie în spatele casei, spuse domnul Boone.

– Ce-i în ea?

– Nu am un inventar. Chestii obișnuite. O mașină de tuns iarba, furtunuri pentru grădină, fungicid, mobilă veche.

– O țineți încuiată?

– Niciodată.

Theo izbucni din nou:

– Nu-i nimic, nici în pod, nici în magazie. Vă pierdeți timpul, pentru că nu anchetați pe cine trebuie.

Cei șase adulți se uitară la el, apoi tatăl său zise:

– Gata, Theo. Destul.

– Ei bine, eu sunt de acord cu Theo, rosti mama lui. Toată treaba asta e o pierdere de timp și de efort. Cu cât îl suspectați pe Theo mai mult, cu atât o să vă ia mai mult timp să-l găsiți pe adevăratul infractor.

– Noi doar anchetăm, zise Hamilton. E datoria noastră.

Camera lui Theo era într-o stare surprinzător de bună. Părinții lui îi acordau note proaste dacă nu își făcea patul sau dacă își lăsa hainele împrăștiate pe jos ori cărțile altundeva decât pe rafturi. Aceste note proaste se traduceau într-o

reducere a alocației sale săptămânale, astfel Theo pierdea bani frumoși dacă nu păstra curățenia. Se stabilise ca doamna Boone să rămână cu polițiștii în cameră și să monitorizeze percheziția. O inspecție de zece minute nu dezvălui nimic, așa că echipa de anchetatori trecu la dormitorul oaspeților și la șifonierele din acesta, apoi la birou. Cu doamna Boone urmărindu-le fiecare mișcare, ofițerii căutară cu atenție prin dulapuri și pe rafturi. Căutară cu mare grijă printre obiectele dintr-o debara. Aproape că mergeau pe vârfuri prin casă, ca și cum s-ar fi temut să nu spargă ceva.

După ce ieșiră din birou, Theo și tatăl său porniră televizorul și urmăriră știrile locale. Theo încerca să pară relaxat, dar nu își putea lua gândul de la magazie și de la cât de ușor ar fi fost ca prada să fie ascunsă acolo. Îl durea stomacul și ar fi vrut să se întindă puțin, dar se străduia, în mod curajos, să pară nepăsător. Dacă îi auzea strigând „Am găsit!" sau „Uite-le!?" viața lui s-ar fi sfârșit.

Doamna Boone îi conduse în pivniță, unde scotociră prin spălător, printr-o cameră de joacă și printr-un atelier. Nimic. Îi duse apoi în pod, care era ticsit cu cutii pline cu obiecte nefolositoare, ce aveau să fie aruncate la un moment dat.

– Theo urcă des aici? o întrebă Hamilton pe doamna Boone.

– Numai când trebuie să ascundă marfă furată, răspunse ea.

Hamilton jură să nu mai pună nicio întrebare.

Le luă aproape o oră să deschidă toate cutiile de carton și containerele de plastic. Negăsind nimic, trecură la garaj și percheziționară încăperea mare în care se aflau instalațiile de încălzire și de aer condiționat. Când ieșiră din casă, Theo îl întrebă pe tatăl său:

– Pot să mă duc în camera mea, tată?

– Sigur că da. Când Theo dădu să iasă din birou, tatăl lui spuse: Theo, eu și mama te credem, fără nicio urmă de îndoială. Ai înțeles?

– Da. Mulțumesc, tată.

La etaj, Theo se întinse pe pat și mângâie locul de lângă el. Judge, care aștepta semnalul, sări pe pat – ceva ce doamna Boone interzicea cu desăvârșire. Însă ușa era încuiată și Theo era în siguranță, izolat de restul lumii, cel puțin pentru moment. Auzi un zgomot din curtea din spate și își dădu seama că echipa de anchetatori scotocea prin magazie. Aștepta, încercă să se relaxeze și să alunge senzația că poliția îi invadase camera.

Trecură minute bune și de afară nu se mai auzi niciun semn de tulburare. Nu se găsi nimic neobișnuit în magazie și, după două ore, percheziția luă sfârșit. Poliția le mulțumi soților Boone pentru cooperare – de parcă ar fi avut de ales – și plecă de pe Mallard Lane.

Doamna Boone ciocăni la ușa lui Theo, și el îi deschise.

– Au plecat, spuse ea îmbrățișându-l. Ești în regulă?

– Nu, nu prea.

– Nici eu nu sunt. Uite ce-i, Theo, eu mă consider un avocat bunicel. La fel e și tatăl tău. Suntem hotărâți să te apărăm și să ne asigurăm că nu ți se întâmplă nimic rău, bine? Agenții sunt oameni cumsecade care-și fac doar datoria. Până la urmă, vor descoperi adevărul, și acest coșmar va lua sfârșit. Îți promit că va fi un sfârșit fericit.

– Dacă zici tu, mamă...

– Tatăl tău a venit cu o idee minunată. De vreme ce mâine nu mergi la școală, hai să ne ducem la Santo's și să luăm o pizza.

Theo izbuti să zâmbească.

Pe drum, Theo îi întrebă de pe bancheta din spate:

– Hei, ați auzit vreodată de o lamă care scuipă?
– Nu, răspunseră părinții săi la unison.
– Oho, să vedeți ce poveste am pentru voi!

CAPITOLUL 16

Vineri dimineață, când ar fi trebuit să fie la cea de-a treia oră (cultură civică), Theo se plictisi în sfârșit de suspendare și fu nevoit să admită că îi era dor de școală. Mama lui era la tribunal. Tatăl său era îngropat într-un morman de dosare la birou. Nimeni de la firma de avocatură nu avea timp pentru el, așa că îi zise Elsei că se duce să îl viziteze pe Ike. Ea îl îmbrățișă și dădu din nou să plângă. Theo se săturase de atâta compătimire.

Judge alergă în spatele său în timp ce el pedala prin Strattenburg, având grijă să evite străzile aglomerate, deoarece ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie oprit de vreun polițist sau de vreun inspector care îi urmărea pe elevii chiulangii. Foarte mulți puști erau prinși chiulind de la școală, iar cei cu abateri repetate erau duși în fața Tribunalului Juvenil. Theo bănuia că și el urma să ajungă la Tribunalul Juvenil mai repede decât și-ar fi închipuit.

Ajunse însă la biroul lui Ike în siguranță și urcă în salturi treptele până în camera nemaipomenit de dezordonată, în care bătrânul său unchi de-abia câștiga destui bani ca să supraviețuiască. În ciuda biroului său aglomerat și a apetitului pentru muncă tipic celor din neamul Boone, Ike nu se forța prea tare. Locuia singur într-un mic apartament. Conducea un Spitfire cu kilometrajul dat peste cap. Nu avea

nevoie de prea mult, așa că nici nu lucra peste măsură. Mai ales vinerea. Theo știa din experiență că majoritatea avocaților rămâneau fără benzină vineri la amiază. Tribunalul era mult mai liniștit. Era greu să găsești un judecător vineri după-amiază. Grefierii își luau pauze de prânz mai lungi și începeau să se furișeze de la serviciu cât mai devreme posibil.

Deși nu mai era avocat cu acte în regulă, era clar că Ike se încadra în această tradiție. Dormea până târziu aproape zilnic și își pierdea vremea pe la birou până la amiază, când cobora la parter și lua prânzul la fast-foodul grecesc. Ca să înceapă weekendul așa cum se cuvine, Ike bea două pahare de vin la prânzul de vineri.

Theo și Judge sosiră pe la 10.30, iar Ike, după trei cești de cafea, era surescitat și vorbăreț.

– Am un suspect, Theo, nu pe cineva anume, cu nume și prenume, nu încă, dar am o idee despre ce trebuie să căutăm. Ești atent?

– Sigur, Ike.

– Bine, dar mai întâi vreau să aud totul despre bătaie. Cu lux de amănunte. Fiecare lovitură, fiecare pumn, nas însângerat. Zi-mi că ai pocnit în față un golănaș.

Ike își ținea picioarele pe birou – sandale murdare, fără ciorapi. Așa că Theo se lăsă pe spate în scaun și își puse și el picioarele pe birou.

– Păi, totul s-a întâmplat foarte repede, începu el, lansându-se într-o descriere lungă și destul de precisă a încăierării. Ike rânjea, ca un unchi extrem de mândru ce era. Theo nu înflori prea mult povestea, rezistând tentației de a-și îmbunătăți calitățile combative.

Când termină de descris întâlnirea cu doamna Gladwell și-i zise și de suspendare, Ike spuse:

– Bine-ai făcut, Theo. Uneori, nu ai de ales. Poți să porți suspendarea asta ca pe o medalie de onoare.

– Ai auzit de mandatul de percheziție? întrebă Theo, nerăbdător să-i împărtășească toate aventurile din acea săptămână.

– Ce mandat de percheziție? întrebă Ike. Theo îi relată și acea întâmplare, iar Ike clătină din cap încontinuu. Ca să mai detensioneze atmosfera, Theo întrebă: Ai auzit vreodată de o lamă care scuipă? Ike nu auzise, așa că Theo îi povesti în amănunt ultimele sale aventuri de la Tribunalul Animalelor.

Când isprăvi de povestit, Ike sări în picioare, își trosni articulațiile și zise:

– Bine, Theo. Sarcina noastră este să găsim persoana care încearcă să-ți însceneze chestia asta, da?

– Da.

– Nu m-am gândit decât la asta în ultimele patruzeci și opt de ore. Spune-mi ce știi până acum.

– Nu prea multe. Tata este convins că trebuie să fie cineva din școală, cel mai probabil un alt elev, pentru că unui adult i-ar fi mult prea greu să îmi deschidă vestiarul fără să dea de bănuit. De asemenea, crede că avem de-a face cu mai mulți puști.

– Sunt complet de acord. Cine este suspectul tău principal?

– Nu am niciunul, Ike. Ai mei m-au făcut să vin cu o listă cu puști care ar putea să-mi poarte pică. Nu spun că aș fi cel mai grozav tip din școală, dar chiar nu pot să mă gândesc la cineva care (1) mi-ar sparge vestiarul și mi-ar fura chestii luni, apoi (2) ar sparge și ar jefui un magazin de calculatoare marți noapte – lăsându-mi șapca la locul faptei –, apoi (3) mi-ar sparge din nou vestiarul miercuri și ar pune acolo tabletele furate, totul numai ca să mă bage pe mine la închisoare. Cineva trebuie să mă urască foarte, foarte tare, iar eu, pur și simplu, nu am nicio idee cine ar putea fi.

– Asta deoarece nu îl știi. Probabil că nu ai făcut niciodată cunoștință cu el. Poate că l-ai văzut, dar nu îți dai seama.

Ike umbla de colo-colo în spatele biroului, scărpinându-se în barba lui căruntă, încruntat și adâncit în gânduri.

– Bine, replică Theo. Cine este?

Ike se așeză brusc și se aplecă peste birou, fixându-l pe Theo cu ochi scânteietori.

– Părinții tăi sunt avocați, și încă dintre cei mai buni. Avocații au cazuri care implică oameni mânioși, răniți, cu probleme, îndeajuns de șucăriți ca să cheltuiască o grămadă de bani intentând un proces. Tatăl tău este un avocat de imobiliare, un mod destul de plictisitor de a face bani, dacă mă întrebi pe mine. Are foarte multe acte de completat. Are de-a face cu oameni care cumpără și vând case, imobile, terenuri... Știi la ce mă refer.

– Nu am de gând să mă fac avocat de imobiliare, zise Theo.

– Bun băiat! Ce vreau eu să spun este că el nu are de-a face cu clienți aflați în conflict. Așa-i?

– Așa-i.

– Mama ta, pe de altă parte, nu are de-a face decât cu conflicte, și încă dintre cele mai aprige. Divorțurile. Căsătorii spulberate. Soți și soții care se luptă să obțină custodia copiilor, casa, mașinile, mobila, banii. Acuzații de adulter, abuz, neglijență. Unele sunt cazuri cumplite, Theo. Eu nu am suportat niciodată cazurile de divorț. Însă mama ta este printre cele mai bune avocate din domeniu. Și-așa a fost dintotdeauna.

Theo încuviință, ascultând și așteptând. Știa deja toate astea.

Ike își lovi ușor degetele între ele, spunând:

– Divorțul este cumplit pentru un copil, Theo. Cei doi oameni la care ține cel mai mult se trezesc că nu mai pot trăi împreună, că nu se mai iubesc, ba chiar că se urăsc, și în acest proces de divorț îl folosesc pe copil ca pe un premiu pentru care se bat. Pentru copil este traumatizant, năucitor

și destul de dureros. Copilul nu este sigur care dintre părinți va obține custodia, așa că nu poate ști unde va locui pe viitor. Cel mai adesea, soțul și soția sunt obligați să vândă casa familiei. Uneori, copilul îl preferă pe unul din părinți și este obligat să aleagă. Închipuie-ți, Theo, cum te-ai simți dacă ar trebui să alegi între a locui cu mama ta sau cu tatăl tău. Divorțul reprezintă un șoc emoțional pentru un copil, iar efectul se întinde pe termen lung. Făcu o pauză ca să se scarpine în barbă, apoi continuă: Cred că problemele tale sunt legate de unul dintre cazurile de divorț de care se ocupă mama ta. Cred că una dintre clientele sale are un copil care merge la aceeași școală ca tine, iar acest copil te urăște în taină, pentru că nu îi place cum decurge divorțul. Cum mama ta reprezintă întotdeauna soția, și cum soția primește aproape mereu custodia copiilor, poate că acest copil nu își place prea mult mama și ar vrea să locuiască împreună cu tatăl său, care, din motive evidente, nu o place pe Marcella Boone absolut deloc. Această antipatie față de mama ta nu este deloc neobișnuită în cazurile de divorț și este probabil împărtășită copiilor prinși la mijloc.

Două poveri, câte una de pe fiecare umăr, dispărură brusc în neant, iar Theo își simți sufletul mult mai ușor. Ce idee strălucită! Una care nu-i trecuse deloc prin cap lui Theo. Însă Ike, ca un unchi bătrân și înțelept ce era, o văzuse foarte limpede.

Ike continuă:

– S-ar putea să te întrebi de ce nu ți-a pomenit nimic despre asta Marcella. Probabil că s-a gândit și ea la această variantă, însă mama ta este o avocată atât de conștiincioasă, încât uneori nu mai vede lucrurile în ansamblu. Și este atât de profesionistă, încât nu s-ar gândi niciodată să dea de gol secretele clienților ei.

– Nici măcar ca să-și protejeze propriul fiu?

– Sigur, Theo, dacă mama ta ar considera că ai putea fi rănit de cineva implicat într-unul dintre cazurile ei, nu am nicio îndoială că ar face tot posibilul să te protejeze. Însă avocații precum mama ta devin atât de hotărâți în a-și apăra clienții, încât dezvoltă puncte slabe. Nu mai văd lucruri pe care ceilalți le văd. Și trebuie să recunoști, Theo, ăsta este un comportament strigător la cer din partea copilului nostru misterios. Nu-i tocmai genul de comportament care ar putea fi anticipat de mama ta sau de oricine altcineva. Mama ta s-a ocupat de atâtea divorțuri de-a lungul timpului, încât probabil că nu se mai gândește la ranchiuna pe care i-o poartă copiii clientelor sale.

– Ar trebui să stau de vorbă cu mama?

– Și ce s-o întrebi? Cine se află în toiul unui divorț urât, cu copii la școala ta? Să zicem că se poate gândi la câteva cazuri. Să zicem că mai restrângi lista suspecților. Cumva, nu știu cum, să zicem că reușești să dovedești că acest copil misterios este adevăratul făptaș. Copilul va fi arestat pentru spargerea magazinului de calculatoare, exmatriculat, toate chestiile rele pe care le merită. Tu scapi de belea, și copilul dă de bucluc, nu?

– Așa-i.

– Mai există și posibilitatea ca mama ta să dea chiar ea de bucluc. Clienta ei nu va fi prea bucuroasă, având în vedere că ea va fi responsabilă, chiar dacă doar parțial, pentru beleaua în care a intrat copilul clientei. Ce vreau să spun este că puștiul va ispăși o pedeapsă într-o instituție de detenție, iar mama ta ar putea fi cea învinuită pentru acest lucru. Sigur că puștiul este vinovat și trebuie pedepsit, dar clienta va considera că mama ta a încălcat confidențialitatea. Ceea ce o va pune pe mama ta într-o situație delicată.

– Ai vreun plan?

– Mereu am un plan. Ți-ai adus laptopul?

Theo mângâie ghiozdanul și zise:

– Chiar aici.

– Bine. Hai să intrăm pe internet și să vedem ce cazuri sunt pe rol la Tribunalul Familiei. Fă o listă cu toate cazurile curente de divorț în care este implicată mama ta. Vom trece prin toate cazurile active și vom face o listă cu cele în care sunt implicați copii, copii care merg la aceeași școală cu tine. Lista ar trebui să fie destul de scurtă.

Theo își scotea deja laptopul.

– Este o idee nemaipomenită, Ike.

– Vom vedea.

Evidența sentințelor pe care o țineau grefierii de la Tribunalul Familiei împărțea divorțurile în diverse categorii: Contestate – Necontestate; Active – Inactive; Copii – Fără copii; În faza preliminară – Pe rol. După o jumătate de oră, cu Theo la laptop și cu Ike lucrând la calculatorul său voluminos, obținuseră o listă cu douăzeci și unu de cazuri active de divorț în care Marcella Boone o reprezenta pe soție. Dintre acestea, trei se aflau în categoria „Fără copii", ceea ce le scoase de pe listă. Alte cinci se aflau în categoria „Necontestate", și Ike fu de părere că și acestea puteau fi eliminate, la rândul lor. Divorțurile necontestate erau mult mai ușoare și mai rapide, fără să provoace resentimente suficient de puternice pentru a face pe cineva să taie cauciucuri și să arunce pietre în geamuri.

– Ce înseamnă „Secret"? întrebă Theo frunzărind prin arhive.

– Înseamnă necazuri pentru noi, replică Ike. Am uitat de Evidența Dosarelor Secrete. Există anumite cazuri de divorț în care acuzațiile de rele tratamente sunt deosebit de vehemente, și una dintre părți poate cere judecătorului să secretizeze dosarul, ceea ce înseamnă că acesta este disponibil doar avocaților implicați. Nimic nu este făcut public. Ar putea fi o fundătură, asta dacă nu cumva reușim să accesăm fișierele mamei tale. Dar hai să mergem mai departe!

Ike făcu o listă cu numele de familie ale clientelor implicate în cele treisprezece cazuri depistate, iar Theo descărcă fișierul cu elevii de la Școala Generală Strattenburg. Prin comparație și verificare, lista se reduse cam la jumătate, cu vreo șapte cazuri care ar fi putut avea legătură cu copii de la școala lui Theo. Însă unele nume erau atât de comune, încât nu puteau fi incluse sau excluse. Era un Smith, un Johnson, un Miller și un Green. Trecând peste nume, Theo se simți oarecum ușurat. Nu îl știa pe niciunul dintre copiii cu numele de familie de pe listă.

Cu doi ani în urmă, când Theo era în clasa a șasea, o fată pe nume Nancy Griffin i-a zis că mama lui fusese avocata mamei ei. Procesul se încheiase, iar doamna Griffin era foarte mulțumită de treaba pe care o făcuse mama lui Theo. Atunci își dăduse Theo seama pentru prima oară că slujba doamnei Boone îi putea afecta prietenii sau colegii de clasă. Își întrebase mai târziu mama despre asta și ceruse să afle de ce nu îl informase. Doamna Boone îi explicase, pe îndelete și cu seriozitate, că avocații sunt constrânși de anumite norme de etică, dintre care cea mai importantă este confidențialitatea completă în relația cu clienții.

Ike mâzgăli ceva pe un carnețel, apoi zise:

– Deci, avem șapte nume sau șapte cazuri de divorț de care se ocupă mama ta și în care sunt implicați copii de la școala ta. Recunoști vreun nume?

– Nu chiar. E un puști pe nume Tony Green în clasa a șaptea, dar nu știm încă dacă este vorba despre *acea* familie Green. În afară de ăsta, niciunul nu mi-e cunoscut.

– Hai să ne întoarcem la Evidența Dosarelor Secrete, rosti Ike, iar Theo ajunse acolo înainte ca unchiul său să termine de vorbit. Erau opt cazuri protejate, identificate doar prin numele de familie al soției sau al soțului care intentase procesul de divorț. Numele avocaților nu erau date.

Ike spuse:

– Trebuie să ții cont că divorțul pe care îl căutăm este unul foarte complicat. Părinții se luptă pentru custodie, iar puștiul nostru misterios ar prefera să rămână cu tatăl său. Altfel nu l-ar ataca pe fiul avocatei mamei sale. Pricepi?

– Cred că da.

– Ca un tată să câștige custodia, trebuie mai întâi să demonstreze că mama nu este în stare să aibă grijă de copii. Legea o preferă mai mereu pe mamă, și rareori se întâmplă ca tatăl să obțină custodia.

– Știu, zise Theo.

– Ca să demonstreze că mama nu este în stare să aibă grijă de copii, tatăl trebuie să vină cu tot felul de exemple de comportament inadecvat din partea ei. Aceste cazuri ajung deseori să fie protejate prin Evidența Dosarelor Secrete, din motive evidente.

– Atunci, înseamnă că nu avem noroc.

– Așa e, dacă nu reușim să aruncăm o privire prin dosarele mamei tale.

– Ești nebun?

– Da, Theo, sunt nebun de ceva vreme. Și o să fac tot felul de chestii nebunești ca să aflu cine te urmărește, hărțuindu-te și încercând să te trimită la închisoare pentru o infracțiune gravă. Poți să spui că-s nebun, dar poate că a venit timpul să încălcăm niște reguli. Tu ai sărit la bătaie ieri și ai încălcat o regulă. Însă nu prea ai avut de ales, nu?

– Mda, presupun...

– Nu vorbesc de încălcarea legii, Theo. Nu ar fi ilegal să ne uităm prin dosarele Marcellei. Este un pic cam lipsit de etică, dar nu avem de gând să dăm în vileag informații secrete. Și s-ar putea să fie singura cale de a rezolva acest mic mister.

– Nu știu, Ike.

– Ce fel de sistem digital de stocare folosește firma?

– Se numește InfoBrief, un sistem destul de rudimentar, doar pentru stocare, catalogare și pentru a mai reduce cheltuielile cu hârtia.

– Cine are acces la el?

– Eu nu am. Părinții mei, Dorothy, Vince și Elsa, însă tata și Dorothy îl folosesc foarte rar. Mama și Vince îl folosesc ca să-și țină ordine în lucruri și ca să găsească informații fără să fie nevoiți să sape printr-o grămadă de hârțoage. Pe deasupra, toată cercetarea juridică este integrată în el.

– Poți obține o parolă?

Theo se gândi la asta îndelung. Dacă obținea parola și i-o dădea lui Ike, atunci ar fi devenit părtaș la ceva. Chiar dacă nu era o infracțiune, în mod categoric era ceva ce-ar fi preferat să evite. Și-așa se scălda în ape tulburi. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama lui să-l certe pentru că încălcase intimitatea clienților săi.

– Uite ce-i, Ike, eu o să mă duc pur și simplu la mama și o să-i spun ce cred. O să îi explic ipoteza noastră și o să-i cer ajutorul. Este totuși mama mea.

– E o idee minunată, Theo, și de foarte mare bun-simț. Însă nu o face chiar acum. Hai să vedem dacă nu putem rezolva cazul fără să o implicăm și pe ea. Nu vreau să-i cer Marcellei Boone să-mi dea informații prea delicate despre o clientă.

– Ike, chestia asta e doar o speculație?

– Poate, dar este cea mai bună variantă pe care o avem până acum. Poliția nu investighează pe nimeni altcineva, deoarece toți sunt convinși că tu ești hoțul. Mâine-poimâine o să vină cu un mandat ca să te aducă la Tribunalul Juvenil. Dacă nu-l găsim pe adevăratul infractor repede, Theo, situația o să se înrăutățească și mai mult. Înțelegi?

– Da, crede-mă, am înțeles.

– Ascultă-mă, Theo. Demult, eram și eu un avocat de succes în Strattenburg, aveam un birou pe același coridor cu biroul mamei tale, aveam numeroși clienți, iar viața era bună cu mine. Apoi au apărut polițiștii și au început să pună întrebări. Iar eu nu aveam chiar toate răspunsurile. Așa că au venit din nou, cu și mai multe întrebări. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă și am realizat cu greu că intrasem în bucluc și că nu mai puteam face nimic ca să dau înapoi. Odată ce sistemul judiciar se pune împotriva ta, e greu de oprit. Crede-mă, Theo, am trecut prin asta. Este un sentiment nenorocit. Cerul îți cade în cap și nu mai ai unde să te ascunzi.

Era pentru prima oară când Ike vorbea despre necazurile și trecutul lui, iar Theo era fascinat. Se hotărî să pună întrebarea care îl rosese dintotdeauna.

– Erai vinovat, Ike?

Ike se gândi o vreme și, în cele din urmă, spuse:

– Am făcut unele greșeli, Theo, greșeli pe care le voi regreta tot restul vieții. Tu, pe de altă parte, nu ai greșit cu nimic, și de aceea nu mă deranjează să încalc câteva reguli mărunte ca să te protejez. Hai să-i dăm de cap acestei chestii, ca să nu te mai calce poliția pe coadă.

– Bine, bine.

– Poți să obții parola?

– Cred că da.

CAPITOLUL 17

Theo și Judge izbutiră din nou să evite străzile aglomerate pe drumul de întoarcere la biroul de avocatură Boone & Boone. Theo era atât de cufundat în gânduri, încât trecu pe roșu și țâșni în fața unei dube a poștei. „Ai grijă pe unde mergi, puștiule!" zbieră omul, iar Theo îi aruncă un „Îmi pare rău" peste umăr. Judge gonea în față, de parcă ar fi vrut să-și mențină avansul față de Theo.

Era ora prânzului, iar Elsa și Dorothy mâncau salată în bucătărie, vorbind în același timp. Theo se strecură pe lângă ele, fără să fie văzut. Biroul mamei sale era pustiu. „E ocupată la tribunal probabil", își spuse el. Ușa lui Vince era deschisă, însă acesta nu era acolo. De obicei, pleca din firmă la ora prânzului. Avea calculatorul pornit, ca întotdeauna, cu screen saverul vizibil.

Cea mai simplă metodă de a „împrumuta" parola era să o ia de pe unul dintre cele cinci calculatoare. Fiecare avocat avea una, plus Vince, Dorothy și Elsa. Dacă Theo chiar credea că poate merge până la a „împrumuta" o parolă, atunci acesta era prilejul potrivit. Însă îi venea greu să se convingă că făcea ceea ce trebuia. Ike era convins, însă Theo nu era Ike. Theo știa că era ceva greșit, poate nu ilegal, dar sigur greșit.

Linia de demarcare dintre bine și rău fusese întotdeauna clară; acum însă, nimic nu mai era clar. Toate relele se adunaseră asupra sa. Era rău să i se spargă vestiarul și să i se pună acolo marfă furată, cu scopul evident de a-l băga în bucluc. Era rău să fie urmărit, să-i fie tăiate cauciucurile și să i se spargă geamul cu pietre. El nu făcuse nimic rău, și totuși era acum tratat ca un infractor. Poliția fusese neinspirată în alegerea suspectului. Poliția făcea rău că nu îl credea și, dacă Theo avea să fie adus în instanță de către poliție, un alt rău avea să se producă. Theo făcuse rău că sărise la bătaie, deși tatăl său, Vince și Ike păreau să creadă că răul făcut nu era chiar atât de mare. Era oare rău ca Theo să încalce o regulă a biroului și să fure o parolă în încercarea de a preveni un rău și mai mare? Oare, dacă făceai ceva rău, puteai ajunge la un rezultat bun?

Era totul foarte confuz, însă Theo avea încredere în Ike, și Ike nu avea nicio îndoială că folosirea parolei era un lucru bun.

Theo îl duse pe Judge în biroul său și îi spuse să tragă un pui de somn. După ce câinele se instală, Theo se furișă pe coridor și ciuli urechile ca să audă cine era acolo. Dorothy și Elsa vorbeau despre rețete. Nu se auzea niciun sunet de la tatăl său, de la etaj – se știa că Woods Boone trăgea și el un pui de somn la prânz. Theo se strecură în biroul lui Vince, închise ușa și o încuie. Se așeză pe scaunul lui Vince și, având grijă să nu deranjeze nimic de pe birou, se uită la calculator. Screen saverul era o poză banală care înfățișa un asfințit deasupra oceanului. Theo apăsă pe Meniul Principal, apoi pe InfoBrief. I se ceru o parolă, așa că ieși de-acolo și se duse la My Computer. Apăsă pe Desktop, apoi pe Control Panel, apoi pe System and Security, apoi pe Parole. Vince avea foarte multe parole, iar Theo se simțea ca ultimul om pentru că umbla prin ele. Parole pentru conturi on-line de cumpărături, telefoane mobile, două site-uri

de socializare, un site de voiaj, un manager virtual de fotbal american și multe altele. La sfârșitul listei se afla InfoBrief, iar Theo apăsă pe el. Apăru parola: Avalanche88TeeBone33. Theo o notă repede, apoi ieși în Meniul Principal. Apăsă pe InfoBrief, introduse parola, iar ecranul se întunecă vreo cinci secunde, până când apăru InfoBrief-Boone & Boone-Account Code: 647R. Theo notă codul și apăsă pe Enter. Apăru o listă lungă de nume de cazuri – nume precum Denise Sneiter versus William B. Sneiter –, iar Theo își dădu seama că găsise cazurile de divorț ale mamei sale. Ieși repede, reveni la screen saver și rămase neclintit, fără să mai atingă nimic. Trase adânc aer în piept și răsuci clanța, aproape convins că îl aștepta cineva afară ca să sară pe el. Însă drumul era liber, și el se întoarse în grabă în micul său birou în care câinele încă dormea și totul era în siguranță.

Theo știa că în contul InfoBrief va fi înregistrată o accesare vineri, la ora 12.14 după-amiază, de pe calculatorul lui Vince, însă se îndoia că asta avea să fie observată prea curând. Dacă îl întreba cineva ceva, avea să nege totul și cu asta basta. La urma urmei, era vineri după-amiază și erau șanse mari ca nici Vince, nici mama lui, nici altcineva să nu mai folosească InfoBrief până luni dimineață, și, mai important, arhiva de accesări a sistemului nu era verificată decât sporadic.

Deși mica sa infracțiune părea perfectă până acum, Theo se simțea groaznic din cauza ei. Se gândi dacă să-i dea sau nu parola și codul lui Ike și, pe măsură ce treceau minutele, deveni tot mai tentat să nu o facă. Una era să-și bage nasul și să facă rost de ele de pe calculatorul lui Vince, și alta să i le dea lui Ike pentru ca acesta chiar să deschidă fișierele și să sape după informații prețioase.

Mama lui ajunse puțin înainte de ora unu. Adusese prânzul, așa că mâncară la masa din sala de conferințe împreună cu domnul Boone. Se aflau cu toții într-o dispoziție sumbră,

și se vorbi despre alte lucruri decât despre situația în care se afla Theo. În timp ce ciugulea din sendviș, se gândi să aducă vorba despre un lucru cert: conspirația pornită împotriva sa ar fi putut fi legată de unul dintre cazurile mai complicate de divorț ale mamei sale, însă Ike îi spusese să aștepte.

Așa că aștepta.

Theo era în biroul său, făcându-și temele și urmărind mișcarea greoaie a limbilor ceasului, când Elsa îi vorbi prin interfon.

– Theo, a venit cineva să te vadă, rosti ea.

– Cine este? întrebă el nedumerit și apoi speriat că poliția se întorsese.

– Un prieten.

Theo se grăbi până la recepție. La biroul Elsei, oarecum stânjenit, stătea Griff, pe care ultima oară îl văzuse în dimineața precedentă când fusese suspendat de doamna Gladwell. Intrară în sala de conferințe, și Theo închise ușa. Se așezară în scaunele masive din piele, și Griff se uită prin încăpere.

– Foarte tare, zise el. E-a ta?

– O mai folosesc din când în când, spuse Theo. Eu am un birou mic, în spate.

După o pauză stânjenitoare, Griff întrebă:

– Părinții tăi te-au certat?

– Nu foarte tare. Ai tăi?

– Nu au fost prea bucuroși. Nu am voie să ies din casă o lună, am mai multe treburi de făcut pe-acasă, am rămas fără alocația pe două săptămâni, dar bănuiesc că putea fi și mai rău.

– Nu sună prea bine.

– Uite ce-i, Theo, motivul pentru care am venit este că părinții mei vor să-mi cer scuze pentru bătaie. Așa că îmi cer scuze.

– Nu face nimic, zise Theo. Și eu îmi cer scuze. A fost o mare prostie, nu?

– Da, o mare prostie. Baxter are gura bogată și intră într-o grămadă de belele din cauza asta.

– Baxter și-a cerut și el scuze. Hai să uităm de asta.

– S-a făcut.

Urmă o altă pauză, însă Griff mai avea ceva pe suflet. Uite ce-i, Theo, se zvonește că polițiștii cred că ai spart magazinul lui Big Mac, că ai furat niște chestii de-acolo și că o parte din ele au fost găsite în vestiarul tău. Așa este?

Theo dădu încet din cap.

– Ei bine, mie îmi vine greu să cred, pentru că nu te văd pe tine spărgând un magazin în toiul nopții și jefuindu-l. Tu nu ești așa.

– Spune-le asta polițiștilor.

– Așa o să și fac, dacă vrei.

– Mersi.

– Oricum, Big Mac a tot spus oamenilor care au trecut prin magazin că poliția l-a prins pe hoț, pe Theodore Boone, și că au găsit în vestiarul tău trei tablete Linx 0-4. Se pare că tipul e slobod la gură.

Theo ofită și se uită pe fereastră.

– Într-adevăr, așa se pare.

– Vrei să auzi ceva ciudat? Sora mea, Amy, este în clasa a zecea și știe un tip pe nume Benny. Nu-i iubitul ei, sunt doar prieteni. Tipul ăsta, Benny, îl știe pe unul Gordy, și, din ce zice Gordy, un tip i-a oferit spre vânzare o tabletă 0-4 pentru 50 de dolari acum câteva zile la școală, în parcare. Model nou, încă în cutie. Știi bine că modelul ăsta costă 400 de dolari, și tipul ăsta îl vindea cu 50. Îți dai seama că-i furat, nu?

– Așa-i, zise Theo fixându-l cu privirea pe Griff. Cum îl cheamă?

– Nu știu, dar cred că pot afla. Câte modele 0-4 au fost furate?

– Nu știu sigur, dar cred că mai mult de trei, împreună cu câteva laptopuri și telefoane mobile.

– De ce ar lăsa cineva marfa în vestiarul tău și ar suna după aceea la poliție?

– Asta-i întrebarea-cheie, Griff, cea la care încerc să găsesc răspuns. Uite ce-i, nu pot fi prea multe modele 0-4 furate pe piața neagră. Trebuie să aflăm numele tipului care încearcă să le vândă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Poți vorbi cu sora ta?

– Sigur că da.

– Te rog să o faci, Griff. Și grăbește-te.

Griff plecă, iar Theo se întoarse în biroul său. Suspendarea începuse să îl plictisească.

La 3.45, mama sa îi dădu voie să plece de la birou din motive personale. Theo își luă rămas-bun de la Judge și porni în trombă pe bicicletă. Cursurile se terminaseră pe ziua aceea și pe acea săptămână, iar ceilalți puști invadaseră străzile orașului, gata de joacă și gata să se bucure de scurta lor pauză. Theo se bucura că săptămâna luase sfârșit. Începuse luni cu un cauciuc tăiat și trecuse din rău în mai rău. Era și îngrijorat, din motive evidente. Dacă nu descoperea cine îl urmărea – și asta cât se poate de repede –, săptămâna care venea avea să fie și mai rea.

Maiorul Ludwig aștepta în subsolul clădirii VRE, sediul Trupei de Cercetași 1440. Întrunirea era programată să înceapă la ora 4 fix, însă maiorul se aștepta ca băieții să ajungă cu cel puțin cinci minute mai devreme. Ura încetineala și era bine știut că se răstea dacă întârziai chiar și puțin. Theo ajunse la 3.57. Brian și Edward, doi prieteni de la ora de dirigenție a domnului Mount, erau acolo împreună cu Sam, Isaac și Bart, trei elevi de-a șaptea. Toți cei

şase cercetaşi se înscriseseră în cursa pentru insigna de merit a Aviaţiei, iar maiorul Ludwig avea să le fie consilier. Pilotase pe avioane de vânătoare când fusese puşcaş marin, şi acum lucra cu jumătate de normă ca instructor de zbor la aeroportul oraşului.

La început, Theo se simţi puţin stânjenit în preajma lui Brian şi a lui Edward, colegii săi de clasă. Nu ştia dacă ar fi trebuit să-i fie ruşine sau dacă ar fi trebuit să fie mândru. Oare ce bârfe circulaseră în şcoală în lipsa lui? Bănuia că destule. Maiorul simţi nervozitatea şi trecu imediat la expunerea planului.

– Va fi foarte palpitant, începu el. Eu pilotez de aproape patruzeci de ani şi îmi place la nebunie. Vom studia avioanele – motoare cu pistoane, turbopropulsoarele şi avioanele cu reacţie. Vom construi un aeromodel, activat de baterii şi capabil să ajungă la o altitudine de 60 de metri. Asta vă va învăţa atât principiile zborului – viteza aerului, forţa ascensională, forţa de frecare, aerodinamica –, cât şi suprafeţele de control – eleroanele, profundoarele şi palonierele. Veţi învăţa cum să interpretaţi o hartă aeronautică şi cum să stabiliţi cursul pentru un zbor adevărat, un zbor pe care îl veţi întreprinde folosind un program de simulare foarte antrenant. Vom vizita aeroportul de aici, din Strattenburg, vom vedea diverse avioane, apoi vom urca în turn şi-l vom urmări pe controlorul de trafic la lucru. Traficul de aici nu este prea intens, dar tot va fi interesant să vedeţi cum se descurcă un controlor. Apoi, în cele din urmă, după ce veţi învăţa toate noţiunile elementare, vom face un zbor adevărat. Cu acordul părinţilor voştri, vă voi lua doi câte doi în mica mea Cessna. Vom urca până pe la vreo mie cinci sute de metri şi vă voi lăsa pe voi să pilotaţi. Îmi voi ţine mâinile pe manete în permanenţă, dar tot veţi simţi avionul vibrându-vă sub mâini. Vom face curbe, urcări şi coborâri. Vom alege o zi frumoasă, ca să aveţi o panoramă

perfectă a locurilor în care trăim și a ținuturilor din jurul nostru. Ce părere aveți? Sună distractiv sau nu?

Cei șase băieți erau în transă, complet captivați de aventura care îi aștepta. Toți șase încuviințară viguros. Theo uită pentru moment de probleme. Maiorul le înmână broșuri cu insignele de merit ale aviației și le dădu tema pentru întrunirea de vinerea viitoare, apoi alese un aeromodel mare, același pe care îl folosea pentru instrucția adevărată, și începu să-i descrie diversele părți.

Theo, visător ca întotdeauna, începu să-și închipuie cât de grozav ar fi să piloteze avioane – avioane de vânătoare și Boeinguri 747. Ce mai viață! Mai întâi aventura luptelor pe viață și pe moarte de deasupra câmpului de bătălie, apoi colindarea lumii pe post de căpitan al unei nave comerciale de lux. Își dorise dintotdeauna să fie avocat, însă, pe moment, legea își cam pierduse din farmec. Pilotajul părea mult mai palpitant.

La ora 5 fix, maiorul puse capăt întrunirii. La următoarea lor întâlnire, se aștepta ca toate temele să fie făcute. Când cercetașii își luară la revedere, așteptă până ce ieșiră pe ușă și spuse:

– Theo, pot să te reții câteva minute?

– Bineînțeles, domnule maior, rosti Theo. Ceilalți cercetași se urcară pe biciclete și plecară. Theo și maiorul rămaseră lângă ușă.

– Nu că ar fi treaba mea, continuă maiorul, însă aud că lucrurile nu merg prea bine și că ai niște probleme cu poliția, în legătură cu un jaf. Nu sunt băgăcios, Theo, pur și simplu îmi fac griji.

Theo încuviință și, pentru a doua oară, i se păru mai chibzuit să nu dezvăluie nimic. Însă acum, că poza lui era pe tot internetul, numele îi era legat de infracțiune, iar vinovăția îi fusese deja stabilită, părea caraghios să se poarte ca și cum nu ar fi putut vorbi despre asta.

– Da, domnule, zise el. Se pare că eu sunt suspectul principal.

– Deci, te-ai întâlnit cu poliția?

– Da, ba chiar de mai multe ori. De fapt, Theo nu-și mai amintea de câte ori. Nu mă cred și par hotărâți să mă acuze pe mine de comiterea infracțiunii.

– E absurd, Theo.

– Exact așa cred și eu.

– Uite ce-i, Theo, eu fac voluntariat la Tribunalul Juvenil. Dacă un puști dă de belea și are nevoie de un voluntar, de cineva care să îl asculte și să-i dea sfaturi, tribunalul mă va desemna pe mine ca să-i dau o mână de ajutor. Puștiul are avocat, desigur, dar știi cât de ocupați sunt avocații. Eu lucrez cu avocatul ca să facem ce-i mai bine pentru puști. Ce vreau eu să spun este că îi știu foarte bine pe ambii judecători de la Tribunalul Juvenil. Dacă vrei, voi interveni bucuros în numele tău, nu ca voluntar – căci tu nu ai nevoie de așa ceva –, ci ca om care poate vorbi cu judecătorii neoficial. Ideea de a te acuza pe tine de jaf este ridicolă.

Theo simți că se sufocă de emoție, dar izbuti să rostească:

– Mulțumesc, domnule maior.

– Știu că ești nevinovat, Theo, și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te ajut.

– Mulțumesc, zise Theo, încercând să-și ascundă emoțiile.

CAPITOLUL 18

Maiorul îi strânse mâna lui Theo, îl bătu pe umăr și închise ușa în urma lui. Odată ajuns afară, Theo se duse la bicicletă și se urcă pe ea. Apăsă pedalele, simți ceva ciudat și își dădu seama că pneul din față era spart.

Simți cum i se pune un nod în stomac, de mânie sau de frică, sau poate de amândouă. Se uită împrejur ca să vadă dacă îl urmărea cineva, apoi se holbă la cauciuc și se gândi la ce era de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Era atât de mânios și de năucit, încât toate ideile i se învălmășiseră în cap. Coborî încet de pe bicicletă și se uită la cauciucul din față. Mica tăietură arăta cât se poate de familiar.

Se hotărî să nu îl deranjeze pe maior, așa că începu să împingă bicicleta prin parcarea de la VRE și apoi pe trotuar. Cu cât mergea mai mult, cu atât i se limpezeau mai bine gândurile. Câți dintre oamenii pe care îi știa ar fi participat la o întrunire pentru o insignă de merit vineri după-amiază la ora 4? Și așa își dădu seama că are cinci suspecți: ceilalți cercetași. Brian și Edward, de la ora de dirigenție, și Bart, Isaac și Sam, din clasa a șaptea. Aceștia își parcaseră bicicletele lângă a lui și, când maiorul îl oprise ca să îi vorbească, unul dintre ei avusese prilejul de a-i tăia cauciucul din față cu un cuțit.

Firma de avocatură se afla la vreo zece străzi distanță, iar Theo era obosit. Sună pe mobilul tatălui său, și acesta îi răspunse, în mod surprinzător. Lui Woods Boone nu îi plăceau telefoanele mobile și de obicei nu răspundea.

– Tată, eu sunt, zise Theo.

– Da, Theo, pot și eu să citesc cuvintele care apar pe ecranul ăsta micuț. Ce este?

– Iar mi-a fost tăiat cauciucul din față. E mort la datorie. S-a întâmplat în față la VRE, în timp ce eram la întâlnirea cu maiorul.

– Unde ești?

– Pe Bennington Street, aproape de Fourteenth.

– Rămâi acolo. Ajung în zece minute.

Theo se așeză pe o bancă din stația de autobuz, cu bicicleta stricată lângă el, și se gândi la Brian și la Edward. Erau amândoi puști de treabă, din familii bune. Vestiarele amândurora erau foarte aproape de cel al lui Theo și niciunul din ei nu avea vreun motiv să îi taie cauciucurile, să arunce bolovani în ferestrele lui, să spargă un magazin de calculatoare și să ascundă marfă furată în vestiarul său. Theo îi considera prietenii lui. Pe cei de-a șaptea nu îi știa la fel de bine, deși cercetașii din trupă se înțelegeau chiar bine. Maiorul insista asupra acestui aspect. Tatăl lui Sam era doctor, iar mama sa, stomatolog. Theo nu și-l putea imagina comportându-se ca un golan. Bart era un elev de 10, poate cel mai de treabă puști din lume. Dintre cei cinci, numai Isaac Scheer ar fi putut fi cât de cât suspect: era un puști tăcut, capricios și adesea tulburat, cu părul puțin cam lung și fan heavy metal. Familia Scheer avea probleme. Sora sa mai mare fusese arestată pentru droguri. Tatăl era mai mult șomer și se zvonea că prefera să trăiască din banii soției.

Și, mai presus de toate, Isaac avea un frate mai mare la liceu. Cum echipa de detectivi a familiei Boone credea că atacurile îndreptate împotriva lui Theo erau opera a cel

puțin doi oameni, Isaac și fratele său se potriveau perfect profilului. Însă, ca de fiecare dată când căuta suspecți, Theo nu își putea închipui care ar fi fost motivul. De ce ar fi ținut atât de mult să îi distrugă viața Isaac și fratele său? Nu avea niciun sens.

Domnul Boone sosi în SUV-ul său. Deschise portbagajul, săltă bicicleta lui Theo și o vârî înăuntru, deasupra croselor de golf. Judge, care stătuse pe scaunul din dreapta, fu trecut pe bancheta din spate. Theo se așeză în față, cu brațele încrucișate la piept, cu ochii fixați înainte în timp ce mergeau. Niciunul din ei nu scoase vreo vorbă până când Theo își dădu seama că nu se îndreptau spre casă.

– Unde mergem, tată? întrebă el.

– La poliție.

– Aha. De ce?

– Deoarece vreau ca polițiștii să vadă cu ochii lor ce le-am tot spus. Cineva te urmărește și încearcă să îți însceneze o infracțiune pe care nu ai comis-o.

Lui Theo îi surâse ideea. Parcară pe strada de lângă secția de poliție.

– Așteaptă aici, rosti domnul Boone trântind ușa de la mașină și intrând cu pași hotărâți în clădire. Trecură minute bune, timp în care Theo îi explică lui Judge ce se întâmpla. Judge părea să nu înțeleagă mare lucru. Agentul Vorman apăru cu domnul Boone, care deschise ușa de la portbagaj și trase puțin în afară bicicleta. Theo ieși din mașină și li se alătură.

– Uitați-vă la asta, spuse domnul Boone cu fermitate, ridicând cauciucul din față și arătând spre gaura din el. Este al treilea pe săptămâna asta.

Vorman se uită cu atenție, atinse cauciucul și zise:

– Da, e clar tăiat cu premeditare.

– Sigur că da, încuviință domnul Boone.

– Și unde s-a întâmplat asta? întrebă Vorman.

– În față la VRE, în același loc în care mi-a fost tăiat cauciucul din spate marțea trecută, rosti Theo.

– Și ce-ar trebui să fac eu în această privință? întrebă Vorman.

Domnul Boone împinse bicicleta înapoi în SUV și trânti ușa de la portbagaj.

– Ar trebui să vă dați seama că omul care a tăiat cauciucurile de bicicletă și care a spart geamurile de la birou cu bolovani este unul și același cu omul care încearcă să-i însceneze fiului meu jaful. Asta ar trebui să faceți în această privință. Ar trebui să vă dați seama că vă pierdeți timpul anchetându-l și acuzându-l pe Theo de această infracțiune.

„Așa, tată! Pe el!" aproape că zise Theo.

– Cum puteți fi atât de sigur că aceste infracțiuni au legătură una cu alta? întrebă Vorman zâmbind disprețuitor.

– Vă asigur că au legătură, și până nu veți înțelege acest lucru, nu vă veți putea da seama cine a spart magazinul de calculatoare. Însă, în timp ce vă pierdeți timpul, lăsați-mi în pace fiul. Nu el este vinovatul.

– Sigur că nu-i el, însă dumneavoastră sunteți tatăl, nu? spuse Vorman pe un ton ridicat care-i trăda iritarea. Mi-aș dori să fi primit un dolar pentru fiecare părinte care mi-a jurat că scumpul său copil este nevinovat. Lăsați-ne să ne ocupăm noi de investigație, domnule Boone; nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Și, până la proba contrarie, fiul dumneavoastră rămâne suspectul principal. Toate dovezile indică spre el.

Vorman îndreptă un deget acuzator către Theo, apoi se întoarse și plecă.

Theo se simți și mai rău când plecară și bănuia că și tatăl său se simțea la fel. La Gil's Wheels era închis, așa că porniră spre casă.

– Joci golf mâine? întrebă domnul Boone.

– Da, sigur, răspunse Theo fără nicio tragere de inimă.

– S-ar putea să plouă.

– Sunt convins că o să plouă. De ce să nu își încheie o săptămână proastă cu un joc de golf întrerupt de o ploaie torențială?

Cina de vineri însemna de obicei o ieșire la Malouf's, un restaurant libanez care avea în meniu niște fructe de mare excelente, însă nici Theo, nici părinții săi nu mai aveau chef de asta acum. Erau obosiți după o săptămână lungă și cât se poate de neobișnuită. Neliniștea permanentă își pusese amprenta asupra stării lor de spirit. De trei zile, Theo nu se mai gândise la nimic altceva decât la falsele acuzații, posibila sa acuzare și poate chiar trimitere într-un centru de detenție juvenil. Știa că părinții săi erau mult mai îngrijorați decât lăsau să se vadă. Ultimul cauciuc tăiat îi pusese iar pe jar.

După un sendviș și un castron cu supă, Theo se ridică de la masă și se retrase în camera lui. Ike îi trimisese trei mesaje în acea după-amiază, vrând să afle dacă Theo obținuse parola de la sistemul digital de stocare al firmei. Theo nu îi răspunsese, pentru că îi venea greu să încalce regulile nescrise ale firmei. Obținerea parolei de la calculatorul lui Vince era un act necinstit, care-i apăsa lui Theo conștiința. Dacă îi mai și dădea parola lui Ike, sentimentul de vinovăție avea să crească exponențial. Pe de altă parte însă, Theo se săturase să tot fugă și să fie ținta conspirației bine puse la punct de cineva. Sosise momentul să riposteze. Poliția părea hotărâtă să îl prindă. Nu mai avea mult timp la dispoziție; acesta se scurgea în defavoarea lui. Nu mai era mult până când situația avea să se agraveze.

Îl sună pe Ike, care era încă la birou.

– Era și timpul, spuse Ike nervos. Ai făcut rost de parolă?

– Da, dar trebuie să mă convingi că facem ce trebuie, Ike.

– Ți-am zis deja, Theo. Nu încălcăm nicio lege. Ne băgăm și noi nasul un pic, atâta tot. Poți să o iei și-așa, Theo: când umbli prin firmă, vezi dosare peste tot, nu?

– Da.

– Este o firmă de avocatură. Sunt dosare pe birouri, prin dulapuri, uitate în sala de conferință, în serviete deschise, mormane de dosare care trebuie depozitate undeva. Dosare, dosare și iar dosare. Ei, Theo, s-a întâmplat vreodată să iei unul dintre aceste dosare și să-l frunzărești?

Urmă un scurt moment de ezitare, apoi veni răspunsul lui Theo:

– Da.

– Păi, sigur că da, și nu ai încălcat nicio lege. Nu ai încălcat nicio normă etică, deoarece tu nu ești încă avocat. Erai pur și simplu curios, nimic mai mult. Îți băgai și tu nasul pe-acolo. Și tocmai asta facem și acum, Theo: ne băgăm nasul. Unele dintre dosarele firmei sunt stocate într-o bază de date aflată la dispoziția membrilor firmei, pentru a le ușura accesul. Aceleași dosare există și pe suport fizic, răspândite prin firmă, la fel ca dosarul prin care te-ai uitat tu atunci.

– Înțeleg asta, Ike, dar tot nu mi se pare corect.

Ike răsuflă greu în receptor, iar Theo se pregăti pentru o dojană vehementă. Însă Ike îi spuse calm:

– Eu încerc doar să te ajut, Theo. Uite cum stau lucrurile. Informația pe care o căutăm noi va rămâne între noi. Nu vom dezvălui secretele clienților nimănui. Intimitatea clienților nu va fi violată nicicum. Noi doar încercăm să rezolvăm un mister și, dacă reușim s-o facem, nimeni nu va afla vreodată că ne-am băgat nasul unde nu ne fierbea oala.

– Da, dar dacă accesezi baza de date, asta va fi înregistrată ca atare.

– Nu-ți face griji în privința asta, Theo. Voi folosi un cod de criptare căruia nu i se va putea da de urmă. Sunt cu un

pas înaintea ta aici. Nu-s chiar un boșorog care nu se pricepe la calculatoare, Theo.

– Nici nu am zis că ai fi.

– Unde mai pui că arhiva de accesări este verificată cam o dată pe an, nu?

– Probabil.

– Dă-mi parola, Theo.

– Parola este Avalanche88TeeBone33.

– Spune-mi-o pe litere.

Theo o repetă încet – literă cu literă –, apoi îi dădu și codul contului.

– Bravo, Theo! Gata, eu trec la treabă.

Theo se întinse pe pat și se holbă la tavan. Ike era un tip deștept, care fusese cândva un avocat nemaipomenit, dar avea niște idei foarte ciudate câteodată. Teoria lui cum că problemele lui Theo erau provocate de unul dintre divorțurile mai complicate de care se ocupa mama sa era destul de deplasată. Însă măcar el avea o teorie. Theo rămăsese cu gândul la Isaac Scheer și, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi venea mai greu să creadă că puștiul ar fi putut fi cu adevărat suspect.

Theo îi trimise un mesaj lui Griff: „Ai reușit cumva să afli numele tipului care vindea modelele 0-4?"

Așteptă vreo zece minute, apoi își închise telefonul.

CAPITOLUL 19

Sâmbătă dimineață, Theo fu trezit de sunetul puternic al tunetelor și al picăturilor de ploaie care se izbeau în geam. Se târî spre fereastră și trase cu ochiul prin perdele. Apa formase deja băltoace în curtea din spate. „Și uite-așa s-a dus jocul de golf pe ziua de azi." Judge veni după el pe scări și îi găsiră pe părinți în bucătărie, preparând clătite și cârnați și vorbind despre vreme, evident. Theo nu putea înțelege de ce adulții își petreceau atât de mult timp vorbind despre vreme. Oricum nu o puteau schimba.

Orașul zumzăia, deoarece se zvonea că Pete Duffy fusese zărit la Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago. Încercase să își cumpere cu bani gheață un bilet dus către Ciudad de Mexico, dar fusese întârziat când funcționarul observase ceva ciudat la pașaportul său fals. Funcționarul îl anunțase pe supervizor. În acel moment, Duffy fugise de la casă și dispăruse în mulțime. FBI-ul îl identificase după o amprentă pe care o lăsase pe pașaport și analizând înregistrările video. Era o fotografie cu Duffy pe prima pagină a ziarului local, și omul era de nerecunoscut, cel puțin în opinia lui Theo. Purta un soi de beretă, ochelari cu rame groase, un început de barbă, iar părul său era blond, aproape alb.

– FBI-ul are tehnologia asta prin care pot mări fotografia feței unei persoane ca să vadă lucruri care scapă ochiului liber, explica domnul Boone de parcă ar fi știut totul despre tehnicile de lucru ale FBI-ului. Theo se afla la masă, mâncând clătite, dându-i și lui Judge pe sub masă, uitându-se la fotografia alb-negru a lui Pete Duffy și mulțumind în gând Cerului că omul revenise în atenția jurnaliștilor. Poate că orașul avea să-și petreacă următoarele zile recăpătându-și interesul pentru Pete Duffy și uitând despre celălalt infractor – Theo Boone.

– Mă întreb unde-o fi fost toată săptămâna? rosti doamna Boone, în timp ce-și sorbea cafeaua și citea rubrica de decese.

– Probabil și-a schimbat înfățișarea, replică domnul Boone. Și-a vopsit părul, și-a lăsat barbă. Dar o beretă? Să fim serioși! Un tip cu o beretă pe cap prin O'Hare nu are cum să nu atragă atenția.

– Chiar nu seamănă cu Pete Duffy, zise Theo.

– El este, spuse domnul Boone cu siguranță. Și-a schimbat înfățișarea, a luat niște bani, și-a cumpărat acte noi – deși nu dintre cele mai bune – și aproape că a scăpat.

– Ce n-aș da să scap și eu... rosti Theo.

– Theo... făcu doamna Boone.

– Dar e adevărat, mamă! Aș vrea să scap de aici și să mă ascund undeva.

– O să fie totul bine, Theo, îl consolă domnul Boone.

– A, da? Și cum ți-ai dat seama de asta? Poliția îmi suflă în ceafă, gata să mă aducă în fața Tribunalului Juvenil. Și am pe urme un hărțuitor țicnit care mă urmărește prin oraș cu un cuțit, gata să îmi taie din nou cauciucurile. Într-adevăr, tată, situația arată nemaipomenit!

– Calmează-te, Theo. Ești nevinovat și vom dovedi asta.

– Bine, tată, atunci răspunde-mi la întrebarea asta. Crezi că persoana care a jefuit magazinul lui Big Mac este aceeași

persoană care taie cauciucuri, sparge geamuri și răspândește mizerii pe internet?

Domnul Boone mestecă o bucată de cârnat, după care spuse:

– Da.

– Mamă?

– Și eu cred la fel.

– Asta înseamnă că suntem trei care cred asta. Mie mi se pare chiar evident. Și-atunci de ce nu putem convinge și poliția de asta?

– Eu cred că putem, Theo, zise domnul Boone. Polițiștii încă investighează spargerea și jaful. Am încredere în ei și sunt convins că-i vor prinde pe infractori.

– Ei bine, eu cred că au decis deja că eu sunt infractorul. Tipul ăla, Vorman, crede că mint. Nu-mi place deloc de el. Mă face să mă treacă toți fiorii.

– O să fie totul bine, Theo, zise doamna Boone, mângâindu-l pe braț, apoi Theo o văzu aruncându-i o privire tatălui său.

Se uitară unul la altul câteva clipe, și privirea lor numai încrezătoare nu era. Erau cel puțin la fel de îngrijorați ca el, poate chiar mai mult.

După micul dejun, Theo și tatăl său se duseră la Gil's Wheels ca să cumpere un cauciuc nou. La cererea domnului Boone, Gil se făcu nevăzut în spatele atelierului și găsi primele două cauciucuri tăiate. I le dădu domnului Boone, care avea acum o colecție de trei. Domnul Boone achită ultimele două cauciucuri și plăti și diferența de opt dolari pe care o datora Theo pentru primul cauciuc. Gil îi asigură că nu începuse o modă a tăiatului cauciucurilor prin oraș; de fapt, singurele trei cauciucuri tăiate pe care le văzuse în acea săptămână erau cele ale lui Theo.

Când ieșiră din atelierul de reparații, ploaia se oprise, însă cerul era în continuare înnorat și amenințător. Pentru

o clipă, Theo și tatăl lui se gândiră să se ducă la clubul de golf și să aștepte o schimbare a vremii. Însă terenul avea să fie îmbibat cu apă și, dacă se deschidea mai târziu, avea să fie aglomerat. Theo știa că un teren de golf aglomerat era mai rău decât o partidă anulată. Se hotărâră că nu era o idee bună.

Ike îi trimisese două mesaje în acea dimineață, spunându-i că vrea să-l vadă. Ajunși acasă, Theo își pierdu vremea prin preajma casei și urmări evoluția vremii. După o oră, își anunță părinții că se plictisise și că Ike îl invitase la prânz. Cu permisiunea lor, Theo se urcă pe bicicletă și plecă.

Ike arăta mai rău decât de obicei. Avea ochii roșii și umflați, cu cearcăne vinete la ochi.

– Am stat treaz toată noaptea, rosti el în timp ce Theo își trăgea un scaun. Nu am pus geană pe geană. Mi-am petrecut toată noaptea citind dosare de divorț și vreau să știi ceva, Theo: sunt o grămadă de oameni nefericiți pe lumea asta care vor să divorțeze. Nu am mai fost atât de deprimat în viața mea! Nu știu cum poate face mama ta genul ăsta de treabă zi de zi. Soțiile își acuză soții de tot soiul de rele tratamente. Soții își acuză soțiile de chestii și mai rele. Își scot ochii unii altora și se bat să obțină casa, mașinile, conturile din bancă, mobila... Însă, când se ajunge la cine să aibă grijă de copii, e mai rău decât la luptele cu câini. Chestii îngrozitoare, Theo.

Theo stătea și asculta. Ike era surescitat, probabil din cauza cafelei și a energizantelor sale minune care îl țineau în priză. Continuă la fel de repede:

– Deci, mie încă îmi place ipoteza mea. Tu ce părere ai?

– Sunt de acord, Ike. E cea mai bună ipoteză de până acum.

– Mulțumesc.

– Mi-au tăiat din nou cauciucul de la bicicletă, ieri, în față la VRE.

Ike se opri, se gândi puțin și luă o gură de cafea.

– Trebuie să-i prindem, Theo.

– Poliția nu mă crede, Ike.

– Trebuie să ne mișcăm repede. Ike își luă carnețelul și întoarse câteva pagini. Am găsit două cazuri pe care ar trebui să le analizăm. Ambele sunt divorțuri complicate din Evidența Dosarelor Secrete, ceea ce înseamnă, desigur, că instanța a secretizat dosarele, astfel încât doar avocații să aibă acces la ele. Primul caz este cel al soților Rockworth. Nu te voi plictisi cu amănuntele, dar cred că putem spune cu mâna pe inimă că domnul Rockworth nu o place deloc pe mama ta. Doi copii implicați, o luptă încrâncenată pentru custodie, cu ambii părinți reușind cu succes să demonstreze că niciunul nu ar trebui să ia copiii. După un proces aprig, doamna Rockworth a primit custodia și domnul Rockworth a primit dreptul de a-și vedea oricând copiii, care se află acum la consiliere psihologică. Judecătorul l-a obligat pe domnul Rockworth să plătească firmei de avocatură Boone & Boone cheltuielile de judecată în valoare de 18 000 de dolari. Știi pe cineva pe nume Rockworth?

– Nu. Ce vârstă au copiii?

– Băiatul are 12 ani și este în clasa a șaptea, la gimnaziu. Are o soră mai mare, de 15 ani. Evident, amândoi voiau să rămână cu tatăl lor. Familia s-a mutat aici acum câțiva ani, și de aceea nu ai auzit de ei, probabil.

– Și ei sunt suspecții tăi principali?

– A, nu, doar o variantă! Am niște candidați și mai acătării – războinicii din familia Finn! Divorțul e departe de a se fi încheiat, iar următoarea înfățișare va avea loc luna viitoare. Oamenii ăștia au cheltuit tot, până la ultimul bănuț, ca să demonstreze că unul e mai ticălos decât celălalt. Doamna Finn e cam țicnită și a stat și pe la casa de

nebuni. Domnul Finn nu prea e văzut treaz și obișnuiește să parieze cam mult. Tot soiul de năravuri proaste, de ambele părți. Au trei copii, însă fata de optsprezece ani a plecat deja de-acasă. Ceilalți doi copii, băieți amândoi, au 12, respectiv 14 ani, și nu o plac deloc pe mama lor, care, bineînțeles, este reprezentată de Marcella. E-o vrajbă nespusă la mijloc, Theo, și se poate spune, fără teama de a greși, că domnul Finn și cei doi băieți nutresc o antipatie profundă pentru mama ta și pentru oricine cu numele de Boone. Acest divorț durează de mai bine de un an și este de-a dreptul brutal. Oamenii ăștia și-au ieșit din minți.

– Cum îi cheamă pe băieți?

– Jonah Finn, de 12 ani, clasa a șaptea. Jessie Finn, de 14 ani, clasa a noua.

Theo închise ochii și încercă să asocieze niște fețe acelor nume, dar nu reuși.

– Nu îi știu.

– Credeam că ești un puști simpatizat la școală, Theo. Tu știi pe cineva sau nu?

– Eu sunt într-a opta, Ike. Noi nu prea avem treabă cu cei de-a șaptea, așa cum nici ei nu au cu cei de-a șasea, și tot așa. Avem ore diferite și orare diferite. Cât de multe știi despre tipii ăștia?

– Numai chestiile de bază, nimic mai mult, cel puțin despre mezinul Jonah. Instanța a numit un tutore care să decidă ce este în interesul lor, și ambii băieți și-au exprimat dorința puternică de a locui cu tatăl lor. Însă mama lor, prin intermediul talentatei sale avocate, susține că băieții vor să rămână cu tatăl, fiindcă acesta îi lasă să facă tot ce vor, inclusiv să fumeze și să bea bere. Îți poți imagina un elev de-a șaptea bând bere cu taică-său?

– Nu, nu pot. Sunt niște puști căliți, probabil, nu-i așa?

– Au avut o viață grea, s-au mutat de colo-colo, au schimbat case și școli. Nu au avut parte de stabilitate. Da,

cred că băieții ăștia își poartă cam singuri de grijă. Anul trecut, Jessie a fost prins cu marijuana și a compărut în fața Tribunalului Juvenil. A primit o perioadă de supraveghere. Băieții au fost trimiși într-un centru de plasament acum trei luni, pentru a-i proteja pe durata divorțului, dar au tot fugit de-acolo. Pentru moment locuiesc cu mama lor, care lucrează în tura de noapte la spital. Mă îndoiesc că îi supraveghează cineva. E o mare harababură, Theo, însă acești doi puști sunt principalii noștri suspecți. Totul se potrivește. O echipă de doi oameni. O antipatie puternică față de mama ta. Motivația de a se răzbuna pe tine. Capacitatea de a comite acte de vandalism și chiar de a jefui un magazin de calculatoare. Trebuie să aflăm mai multe despre ei.

– Bănuiesc că mama nu e implicată și în divorțul soților Scheer?

Ike își verifică notițele, întoarse o pagină, apoi zise:

– Nu. De ce?

– Era doar o bănuială. Un puști pe care-l știu de la cercetași e ceva mai ciudat, atâta tot.

– Nu-i niciun dosar pe numele ăsta.

Urmă o pauză lungă în timp ce Theo și Ike se gândeau la situația de față. Ike sorbea din cafea în vreme ce Theo avea privirea ațintită în podea. În cele din urmă, băiatul spuse:

– Trebuie să-ți zic de prietenul meu, Griff.

Theo îi relată povestea surorii lui Griff, Amy, și a prietenului ei, Benny, și a prietenului acestuia, Gordy, și despre episodul în care lui Gordy îi fusese oferită o tabletă Linx 0-4 nouă-nouță pentru 50 de dolari de către un puști necunoscut, în parcarea liceului. Ochii roșii ai lui Ike sclipiră când auzi asta.

– Ar putea fi o chestie nemaipomenită, Theo, rosti el.

– Dacă-i Jessie Finn încercând să vândă tableta? întrebă Theo.

– Trebuie să faci cumva să se întâmple asta, Theo.

– Dar cum?

– Dacă putem pune mâna pe o tabletă furată, o ducem direct la poliție ca să-i verifice numărul de serie. Dacă provine din magazinul lui Big Mac, atunci o să-i ia la rost pe acești mici golani.

Ike își scoase portofelul din buzunarul de la spate, îl deschise și luă două bancnote de 20 de dolari și una de 10.

– Uite 50 de dolari. Pune-i în buzunar. Du-te și caută-l pe Griff și spune-i să vorbească cu soră-sa. Fă cumva să se întâmple asta, Theo.

Theo luă banii și îi băgă în buzunar. Se așeză la loc și spuse:

– Și dacă nu merge? Dacă tipul ăsta, Gordy, nu vrea să aibă de-a face cu o tabletă furată sau dacă tipul celălalt a vândut-o deja altcuiva?

– Nu vom ști până nu vom încerca. Fă-o, Theo. Ocupă-te. Și între timp află tot ce poți despre Jonah și Jessie Finn.

– Mersi, Ike.

– Și nu-ți bate capul din pricina faptului că mi-am băgat nasul prin dosarele mamei tale. Dacă sunt de vină cei doi Finn și dacă dezlegăm acest mister, voi vorbi chiar eu cu Marcella și cu Woods și voi lua toată vina asupra mea. Crede-mă, am făcut și chestii mai rele la viața mea.

– Mersi, Ike.

– Ai mai zis asta o dată. Acum fugi de-aici.

– Cum rămâne cu prânzul?

– Nu mi-e foame. Mi-e somn. Vorbim mai încolo.

CAPITOLUL 20

Ploile se opriseră, dar văzduhul încă arăta amenințător. Theo traversă în viteză orașul până în parcul Levi, pe o faleză deasupra râului Yancey, în extremitatea estică a Strattenburgului. În timp ce pedala furios, spera ca Piața Fermierilor să nu se fi închis din cauza ploii, pentru că era curios să vadă ce s-a mai întâmplat cu lama Lucy. Îl atacase iar pe Buck Baloney? Îl atacase pe amicul lui, Frankie? Va fi oare nevoit să-și facă apariția încă o dată la Tribunalul Animalelor pentru a-i apăra iarăși animalul mult iubit al domnișoarei Petunia?

Piața era încă deschisă, cu mulți dintre comercianți îngrămădiți sub acoperișurile corturilor în timp ce clienții lor hoinăreau printre tarabe cu sacoșe și umbrele în mâini. Pământul era ud și lipicios, așa că toată lumea avea tălpile murdare de noroi. Lucy era lângă taraba domnișoarei Petunia, udă fleașcă, dar fără să pară afectată în vreun fel. Părea inofensivă când doi copii se opriră să se holbeze la ea. De partea cealaltă a intrării, un bărbat mititel într-o uniformă maro mânca floricele de porumb și vorbea cu doamna care vindea porumb fiert. Theo bănui că acela era Frankie. Buck nu se zărea nicăieri în jur.

Theo o salută pe domnișoara Petunia, care era încântată să-și vadă avocatul. Îl strânse în brațe și îi mulțumi din nou

pentru eroismul de care dăduse dovadă în sala de judecată, și îi raportă bucuroasă că în dimineața aceea Lucy fusese foarte cuminte, la fel ca și cei doi gardieni. Nu scuipase, nu fugărise pe nimeni, nu făcuse nimic ieșit din comun. Nimeni nu se plânsese de nimic.

Lângă taraba ei era cea cu brânză de capră, a lui May Finnemore, care stătea într-un scaun pliant, împletind, în timp ce maimuța ei, Broască, atârna de stâlpul care susținea copertina. De ce o maimuță-păianjen se numea Broască nu îi fusese niciodată explicat pe înțeles lui Theo. O întrebase pe April de mai multe ori, dar răspunsul ei fusese „Ce vrei, Theo? Așa e mama..." Deci, puține lucruri pe care le făcea May Finnemore aveau sens pentru ceilalți. Theo o evita pe cât posibil, dar nu și în acea zi. May se ridică în picioare și îl îmbrățișă pe Theo într-un mod ciudat, apoi spuse:

– E și April aici.

– Unde? întrebă Theo, încântat că avea să o vadă. April disprețuia Piața Fermierilor și arareori stătea alături de mama sa când aceasta își vindea brânza ei scârboasă. Theo o gustase de câteva ori și simțea că-i vine să vomite ori de câte ori o vedea sau îi simțea mirosul.

– A luat-o pe-acolo, spuse May Finnemore, arătând spre un rând de tarabe.

– Mulțumesc, zise Theo și dispăru cât putu de repede. Theo era cu ochii în patru după Buck Baloney. Trecu pe lângă zeci de vânzători, mulți dintre ei împachetându-și marfa nevândută, pregătindu-se să închidă. April stătea lângă o tarabă mică, unde un bătrân bărbos lucra la un portret în creion al unei adolescente care ședea pe cutia din fața lui. Pentru numai 10 dolari, „Domnul Picasso" îți făcea portretul în mai puțin de zece minute. Avea vreo șase tablouri expuse – Elvis, John Wayne și alții.

Theo se opri lângă April și o salută.

– Salut, Theo! spuse ea zâmbind, apoi se întoarse și se apropie pentru a se uita mai bine la fața lui. Credeam că ai buza spartă.

– Am avut-o. S-a mai dezumflat.

Era dezamăgită.

– Cum e să fii suspendat?

– Eh, nu-i chiar atât de bine cum ai crede. Cam plictisitor, de fapt. Mi-a fost dor de școală.

Începură să se îndepărteze încet.

– Tu ce cauți aici? întrebă el.

– Mama m-a implorat să vin azi. A zis că e posibil să avem nevoie de un martor ocular în plus, în cazul în care se mai apucă Lucy se scuipe pe careva. Până acum nu a simțit nevoia. Dar tu ce cauți aici?

– Am venit să văd ce mai e cu Lucy, să știu dacă o să mai fie nevoie de mine la Tribunalul Animalelor. Putem vorbi între patru ochi?

– Bineînțeles.

April era o fată tăcută, care înțelegea cât de importante erau secretele. Viața ei de familie era la pământ și de multe ori i se destăinuia lui Theo, care o asculta gânditor. Acum era rândul ei să îl asculte. Se așezară la o masă micuță de lângă un vânzător de înghețată și, când Theo fu sigur că nimeni nu îi asculta, îi povesti totul lui April.

Vânzătorul de înghețată își închidea taraba și avea nevoie de masa la care stăteau. Se ridicară și începură din nou să meargă, de data asta îndreptându-se spre intrarea în piață.

– E groaznic, Theo, spuse ea. Nu îmi vine să cred că poliția te acuză pe tine.

– Nici mie nu îmi vine să cred; cu toate astea, par destul de vinovat.

– Părinții tăi ce spun?

– Sunt îngrijorați și am impresia că vorbesc mult despre asta când nu sunt eu în preajmă. Știi și tu cum sunt părinții.

– Nu chiar. Tu ai părinți normali, Theo. Eu nu.

Theo nu știu ce să răspundă.

– Și Ike crede că ar putea avea legătură cu un divorț urât?

– Da, asta e teoria lui, și e una destul de bună. Nimic altceva nu are sens.

– Eu îl cunosc oarecum pe Jonah Finn.

– Da?

– Nu foarte bine.

– Și ce poți să-mi spui despre el?

Ea se gândi puțin în timp ce mergeau, apoi spuse:

– E un copil cu probleme, singuratic, neadaptat, un tip foarte deștept care ia note proaste. Cred că și familia lui are probleme, la fel ca a mea.

– De unde știi?

– Are un coleg de clasă, Rodney Tapscott, care locuiește peste drum de mine și care petrece destul de mult timp cu Jonah. Îl știi pe Rodney?

– Știu cine e, dar nu îl cunosc. Cântă la tobe?

– Încearcă. Îl auzim de la noi de-acasă.

– Ai putea să vorbești cu el?

– Despre ce?

– Despre Jonah Finn. Trebuie să aflu tot ce pot despre acest copil. Momentan este singurul meu suspect și am nevoie de informații.

– Să văd ce pot să fac.

– Și încă ceva, April: păstrează secretul. Nu pot să fiu prins că îmi bag nasul aiurea și nu putem acuza pe nimeni de nimic. E doar o speculație, înțelegi?

– Da, Theo.

*

În afară de April, ceilalți doi prieteni în care Theo simțea că poate avea încredere erau Woody Lambert și Chase Whipple. Invocând faptul că cei trei trebuiau să se întâlnească într-o după-amiază ploioasă pentru a începe un proiect la chimie, Theo îi convinsese să se întâlnească și să facă planuri.

Adevărul era că Chase era ultima persoană cu care Theo ar fi vrut să fie partener pentru un proiect la chimie. Chase era genial, un savant nebun, care avea o listă lungă cu experimente eșuate lamentabil. Provocase incendii și explozii, și niciun laborator nu era în siguranță când Chase era acolo. I se interzisese accesul în laboratoarele școlii dacă nu era în preajmă un profesor care să îl supravegheze îndeaproape. Woddy nu avea o pasiune pentru matematică și știință, dar era foarte bun la istorie și cultură civică.

Se întâlniră în camera de jocuri din subsolul casei Whipple și, după jumătate de oră de jucat ping-pong, trecură la treabă. Bineînțeles, mai întâi reconstituiră bătaia. Chase, care nu lovise niciodată pe cineva, fusese martor la întreaga scenă și fusese încântat și entuziasmat. Woody povesti că mama sa țipase la el, apoi începuse să plângă. Tatăl doar ridicase din umeri și spusese „băieții tot băieți".

Theo îi puse să jure că nu vor sufla o vorbă. Ba chiar îi puse să ridice mâna dreaptă și să promită că nu vor spune nimic, și abia când fu sigur că putea să aibă încredere în ei, le spuse toată povestea. Totul. Cauciucurile tăiate, geamul spart, vestiarul vandalizat, înscenarea cu marfa furată, întâlnirea cu detectivii, totul. Apoi ajunse la partea cu Ike și cercetările lui, deși nu le spuse și cum furase parolele din calculatorul lui Vince. Descrise doar cum Ike deschisese dosarele de divorț ale firmei de avocatură și identificase unul sau mai mulți suspecți.

– Genial! spuse Woody.

– Da, are sens, adăugă Chase. Tipul din spatele acestei chestii este cineva care te urăşte fără ca tu să realizezi asta.

Theo fu de acord, apoi le povesti despre fraţii Finn şi despre divorţul urât al părinţilor.

– Fratele meu e în clasa a zecea, spuse Woody. Mă întreb dacă l-o fi ştiind pe Jessie Finn.

– Trebuie să aflăm, spuse Theo. Acesta este proiectul nostru acum – să aflăm tot ce putem despre aceşti doi băieţi.

Chase urcă să îşi aducă laptopul. Woody îşi scoase telefonul mobil şi îşi sună fratele, pe Tony, dar nu răspunse. Theo îl sună pe Griff, care încă nu aflase numele elevului de clasa a noua care încerca să vândă la negru tablete 0-4 pentru 40 de dolari. Griff promise că o să mai încerce.

Doamna Whipple, care era şi ea avocată şi prietenă apropiată a doamnei Boone, aduse un platou de fursecuri şi o sticlă cu lapte. Întrebă cum merge proiectul la chimie şi toţi trei spuseră că erau încântaţi de cum decurgea. După ce femeia plecă, Chase intră pe site-ul liceului Strattenburg şi, după câteva minute de navigat, spuse:

– Sunt trei sute douăzeci de elevi în clasa a noua la LS. Ghici pe câţi îi cheamă Jessie?

– Patru, ghici Woody.

– Trei, spuse Theo.

– Doi, răspunse Chase. Jessie Finn şi Jessie Neumeyer. Trebuie să afli numele de la Griff.

– Încerc, spuse Theo.

– Griff, mârâi Woody printre dinţi. O să-l iau la pumni data viitoare când îl prind în afara şcolii. Nu pot să cred cum a sărit la mine. Ce scârbă!

– Încetează, spuse Theo. Începând de-acum, Griff e de partea noastră. În plus, şi-a cerut scuze. Şi Baxter la fel.

– Mie nu mi-a cerut scuze. Mi-ar plăcea să-i văd acum ochiul. Probabil e negru-albastru.

Chase intră pe Google Earth și tastă adresa familiei Finn, de pe Edgecomb Street, de lângă colegiu. Mări imaginea și spuse:

– Iată casa lor.

Theo și Woody se înghesuiră în spatele lui Chase, și toți trei se uitară la monitor. Casa familiei Finn era o casă pătrată și albă, cu două etaje, pe o stradă cu alte case exact la fel. Nu avea nimic remarcabil. În curtea din spate era o piscină mică, nebăgată în pământ. Lipit de gardul din spate, era un mic depozit. Erau informații bine de cunoscut, dar fără valoare reală.

Telefonul lui Theo vibră în buzunar. Îl scoase repede, îl deschise, se uită la ecran și zise:

– E Griff.

Griff îi spuse lui Theo că sora lui luase în sfârșit legătura cu Benny, Benny îl sunase pe Gordy, iar Gordy fusese destul de reticent, dar spusese că pe tipul care umbla cu tabletele 0-4 îl chema Jessie nu-știu-cum, despre care nu știa foarte multe. Griff îl asigură pe Theo că sora lui nu dăduse în vileag motivul adevărat al întrebării. Theo accentuă din nou necesitatea păstrării secretului.

– Eh, acum avem o pistă, spuse Woody.

– De ce nu mergem la poliție? întrebă Chase. Ei pot vorbi cu cei doi Jessie din clasa a noua și pot afla care din ei a încercat să vândă marfa.

– E prea devreme, spuse Theo. Să zicem că e Finn. Când o să vină poliția la el, ce o să facă? O să recunoască ce a făcut, o să le arate grămada de computere și telefoane mobile furate? O să cadă în genunchi și o să mărturisească tot? Nu prea cred. O să nege tot și, dacă polițiștii nu o să găsească nimic furat la el în ghiozdan, nu vor putea face nimic. Iar el o să se sperie și nu vom mai găsi niciodată lucrurile furate.

– Așa e, adăugă Woody. Trebuie să le cumpărăm de la el. Apoi le ducem la poliție pentru a verifica ei codul de înregistrare.

– Și cum le vom cumpăra? întrebă Chase.

– Bună întrebare, spuse Theo. Mai întâi începem cu Gordy. Dacă acceptă să ne ajute, atunci putem să luăm legătura cu Jessie Finn și să cumpărăm tableta.

– Nu știu ce să zic, băieți, spuse Woody, dar nu cred că e atât de prost. De ce s-ar băga cineva în încurcătura asta? Nu te poți aștepta să cumpere o tabletă despre care știe că a fost furată, și apoi să ne-o dea nouă pentru a o duce la poliție.

– Nu o să aibă probleme dacă încearcă să rezolve un caz de infracțiune.

– Nu prea cred, zise Woody.

– Eu sunt de acord cu Woody, spuse Chase.

– Dar fratele tău, Tony? întrebă Theo.

– Ești sigur că nu o să dea de belele?

– Absolut. Dacă ajută poliția să găsească bunuri furate, îi vor mulțumi și îl vor bate pe umăr. Din întâmplare cunosc legea, ați uitat?

– Cum am putea să uităm? spuse Chase.

– Ei, după cum bine știți, Tony face orice. E un idiot și îi place să își bage nasul în treburile altora. E o idee minunată, Theo. Dar de unde facem noi rost de 50 de dolari?

– Îi am deja, zise Theo.

Woody se uită la Chase, care spuse:

– Dar de ce nu mă mir?

– Mai sună-l o dată, îl îndemnă Theo.

Woody scoase telefonul. Zâmbi când îi răspunse și spuse:

– Hei, Tony, sunt eu.

Apoi vorbiră pentru câteva minute. Woody nu pomeni nimic despre ideea lor de a-l implica pe Tony. Îi explică doar că aveau nevoie de informații defăimătoare despre un

puști din clasa a noua pe nume Jessie Finn. Tony nu știa nimic despre el, dar îi spuse că o să înceapă să se intereseze.

Timp de o jumătate de oră, cei trei copii discutară despre cum să îi prindă pe frații Finn, care erau, fără îndoială, vinovații. Chase găsi pozele lor într-o bază de date a elevilor și printă imagini mărite cu chipurile lor. Theo se uită îndelug la fețele lor, dar fu sigur că nu îi mai văzuse niciodată până atunci. Jessie Finn avea pagină pe Facebook (Jonah nu avea). Chase se uită pe ea, dar nu găsi nicio informație folositoare în ancheta lor. Woody, care stătea răsturnat pe canapea, aruncând și prinzând o minge de ping-pong, își aminti o poveste:

– Știți, acum se leagă lucrurile. Am doi veri care locuiesc în apropiere de Baltimore; anul trecut părinții lor au trecut printr-un divorț destul de nasol. A fost groaznic. Îmi amintesc de cei doi veri ai mei care spuneau lucruri rele despre avocatul tatălui lor. Chiar îl urau pe tip, iar el cred că doar își făcea meseria. Mama ta este preocupată de astfel de lucruri?

– Sunt sigur că își face griji, dar nu vorbește niciodată despre asta.

– Asta e meseria ei, observă Chase, tot fiul unei avocate.

CAPITOLUL 21

Duminică dimineață, Theo stătea în biserică între părinții săi și încerca să asculte predica pastorului Judd Koker, însă asta se dovedi a fi o adevărată provocare. Ca o ironie a sorții, predica avea drept temă păcatul hoției, iar Theo simți că îi era oarecum adresată. Prinsese câteva priviri înainte de slujbă și aproape că sărise din strană când doamna Phyllis Thornberry trecu pe lângă ei și scăpă un „... ne rugăm pentru Theo". Doamna Thornberry era una dintre cele mai vechi enoriașe și o clevetitoare renumită, iar părinții lui Theo rezistară cu greu tentației de a o informa că Theo era bine și că ar trebui să se roage pentru cei care chiar aveau nevoie de asta.

Lui Theo îi plăcea de pastorul Koker, deoarece era tânăr și plin de viață, iar predicile sale erau presărate cu vorbe de duh și, din fericire, scurte. Tipul bătrân dinaintea lui, pastorul Pat, după cum era știut, fusese capul bisericii vreme de treizeci de ani și era un predicator groaznic în opinia lui Theo. Predicile sale erau lungi și plictisitoare, putând face ca până și cel mai zelos credincios să cadă într-o toropeală soră cu coma, în doar câteva minute. Koker, în schimb, stăpânea arta predicilor succinte și, până acum, în scurta perioadă petrecută în această biserică, fusese bine primit.

Ideea predicii era că existau diferite moduri în care se putea fura, și toate erau greșite în ochii Domnului. Cea de-a opta poruncă rostită de Moise era „Să nu furi", ceea ce însemna, desigur, că era greșit să iei ceva ce aparținea altcuiva. Însă Koker dezvoltase tema ca să includă și alte forme de furt. De exemplu, cum era să furi din timpul dedicat lui Dumnezeu, familiei și prietenilor. Sau să furi darul sănătății prin tot soiul de vicii. Sau să furi din viitor, ratând ocaziile din prezent. Și tot așa. Era destul de derutant. Theo își pierdu concentrarea destul de repede și începu să se gândească la băieții familiei Finn și mai ales la felul în care el și mica lui trupă ar fi putut să pună mâna pe o parte din bunurile furate pe care cei doi frați încercau probabil să le vândă.

Theo știa foarte bine că primul lucru pe care avea să-l spună tatăl său când ajungeau în mașină era „Și, cum ți s-a părut predica, fiule?" Din acest motiv (și-atâta tot), Theo se străduia din răsputeri să fie atent.

Theo aruncă o privire împrejur și își dădu seama că nu era singurul pierdut în gânduri. Nu era o predică bună. Mintea începu să îi rătăcească din nou. Se întrebă cum ar fi reacționat toți oamenii aceștia cumsecade de lângă el dacă „micuțul și drăgălașul Teddy Boone" ar fi fost arestat și dus la tribunal. Și ce ar fi crezut dacă nu ar mai fi venit la biserică, deoarece ar fi fost închis într-o școală de corecție?

Era mult prea rău ca să se gândească la asta. Theo încercă din nou să se concentreze asupra predicii, însă mintea îi zbura aiurea. Începu să se foiască, iar mama lui îl strânse de genunchi. Se uită la ceas, însă acesta părea să fi înțepenit.

Era cea de-a doua duminică a lunii, și asta provoca o stare neplăcută în sânul familiei Boone. A doua duminică însemna că Theo și părinții săi nu aveau să plece de la biserică direct acasă, unde să mănânce sendvișuri la prânz,

să citească ziarele de duminică, să urmărească un meci la televizor, să tragă un pui de somn și, în general, să respecte ziua de odihnă. Nu, domnule, în niciun caz! A doua duminică evoluase într-un ritual atât de cumplit, încât Theo și părinții săi ajungeau să schimbe vorbe foarte grele. Familia Boone și alte trei familii stabiliseră o tradiție de a lua împreună prânzul în cea de-a doua duminică a fiecărei luni, ceea ce însemna că Theo avea să fie nevoit să îndure o masă lungă, cu o grămadă de adulți, și să asculte vorbindu-se despre lucruri care nu îl interesau mai deloc. Theo era un copil făcut la o vârstă înaintată, ceea ce însemna că era de departe cea mai tânără persoană invitată la acest ritual.

Cea mai vârstnică persoană din grup era un judecător pensionar, pe nume Kermit Lusk, unul dintre cei mai bătrâni enoriași și un om de o mare înțelepciune și cu un dezvoltat simț al umorului. Se apropia de 80 de ani, la fel ca soția lui, iar copiii lor părăsiseră de mult cuibul. De data asta se lua prânzul la familia Lusk, a cărei casă înghesuită și veche avea mare nevoie de o șmotruială pe cinste, cel puțin în opinia lui Theo. Însă opiniile lui nu valorau prea mult la aceste mese insuportabile.

Ajunși în mașină, domnul Boone rosti același lucru ca în fiecare duminică:

– Deci, Theo, cum ți s-a părut predica?

– A fost plictisitoare și știi asta foarte bine, i-o reteză Theo, simțind că se enervează. Am adormit de două ori.

– Nu a fost una dintre predicile lui reușite, încuviință doamna Boone.

Merseră în tăcere până la casa familiei Lusk, tensiunea accentuându-se pe măsură ce se apropiau. Când parcară în curbă, Theo zise:

– Eu rămân în mașină. Nu mi-e foame.

– Hai să mergem, Theo, spuse tatăl său pe un ton sever.

Theo trânti ușa și își urmă părinții înăuntru. Ura aceste prânzuri, și părinții lui știau asta. Din fericire, Theo simțea o anumită slăbiciune din partea mamei sale, poate chiar o doză de compasiune. Ea știa cât de nefericit era și înțelegea foarte bine motivul.

Ajunși înăuntru, Theo arboră un zâmbet fals și metalic când îi salută pe soții Garbowski, un cuplu plăcut, apropiați ca vârstă de părinții lui Theo, al căror fiu de 16 ani, Phil, îi amenințase că va fugi de-acasă dacă părinții lui îl obligau să meargă în vizită la prânz în cea de-a doua duminică a lunii. Soții Garbowski cedaseră, și Phil rămăsese acasă. Theo îl admira nespus și se gândea serios să-i urmeze exemplul. Îi salută pe soții Salmon. Domnul Salmon deținea o companie de cherestea, iar doamna Salmon preda la colegiu. Aveau trei copii, toți mai mari decât Theo și niciunul prezent.

„O, minunat! bombăni Theo în sinea lui. Opt adulți și cu mine."

De vreme ce nimic nu poate face pe cineva mai flămând decât statul în biserică în așteptarea prânzului, grupul își ocupă repede locurile la masa din sufragerie. Judecătorul Lusk rosti o scurtă rugăciune de mulțumire, și o menajeră apăru cu primul fel, o salată. O salată uscată, observă Theo. Of, sosurile nu erau chiar atât de scumpe, nu? Unde era sosul? Se puse însă pe mâncat oricum, de foame.

– Cum vi s-a părut predica? întrebă judecătorul Lusk.

Cum toate cele patru familii se duceau la aceeași biserică, predica era analizată prima de obicei. „Minunat, se gândi Theo. Ca și cum nu ar fi destul că trebuie să rezist acolo fără să adorm, acum mă torturează din nou." Indiferent de cât de proastă ar fi fost o predică, nimeni nu ar fi spus la prânz că fusese altfel decât strălucită. Până și pastorul Pat primise aprecieri generoase, deși câteodată se mai auzeau și remarci de genul „Cred că ar fi putut să o scurteze cu vreun sfert de oră".

Cel de-al doilea fel, pui la cuptor și sos, fu delicios. Theo, ale cărui maniere la masă erau dintre cele mai alese, pentru că mama sa era mereu cu ochii pe el, se apucă să înfulece ca un nemâncat. La vârsta ei înaintată, doamna Lusk nu mai gătea, ceea ce era apreciat de toată lumea. Menajera ei era o bucătăreasă nemaipomenită. Familia Garbowski avea să găzduiască următoarea întâlnire, apoi venea rândul familiei Boone. Mama lui Theo nu se făli niciodată cu talentul ei de bucătăreasă, așa că se aproviziona mereu cu felurile de mâncare minunate ale unei turcoaice.

Spre încântarea lui Theo, discuția ajunse la Pete Duffy și la aventurile sale din ultima săptămână. Asta declanșă comentarii însuflețite în jurul mesei, deoarece toată lumea voia să participe la discuție, prezentând părerile personale și ultimele zvonuri. Verdictul era unanim (toată lumea era convinsă că Duffy își omorâse soția) și fuga sa din fața justiției era doar o nouă dovadă a vinovăției sale. Domnul Salmon susținea că îl cunoaște bine pe Pete și era de părere că acesta avea puși deoparte o grămadă de bani gheață și că, probabil, nu va fi găsit niciodată. Judecătorul Lusk nu era de acord, susținând că fuga lui Duffy de pe aeroportul din Chicago (unde scăpase ca prin urechile acului) era o dovadă că, mai devreme sau mai târziu, avea să facă o nouă greșeală.

Theo mâncă în tăcere și ascultă cu urechile ciulite. De obicei se discuta politică și despre ce se petrecea la Washington, însă de data asta era mult mai interesant. Apoi un gând îi umbri bruma de bună dispoziție. Oare oamenii aceștia aveau să vorbească la masă și despre el în curând? Oare fusese vreunul dintre ei acuzat de comiterea unei infracțiuni? Se îndoia că așa ar fi stat lucrurile. Oare soții Boone și fiul lor erau deja subiectul unor discuții șoptite pe la spatele lor?

Își spălă farfuria și așteptă desertul. Ceea ce aștepta însă cu nerăbdare era să se facă ora 14, momentul magic când aveau să plece.

Mai târziu, în acea duminică după-amiază, Theo traversă orașul cu bicicleta și se întâlni cu April la un magazin de înghețată din apropierea Colegiului Stratten. April își luă un iaurt înghețat, iar Theo, desertul preferat – înghețată de ciocolată cu biscuiți pisați pe deasupra – și își găsiră o masă cât mai departe de ceilalți clienți.

– Am vorbit cu Rodney Tapscott, zise ea cu voce joasă. Am fost pe la el pe acasă azi-noapte și ne-am uitat la televizor.

Theo luă o înghițitură mare și spuse:

– Bun, te-ascult.

– Ei bine, fără să dau de bănuit, am reușit să aduc discuția la Jonah Finn. Rodney știe că eu și cu tine suntem prieteni apropiați, așa că am avut grijă să nu par prea băgăcioasă. Rodney mi-a zis că Jonah este un puști mai ciudățel, care se poartă și mai dubios de când a început procesul de divorț al părinților săi, e plin de toane și uneori de-a dreptul furios. Jonah nu are prea mulți prieteni. Cerșește bani de la Rodney și de la alți puști ca să-și cumpere prânzul. Notele lui sunt din ce în ce mai proaste; puștiul e distrus. Mi-a spus că într-o zi, pe când vorbeau, Jonah a zis că o urăște pe mama ta. L-am întrebat de ce. Rodney mi-a spus că totul pornește de la tatăl lor, care dă vina pe mama ta pentru majoritatea problemelor lor, spunând că ea încearcă să-i oblige pe Jonah și pe fratele său să locuiască la mama lor, chiar dacă ei nu vor asta.

– M-am cam prins de asta, zise Theo, uitându-se primprejur.

– Mi-a mai mărturisit și că tatăl lui Jonah spune tot felul de lucruri urâte despre mama ta. Toți banii se duc pe cheltuielile de judecată și, pe deasupra, mama ta încearcă să-l facă pe tatăl lui Jonah să plătească prea mult pentru

pensia alimentară. Rodney m-a întrebat dacă tu ești un tip de treabă, și eu i-am zis că ești, bineînțeles.

– Mersi.

– Cu plăcere. Și-acum vine partea interesantă. Rodney nu l-a văzut niciodată pe Jonah cu un telefon mobil. Elevii de-a șaptea oricum nu au voie să vină cu ele la școală, însă săptămâna trecută, pare-mi-se că joi, în pauza lor de masă, Jonah i-a arătat un model nou-nouț de Excell SmartPhone. A zis că tatăl lui i l-a cumpărat. Lui Rodney i s-a părut ciudat, deoarece tipul nu are niciodată nici măcar o lețcaie.

– Magazinul a fost spart marți-noaptea, precizează Theo, uitând de înghețată.

– Întocmai. Ai idee ce s-a furat din el?

– Știu doar ce-a apărut în ziare. Niște laptopuri, tablete, telefoane mobile și alte câteva obiecte.

– Excell SmartPhone-uri?

– Asta nu știu. Poliția nu face publice asemenea informații.

– Stai, că nu am terminat. Vineri erau la bibliotecă, și Jonah învăța într-una dintre nișele de la etajul unu, lângă laboratorul de informatică. Era la birou, aplecat peste ceva, de parcă ar fi încercat să ascundă ce făcea. Rodney l-a văzut și asta i-a stârnit curiozitatea. A reușit să se furișeze în spatele lui și l-a văzut pe Jonah jucând un joc pe o tabletă cu ecran de opt inchi.

– Modelul Linx 0-4 are un ecran de opt inchi!

– Exact. Și Jonah nu are cum să-și permită un Linx.

Theo luă o nouă înghițitură, fără să-i simtă gustul.

– Trebuie să facem rost de acea tabletă cumva.

– Ai vreo idee?

– Nu, nu încă. Crezi că Rodney ne-ar ajuta?

– Mă îndoiesc. Nu este genul de puști care să-și toarne un prieten. Îi place de Jonah, spune că-i ciudat, dar că îi pare rău pentru puști. Iar eu nu m-am arătat foarte interesată de toată treaba asta, deoarece nu voiam să dau de bănuit.

– Te-ai descurcat foarte bine, April.

– Nu poți să te duci la poliție și să le spui, pur și simplu?

– Poate, nu știu. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Discutară tot felul de planuri, însă niciunul nu părea să funcționeze. La plecare, Theo îi mulțumi din nou. April spuse că ar fi făcut orice ca să-l ajute.

Theo se îndreptă spre casă, însă schimbă brusc direcția și se duse să-l vadă pe Ike.

CAPITOLUL 22

Urmând instrucțiunile doamnei Gladwell, Theo ajunse în biroul acesteia exact la 8.15, luni dimineață. Rămase de partea cealaltă a biroului în timp ce ea frunzărea un dosar. Tot nu zâmbea, ca și cum ar fi fost încă supărată din cauza încăierării.

– Cum a fost în weekend? întrebă ea fără nicio urmă de interes.

– Destul de bine, cred, răspunse Theo.

Nu era acolo ca să vorbească despre weekendul său; aveau lucruri mai importante de discutat. Weekendul său fusese chiar neplăcut, și acum își dădea seama că viața sa nu avea să revină la normal decât după ce-și recăpăta reputația. Era încă acuzat, ceea ce îl urmărea ca un nor negru deasupra capului.

– Hai să-ți schimbăm codul de la vestiar, zise ea. De aceea dorise să se întâlnească mai devreme, înainte să înceapă orele. Ai un nou cod?

– Da, doamnă. Este 529937. (Lawyer[1].)

Ea îl notă, apoi îl compară cu celelalte coduri.

– Da, cred că merge.

Theo își drese glasul și spuse:

[1] Lawyer (în lb. engleză, în orig.) – avocat (n. tr.)

– Doamnă Gladwell, vreau să vă spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat joia trecută, mă refer la încăierare și la toate celelalte. Am încălcat regulamentul și îmi cer scuze pentru asta.

– Mă aștept să te porți mai frumos, Theo. Sunt foarte dezamăgită și nu vreau să mai provoci vreun incident.

– Așa voi face.

Ea închise dosarul și zâmbi ușor.

– Ai mai vorbit cu poliția în weekend? îl întrebă.

– Nu, doamnă.

– Și-au terminat ancheta?

– Nu cred. Din câte știu eu, tot nu i-au prins pe oamenii care trebuie.

– Încă te suspectează pe tine, Theo?

– Începând de vineri, sunt principalul suspect.

Ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

Theo se gândi la sfatul lui Ike, se foi în scaun, își drese glasul, scoase un „Ăă..." și lăsă să se vadă foarte clar că nu îi era ușor să spună ceea ce urma.

– Doamnă Gladwell, dacă ați afla că un elev de-aici, din clasa a șaptea, a venit cu un telefon mobil la școală, ce ați face?

Ea se lăsă pe spate în scaun, rozând capătul stiloului.

– Cred că aș vorbi cu dirigintele sau diriginta lui, i-aș cere să îl abordeze pe elev, să îl întrebe dacă are un telefon asupra lui și apoi să i-l confiște. Pedeapsa normală ar fi o jumătate de zi de suspendare, petrecută în școală. Dar de ce întrebi, Theo?

– Eram doar curios.

– Nu, nu ești doar curios. Știi un elev de-a șaptea care aduce un telefon mobil la școală, nu-i așa, Theo?

– Poate.

Ea se uită la el îndelung, apoi înțelese.

– E posibil ca acest telefon mobil să fi fost furat? îl întrebă.

Theo dădu încet din cap și spuse:

– E posibil. Nu știu sigur, dar e posibil.

– Am înțeles. Și e posibil ca acest telefon mobil furat să aibă legătură cu spargerea de săptămâna trecută de la Big Mac?

Theo dădu din nou din cap, zicând:

– E posibil. Nu știu sigur și nu vreau să acuz pe nimeni de furt.

– Spargerea este o chestiune care nu mă privește, Theo. Poliția se ocupă de asta. Însă deținerea unui telefon mobil de către un elev de-a șaptea reprezintă o încălcare a regulamentului școlii, și asta este treaba mea. Hai să ne ocupăm de asta mai întâi.

Theo o fixă cu privirea, fără să scoată vreun cuvânt.

Urmă o pauză lungă, iar doamna Gladwell așteptă și așteptă... Într-un final, se uită la ceas și spuse:

– Bine, dacă vrei să te ajut, dă-mi un nume. Dacă nu, îți amintesc că este luni dimineață și că am o mie de lucruri de făcut.

– Mă simt ca un turnător, rosti Theo.

– În primul și-n primul rând, Theo, elevul în cauză nu va afla niciodată că știu asta de la tine. În al doilea rând, și mult mai important, ești suspectul principal într-o infracțiune comisă de altcineva. Dacă aș fi în locul tău, aș face tot posibilul ca să-l găsesc pe adevăratul infractor. Și-acum dă-mi numele sau du-te la ora de dirigenție.

Încercând să pară cât mai șovăielnic, Theo spuse:

– Jonah Finn.

Ike îi explicase că nu are de ales și că trebuie să îl deconspire pe infractor.

*

La 8.50, clopoțelul sună sfârșitul primei ore, iar domnul Krauthammer dădu drumul clasei a șaptea la care era diriginte. În timp ce băieții ieșeau din sală, el făcu câțiva pași către bănci, puse o mână pe umărul lui Jonah Finn și îi zise:

– Putem să vorbim puțin?

Când sala rămase goală, domnul Krauthammer închise ușa și spuse:

– Nu cumva te-am văzut ținând un telefon mobil în mână acum zece minute? De fapt nu îl văzuse, dar asta făcea parte din strategie.

– Nu, rosti scurt Jonah. Se trase un pas înapoi, arătând cât se poate de vinovat.

– Ce ai în buzunare? întrebă domnul Krauthammer, îndreptându-se spre el.

Fără nicio tragere de inimă, Jonah scoase un telefon mobil și îl dădu profesorului. O jumătate de zi de suspendare nu îl deranja. Pățise și lucruri mai rele. Domnul Krauthammer se uită la telefon, un Excell 7 SmartPhone, și zise:

– Așa. Și-acum vino cu mine.

După o scurtă întâlnire cu doamna Gladwell, Jonah fu dus într-o sală mică de studiu din bibliotecă, unde avea să-și petreacă următoarele patru ore sub supravegherea doamnei Dunleavy, bibliotecara. Cărțile lui erau așezate pe o masă de studiu, iar el ar fi trebuit în mod normal să-și facă temele, ca parte a pedepsei. Însă Jonah puse capul pe masă și adormi aproape instantaneu.

Doamna Gladwell îl sună pe agentul Vorman și îi dădu numărul de serie al telefonului mobil.

La liceul Strattenburg, a doua oră se încheia la 10.30 și era urmată de o pauză de douăzeci de minute. Tony Lambert,

fratele lui Woody, îl văzu pe Jessie Finn de departe și îl urmări părăsind clădirea principală și îndreptându-se către curtea mare și deschisă, în care mulți elevi își pierdeau vremea în pauze și la prânz. Jessie stătea de unul singur la o masă de picnic și era pe cale să-și verifice telefonul mobil, când apăru Tony de nicăieri.

– Salut, omule! Am auzit că ai niște tablete Linx 0-4 la un preț bun, zise Tony uitându-se în jur de parcă ar fi făcut trafic de droguri.

Jessie se uită la el suspicios și spuse:

– Tu cine mai ești?

– Tony Lambert, clasa a zecea, răspunse el întinzându-i mâna.

Jessie o strânse fără prea mare tragere de inimă și întrebă:

– Și de unde ai auzit tu așa ceva, mă rog?

– Știi cum umblă vorba. Cât ceri?

– Pe ce?

– Pe un Linx 0-4. Am cincizeci de dolari.

– Cine ți-a zis că vând așa ceva?

– Haide, Jessie, știi cum umblă vorba. Chiar vreau tableta aia.

– N-o mai am, omule. Am vândut-o deja.

– Și nu poți să mai faci rost de alta?

– Ba da, dar a crescut prețul. Șaptezeci și cinci de dolari.

– Bun, pot să fac rost și de șaptezeci și cinci. Când poți să mi-o aduci?

– Mâine, tot aici. În același loc, la aceeași oră.

– S-a făcut.

Își strânseră din nou mâinile, și Tony plecă. Intră în clădirea principală și îi trimise un mesaj lui Woody: „Nu s-a făcut treaba, poate mâine".

*

Dimineața de luni a lui Theo fusese lipsită de evenimente. În timpul orei de dirigenție, domnul Mount îi primise cu surle și trâmbițe pe el și pe Woody, la întoarcerea lor la școală, și se auziră și unele comentarii mai răutăcioase din partea colegilor. Însă majoritatea acestora păreau să fie mândri de cei doi amici ai lor, pentru că nu se temuseră să ia atitudine. La prima oră (spaniolă), Madame Monique îl întrebă pe Theo ce mai face și păru un pic îngrijorată în privința lui. El încercă să-i alunge grijile și-i spuse că totul era în regulă. La a doua oră (geometrie), doamna Garman se purtă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ceea ce îi convenea de minune lui Theo. În timpul pauzei de dimineață, April îl informă pe Theo că Rodney le spusese tuturor că Jonah Finn fusese la dirigenție, după care dispăruse. Rodney nu știa unde este.

În timp ce Jonah trăgea un pui de somn în bibliotecă, agentul Vorman sosi la școală și se întâlni cu doamna Gladwell. Împreună, se îndreptară cât se poate de nepăsători spre un rând de vestiare de-ale elevilor dintr-a șaptea, nu departe de vestiarul lui Theo, și ea tastă codul de acces al lui Jonah. În vestiar găsiră combinația obișnuită de manuale, caiete, provizii și alte fleacuri. Ascunse într-un dosar-mapă se aflau două tablete Linx 0-4 noi-nouțe. Le duseră în biroul directoarei, unde agentul Vorman, folosind mănuși de cauciuc, îndepărtă plăcuțele din partea de jos și își notă numerele de serie. Apoi se întoarseră la vestiarul lui Jonah și puseră la loc tabletele în dosarul-mapă.

Agentul Vorman îi mulțumi doamnei Gladwell, plecă de la școală și se duse la biroul său de la secția de poliție, unde compară numerele de serie cu lista de la Big Mac's System. Deloc surprinzător, acestea se potriveau. Îi raportă agentului Hamilton ceea ce aflase și se hotărâră să obțină un

mandat de percheziție pentru casa familiei Finn. Vorman completă o declarație-tip, expunând detaliile descoperirii sale. De asemenea, menționă acolo și faptul că fratele suspectului, numitul Jessie Finn, „ar fi încercat" să-i vândă o tabletă Linx 0-4 unui coleg de clasă săptămâna trecută. După ce termină de scris declarația, o semnă și pregăti un mandat de percheziție de două pagini, în care descria zona pe care voia să o percheziționeze – casa și dependințele familiei Finn. După ce termină cu partea de birocrație, merse până la tribunalul aflat la patru străzi mai jos de șoseaua principală și lăsă declarația și mandatul de percheziție la secretarul judecătorului Daniel Showalter, de la Tribunalul Juvenil, secția 1. Secretarul îl informă că judecătorul era în toiul unei audieri și că ar fi putut să treacă vreo două ore până să poată citi declarația și mandatul de percheziție.

Agentul Vorman se întoarse la birou, sigur că rezolvase un nou caz, chiar dacă nu unul dintre cele mai spectaculoase. Ar fi preferat să-și petreacă timpul pe urmele traficanților de droguri și ale altor infractori mai acătării.

CAPITOLUL 23

La 3.15 după-amiază, în ziua de luni, detectivul Vorman ajunse la școala generală și intră în biroul doamnei Gladwell. Așteptă să fie adus Jonah Finn din sala de curs. Jonah, care deja trecuse printr-o suspendare de o jumătate de zi, mormăi „Acum ce s-a mai întâmplat?" în timp ce aceasta îl conducea afară din clasă.

– Vino cu mine, spuse ea, și cei doi merseră în biroul ei fără să mai spună niciunul nimic.

Rămaseră în holul de așteptare, lângă biroul domnișoarei Gloria, până ce sună ultimul clopoțel, și elevii ieșiră din clădire. În timpul învălmășelii create pe culoare, doamna Gladwell intră în biroul său împreună cu Jonah și închise ușa. Vorman se ridică în picioare, își arătă legitimația și spuse:

– Tu ești Jonah Finn?

– Da, răspunse el uitându-se la doamna Gladwell după ajutor.

– Ia loc, spuse Vorman, aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

– S-a întâmplat ceva rău?

– Probabil.

Jonah se așeză și își luă rucsacul în brațe. Era evident speriat și nu știa ce să facă și ce să spună.

Vorman stătea rezemat de marginea biroului și se uita în jos la Jonah. Nu era o luptă dreaptă. Un polițist dur în costum negru, cu o privire încruntată și înfricoșătoare, care privea de sus un puștan speriat, slab, cu breton în ochi. Vorman știa exact unde va duce conversația; Jonah nu era sigur.

Detectivul începu:

– Investigăm jaful petrecut săptămâna trecută la un magazin de calculatoare din centrul orașului, Big Mac's Systems, și trebuie să-ți pun niște întrebări de rutină. Asta e tot.

Jonah inspiră adânc, aproape ca un icnet, și își plecă privirea. Se uită la podea, gura i se deschise de la șoc. Vorman nu mai văzuse niciodată o față mai vinovată.

– Telefonul mobil cu care ai fost prins azi-dimineață... de unde îl ai?

– Ăă, l-am cumpărat.

Vorman își deschise carnețelul, își pregăti pixul și întrebă:

– Bun, de la cine?

– Ăă, de la un tip pe nume Randy.

Vorman mâzgăli ceva în carnețel și întrebă:

– Cât ai dat pe el?

– Ăă, 50 de dolari.

– Telefonul a fost furat de la magazinul Big Mac. Știai că e furat atunci când l-ai cumpărat?

– Nu, domnule. Jur!

– Care-i numele de familie al lui Randy?

– Ăă, nu știu sigur.

– Știi unde locuiește? Unde îl pot găsi ca să vorbesc cu el?

– Nu, domnule.

– Bun, deci un tip misterios, pe nume Randy, apare din senin și îți vinde un SmartPhone nou-nouț cu 50 de dolari,

unul care valorează 300 de dolari, și tu nu te gândești că ar putea fi furat?

– Nu, domnule.

– Nu e o mișcare prea deșteaptă din partea ta, nu?

– Se pare că nu.

– Mă minți?

– Nu, domnule.

– Jonah, dacă mă minți, lucrurile se vor agrava.

– Nu mint.

– Eu cred că minți.

Jonah își scutură capul, cu bretonul fluturându-i peste ochi.

Vorman își petrecuse ani de zile interogând criminali în toată regula, oameni care mințeau de înghețau apele fără să clipească. Acest puști nu era câtuși de puțin credibil.

– Hoțul sau hoții care au spart magazinul lui Big Mac au luat și niște laptopuri și niște tablete. Randy ți-a oferit cumva și vreo tabletă nouă-nouță sau vreun laptop?

– Nu, domnule.

– Ai văzut vreodată o tabletă Linx 0-4?

Jonah scutură din cap, cu ochii în pământ.

– Știi că școala are dreptul să-ți verifice atât rucsacul, cât și vestiarul? întrebă Vorman apropiindu-se de pradă. Înțelegi asta?

– Cred că da.

– Bine. Hai să aruncăm o privire în rucsacul tău.

– Ce căutați? întrebă Jonah.

– Alte bunuri furate.

Vorman se întinse după rucsac. Jonah îl ținu strâns pentru o secundă, apoi îi dădu drumul. Vorman îl puse pe biroul doamnei Gladwell și desfăcu încet fermoarul. Scoase cărți, caiete, o revistă despre jocuri pe calculator și apoi o tabletă. O tabletă Linx 0-4. O ridică la vedere.

– Jonah, m-ai mințit! De unde e asta?

Jonah se aplecă și își sprijini coatele pe genunchi, ținând capul plecat.

Vorman insistă:

– Jonah, de unde ai tableta? Ți-a dat-o fratele tău?

Niciun răspuns.

– Bun, hai să mergem să ne uităm și în vestiar.

La aproximativ aceeași oră, la un kilometru jumătate distanță, la liceu, detectivul Hamilton i se prezentă lui Jessie Finn. Se aflau în biroul directorului la câteva minute după ce sunase ultimul clopoțel. Rucsacul lui Jessie era pe masă, nedeschis.

– Aș vrea să-ți pun câteva întrebări, începu Hamilton cu un zâmbet prietenos.

Directorul, domnul Trussel, privea de la biroul său.

– Despre ce? întrebă Jessie batjocoritor.

Trecuse deja pe la Tribunalul Juvenil o dată, și nu îi plăceau nici polițiștii, nici judecătorii, și cu atât mai puțin avocații.

– Ai un frate pe nume Jonah?

– Asta e o întrebare simplă.

– Atunci răspunde.

– Da.

– Mă gândeam eu. Îl avem pe Jonah în arest chiar acum, prins cu un SmartPhone Excell 7 și trei tablete Linx 0-4. Una găsită în rucsac și celelalte două în vestiar, nedesfăcute. Ai vreo idee de unde le are?

Jessie tresări, deși încercă să pară indiferent. Îi dispăru culoarea din obraji, devenind palid. Scutură din cap.

– Așa mă gândeam și eu, spuse Hamilton. Am verificat codul de înregistrare și știm de unde provin. Tu știi, Jessie?

– Nu.

– Ei bine, Jessie, în momentul ăsta frățiorul tău este foarte speriat. Spune tot, ciripește ca o vrăbiuță, și spune că a fost numai ideea ta să spargeți magazinul lui Big Mac, spune că el nu voia să facă asta, dar l-ai obligat, fiindcă aveai nevoie de ajutor pentru a căra toate laptopurile, telefoanele și tabletele. Ce părere ai despre asta, Jessie? E un copil care nu prea face față presiunii, așa-i? Adică e fratele tău și a început să te dea în gât înainte să apucăm să-i punem cătușele.

– Cătușe?

– Mhm, și am o pereche pregătită și pentru tine. Mai așteaptă puțin. Fratele tău mai mic spune că ați intrat în magazin pe fereastra din spate, marțea trecută, noaptea, și ați furat douăsprezece telefoane mobile, șase laptopuri de 15 inchi și zece tablete Linx 0-4. Spune că nu ați stat în magazine – mai mult de cinci minute pentru că deja inspectaserăți locul și știați unde se aflau toate, și știați și cum să evitați camerele de luat vederi. Îți sună cunoscut?

– Nu știu despre ce vorbiți.

– O, ba da, eu cred că știi. Pot să mă uit în rucsacul tău?

– Nu aveți decât, spuse Jessie împingând ghiozdanul spre detectiv. Hamilton deschise fermoarul, scoase cărțile, caietele, o sticlă cu apă, câteva reviste, nimic care părea furat. Hamilton ridică din umeri și le băgă pe toate înapoi în rucsac. Acum hai să aruncăm o privire și în vestiar.

– Nu aveți voie să faceți asta, spuse Jessie.

– A, da? De ce?

– Pentru că e o violare a proprietății.

– Nu e chiar așa, Jessie, spuse domnul Trussel ridicând o hârtie. Acesta este un contract de închiriere a vestiarului, semnat de tine la începutul anului școlar. Noi nu-i obligăm pe elevi să dețină un vestiar, dar, când aleg să aibă un vestiar, trebuie să semneze acest contract. Aici spune foarte clar

că, la nevoie, poate fi percheziționat de către direcțiunea școlii sau poliție.

– Hai să mergem, spuse detectivul Hamilton.

La Școala Generală, detectivul Vorman și doamna Gladwell se întoarseră în birou împreună cu Jonah, care părea gata să izbucnească în plâns. Pe birou erau cele două tablete pe care ea și Vorman le găsiseră în vestiarul lui Jonah ceva mai devreme.

Vorman spuse:

– Îl avem în arest pe fratele tău și el spune că a fost ideea ta să puneți trei tablete Linx în vestiarul lui Theodore Boone. Spune că tu ai intrat în baza de date a școlii, ai luat codul de la lacăt și ai pus tabletele în vestiar miercuri dimineață, în încercarea de a-l incrimina pe Theo. Adevărat sau fals?

– Jessie a zis asta?

– O, da, și multe altele. În momentul acesta este într-o cameră separată, la liceu, cu cătușe la mâini, spunând întreaga poveste. Destul de trist, după părerea mea, să îți dai în gât fratele în asemenea hal, dar așa se întâmplă când faci o prostie și ai un complice.

– Nu cred asta.

– Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu, băiete. Ești într-o belea mai mare decât îți poți imagina. Ești acuzat de intrare prin efracție, jaf, urmărire, conspirație și vandalism. Fratele tău a mai zis că ai tăiat cauciucurile de la bicicleta lui Theo și ai aruncat cu piatra în fereastra de la birou.

– Nu, el a făcut asta! se scăpă Jonah, apoi își dădu seama și se opri. Își ținu respirația, uitându-se la detectiv, care zâmbi. De emoție, copilul făcuse o dezvăluire crucială. Vorman se uită la doamna Gladwell. Amândoi zâmbiră. Misterul fusese rezolvat.

*

La liceu, conținutul vestiarului lui Jessie era scos și depozitat pe podea. Detectivul Hamilton, cu mâinile în mănuși chirurgicale, ridică ultimele două obiecte: două tablete Linx 0-4.

– Ia te uită! Oare de unde o fi astea? spuse zâmbind. Jonah a zis că o să le găsim aici. Ia să ghicesc, Jessie, nu ai nici cea mai vagă idee de unde au apărut obiectele astea lucioase și noi la tine în vestiar, așa-i?

Jessie nu spuse nimic.

Intrară într-o sală de clasă goală, și domnul Trussel închise ușa.

– Stai acolo, se răsti Hamilton la Jessie.

Acesta făcu ce i se spusese. Nu mai avea putere să lupte.

– Ce vreau eu acum, spuse Hamilton, în timp ce îi dădea târcoale lui Jessie ca și cum urma să îl ia la palme, este să îmi spui unde sunt celelalte bunuri furate. Unde sunt?

– Nu știu despre ce vorbiți, rosti Jessie fără vlagă.

Mâinile îi erau încleștate pe masă. Se uita la ele.

Hamilton băgă mâna în buzunar și scoase niște hârtii:

– Ești un puști isteț, Jessie, așa-i? Așa că spune-mi ce e un mandat de percheziție?

Jessie scutură din cap.

– Nu știi? Eh, atunci poate că nu ești așa isteț cum credeam.

Jessie dădu din cap.

– Un mandat de percheziție permite poliției să intre în casa ta și să caute în fiecare cameră, sertar, debara, șifonier, cutie, pungă, fiecare grămadă de porcării din pod, fiecare piesă de mobilier din garaj. Ne permite să îți întoarcem casa cu fundul în sus pentru a căuta restul lucrurilor pe care tu și fratele tău le-ați furat de la magazinul lui Big Mac.

Hamilton lăsă mandatul să cadă pe masă, dar căzu pe mâna lui Jessie. Nu făcu niciun efort să îl citească.

– E acasă mama ta, Jessie? întrebă Hamilton.
– Doarme. Lucrează la spital în tura de noapte.
– Ei bine, atunci hai să o trezim.

CAPITOLUL 24

Linda Finn dormea dusă în dormitorul de la parter, pe la ora 5, luni după-amiază, când soneria de la ușă o făcu să tresară din somn. Nu apuca niciodată să doarmă îndeajuns. Lucra de la 8 seara până la 8 dimineața, patru zile pe săptămână și, ocazional, și în weekenduri, pentru a mai câștiga niște bani în plus. Un program atât de haotic îi dădea peste cap programul de somn și o făcea să fie mereu obosită. Și, de multe ori, când ar fi trebuit să doarmă, stătea trează făcându-și griji în legătură cu divorțul ei dureros, în legătură cu soțul ei neisprăvit și cu avocatul lui foarte aspru și în privința celor doi băieți, care nu păreau să o fi luat pe drumul cel bun în viață. Linda avea foarte multe lucruri pentru care să-și facă griji.

Soneria nu se oprea, așa că se dădu jos din pat, își trase pe ea un halat de baie vechi și se îndreptă spre ușa de la intrare în picioarele goale. Deschise ușa. Îl văzu pe detectivul Vorman împreună cu Jonah și, în spatele lor, doi polițiști în uniforme complete. Dincolo de ei, la colțul străzii, erau două mașini de poliție cu girofar și cu însemnele oficiale. Era și o mașină fără însemne în fața casei. Duse mâna la gură și aproape că leșină.

Apoi reuși să deschidă și ușa cu plasă și să spună:

– Ce e asta?!

Vorman îi arătă legitimația și zise:

– Sunt detectivul Scott Vorman, de la Poliția Strattenburg. Îmi dați voie să intru?

– Ce e asta, Jonah? întrebă ea înspăimântată.

Jonah lăsă capul în jos.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse Vorman deschizând și mai mult ușa cu plasă.

Se dădu în spate, trăgându-și halatul la piept, asigurându-se că arată decent. Vorman intră în casă în urma lui Jonah și închise ușa după el. În parcare, detectivul Hamilton stătea în mașină cu Jessie.

– Vom intra și noi? întrebă Jessie.

– Poate, răspunse Hamilton.

Ceilalți doi polițiști în uniformă rămaseră în curtea din față, fumând. Pe partea cealaltă a străzii, câțiva vecini ieșiseră pe verande uitându-se curioși la ce se întâmpla.

Înăuntru, Vorman se așezase pe un scaun vechi, cu căptușeala găurită. Linda și Jonah stăteau pe canapeaua cu perne mototolite.

– O să trec direct la subiect, doamnă Finn. Un magazin de calculatoare de pe strada principală a fost jefuit marțea trecută. Hoții au luat niște laptopuri, telefoane mobile și tablete electronice. Toate acestea în valoare de 20 000 de dolari. Suspecții noștri principali sunt Jonah și Jessie.

Se întoarse brusc spre Jonah, care încă se uita cu interes la podea.

Vermon continuă:

– Am căutat în vestiarele lor și în rucsacuri, și până acum am recuperat cinci tablete și un telefon mobil. Bănuim că restul lucrurilor furate sunt ascunse undeva în această casă, așa că am obținut un mandat de percheziție de la judecător, ceea ce ne permite să căutăm peste tot.

– Peste tot? tresări Linda gândindu-se imediat la teancurile de vase nespălate din chiuveta bucătăriei, la grămezile de rufe nespălate din subsol, la paturile nefăcute, la mobila și rafturile pline de praf, la băile jegoase, la gunoiul din hol, la paharele pe jumătate pline din cameră. Și toate astea numai la parter. La etaj, unde locuiau băieții și unde se temea să se ducă, arăta mai rău decât o groapă de gunoi.

– Exact, spuse Vorman scoțând mandatul și întinzându-i-l.

Linda se uită uimită la hârtie și clătină din cap.

– Fiecare cameră, fiecare șifonier, fiecare sertar, spuse Vorman accentuându-i starea de tensiune.

Vorman știa că niciunei femei nu îi place să îi umble poliția sau oricine altcineva prin toate cotloanele casei.

– E adevărat, Jonah? întrebă ea cu ochii deodată înlăcrimați.

Dar Jonah refuza să vorbească.

– Da, e adevărat, spuse Vorman. Jessie a mărturisit deja aproape tot, dar nu vrea să ne spună unde sunt restul bunurilor. Deci, nu avem de ales decât să căutăm peste tot prin casă pentru a vedea dacă sunt aici.

– Sunt aici, Jonah? întrebă ea hotărât.

Jonah o privi cu o expresie vinovată.

– În momentul acesta este important să cooperezi, speră Vorman să obțină ceea ce dorea. Judecătorul va lua asta în considerare.

– Dacă sunt aici, spune-le! rosti ea furioasă. Nu are rost să îi lași pe polițiști să cotrobăie prin casa noastră.

După o lungă pauză, Vorman spuse:

– Uite ce-i, nu am la dispoziție toată seara și toată noaptea. O să sun ca să chem niște oameni în plus, și vom începe cu camerele băieților.

– Spune-le, Jonah! răcni doamna Finn.

Jonah își încrucișă brațele, își mușcă buza de jos și spuse în sfârșit:

– În spațiul de sub tavanul din garaj.

Stând în mașina fără însemnele poliției, Jessie se uita înspăimântat cum polițiștii ieșeau din garaj cu laptopurile, telefoanele și tabletele în mâini.

– Ca să vezi! Se pare că au găsit tot, spuse Hamilton. Rămâi aici.

Coborî din mașină ca să arunce o privire. Jessie își șterse o lacrimă de pe obraz.

Linda Finn se îmbrăcă în grabă și merse cu polițiștii. Jessie era în mașina din față. Jonah era cu detectivul Vorman în altă mașină. Plânse tot drumul, întrebându-se cum de se întâmplase una ca asta? Cu ce greșise ea, ca mamă? Ce urma să li se întâmple copiilor ei? Cum va afecta asta divorțul și lupta de a obține custodia lui Jonah și a lui Jessie? Custodia o să fie o problemă dacă vor fi trimiși la centrul de detenție? Sute de întrebări îi treceau prin cap în timp ce caravana de mașini mergea pe străzile Strattenburgului.

La secția de poliție se strânseră într-o cameră mică de la subsol și, pentru prima oară în acea zi, Jonah și Jessie se aflară față în față. Jessie părea gata să-și lovească fratele mai mic. Jonah se gândea cum fusese dat în gât de fratele lui mai mare. Dar nu puteau să spună nimic.

Detectivul Hamilton preluă controlul asupra situației, spunând:

– Acest caz a fost rezolvat și voi, băieți, veți avea probleme serioase, nu mai are rost să ne dăm pe după vișin. Nu veți merge acasă în seara asta și probabil că nu veți mai merge acasă o bună perioadă de timp.

Linda începu din nou să plângă. După câteva scâncete, întrebă:

– Unde îi duceți?

– Este un centru de detenție la capătul străzii. Vor fi chemați la Tribunalul Juvenil poimâine, iar judecătorul va decide ce e de făcut cu ei de-aici încolo. O audiere formală va avea loc peste aproximativ o lună. Aveți întrebări?

O mie de întrebări, dar nu putu articula niciuna.

Detectivul Hamilton spuse:

– Îl voi ruga pe detectivul Vorman să vă citească drepturile. Ascultați-le cu atenție.

Vorman îi dădu câte o hârtie fiecărui băiat.

– Sunt aceleași. Numărul unu: Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Numărul doi: Orice spuneți în această întâlnire va putea fi folosit împotriva voastră. Numărul trei: Aveți dreptul la un avocat și, dacă nu vă puteți permite unul, curtea vă va desemna un avocat.

– Ca la televizor, observă Jessie, băiatul isteț.

– Te-ai prins, spuse Vorman. Întrebări? Bun, semnați formularele. Doamnă Finn, fiind mama lor, dumneavoastră trebuie să vă iscăliți sub semnăturilor lor.

Frații Finn își semnară numele cu neîncredere. Vorman luă formularele. Hamilton se uită la Jonah și la Jessie și spuse:

– Am făcut asta de o mie de ori și pot să vă promit că cel mai important lucru pe care îl puteți face acum și care v-ar ajuta este să cooperați. Sunteți vinovați. Și voi știți că sunteți vinovați. Noi putem demonstra că sunteți vinovați, așa că nu încercați să dați vina pe alții. Judecătorul, același judecător care o să decidă să vă trimită la școala de corecție și pentru cât timp, mă va întreba dacă ați cooperat sau nu. Dacă eu spun da, o să-i placă. Dacă spun nu, o să strâmbe din nas și nu o să-i placă. Ați înțeles?

– Vreau un avocat, spuse Jessie.

– Cu siguranță îți vom aduce unul, ripostă Hamilton. Scott, du-l în arest!

Vorman sări în picioare, scoase o pereche de cătușe de la brâu, îl apucă pe Jessie de ceafă, îl ridică și îl încătușă cu mâinile la spate. Deschise ușa și erau gata să iasă, când Linda lovi cu mâinile în masă și spuse:

– Stai puțin! Vreau adevărul! Vreau ca voi doi, băieți, să îmi spuneți adevărul. Stai jos, Jessie! Stai jos imediat și spune-mi ce s-a întâmplat!

Vorman îi dădu drumul lui Jessie, care rămăsese șocat de rapiditatea cu care fusese încătușat. Se așeză cu grijă pe marginea scaunului, cu mâinile încă prinse la spate. După ce fiecare trase aer în piept, Jonah începu:

– Am făcut toate astea pentru că aveam nevoie de bani.

CAPITOLUL 25

Theo își făcea temele, când auzi vocea tatălui său vorbind la interfon:

– Salut, Theo!

– Da, tată.

– Poți veni, te rog, până în sala de conferințe?

– Sigur.

Ambii părinți erau acolo, iar mama sa plânsese.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Theo.

– Avem vești bune, spuse tatăl.

– Atunci mama de ce plânge?

– Nu plâng, Theo, acum nu plâng.

Tatăl reluă:

– Tocmai am vorbit cu detectivul Vorman. Au arestat doi băieți, frați, Jonah și Jessie Finn, pentru jaful de la magazinul Big Mac. Poliția a găsit bunurile furate în casa lor.

– Mama lor e clienta mea, Theo, spuse doamna Boone cu părere de rău.

„Nu, zău", gândi Theo, dar nu comentă.

Domnul Boone continuă:

– Băieții au mărturisit tot, inclusiv mica lor conspirație împotriva ta. Se pare că au fost foarte înverșunați după divorțul părinților.

– Îmi pare foarte rău, Theo. Trebuia să-mi fi dat seama.

Theo trase aer în piept, zâmbi și se gândi la Ike. Unchiul lui țăcănit elucidase misterul cu mult înainte ca toți ceilalți să aibă vreun indiciu.

– Asta e grozav, spuse Theo. Cauciucurile dezumflate, piatra, chestia de pe internet, tot?

– Tot, spuse tatăl. Totul a pornit de la cineva care a raportat că băiatul mai mic, cel din clasa a șaptea, avea un telefon mobil în buzunar. După cum știi, asta e o încălcare a regulamentului școlii, iar telefonul mobil s-a dovedit a fi unul dintre cele furate. Și tot așa până au găsit și alte bunuri furate în vestiar, apoi poliția a venit cu mandate.

Theo se simțea ca și cum cineva îi citea niște secrete despre sine, scrise de el însuși. Reuși să zâmbească și să dea din cap bucuros, fără să trebuiască să se prefacă în totalitate. Era cu adevărat bucuros că acest coșmar se sfârșise.

– Ce o să se întâmple cu ei? întrebă Theo.

– Asta va decide Tribunalul Juvenil. Cel mai mare, Jessie, are deja dosar penal și bănuiesc că va fi trimis la școala de corecție. Lui Jonah probabil i se va da o pedeapsă cu suspendare.

– Ce urmări are pentru tine și clienta ta, mama lor? întrebă Theo.

– Nu o mai pot reprezenta, Theo. Mă voi retrage mâine. Băieții ei te-au atacat din cauza mea, iar eu trebuia să-mi fi dat seama. Îmi pare foarte rău.

– Te rog, mamă, nu aveai cum să știi.

– E mai bine așa, Theo, interveni domnul Boone. Probabil că va trebui să ne prezentăm și la Tribunalul Juvenil ca să spunem ce ți-au făcut cei doi copii. Mama ta nu o poate reprezenta pe doamna Finn dacă va trebui să depună mărturie împotriva fiilor ei. Știu că e o situație dificilă, dar nu avem de ales.

Theo ridică din umeri, bucurându-se în sinea lui că niciunul dintre membrii familiei Finn nu va mai avea de-a face cu Boone & Boone.

Theo era încântat. Părinții lui se simțeau ușurați. Chiar și Judge părea mai fericit.

– E luni, spuse Theo. Mă duc până la Ike.

Bob Dylan se auzea cântând încet la radio. Ike fuma pipă, și un norișor albăstrui plutea pe deasupra camerei. Theo îi trimisese lui Ike zeci de mesaje de-a lungul zilei, pentru a-l ține la curent. Ultimul fusese: „Frații Finn au fost arestați. Mărturii complete. Uraaa!"

– Felicitări, Ike! spuse Theo punând cei 50 de dolari pe biroul incredibil de aglomerat al lui Ike. Ai reușit.

Ike rânji, pentru că nu era momentul să fie modest.

– Ce pot să zic? Sunt un geniu.

– Frumos, Ike. Pur și simplu, frumos.

– În ce stare de spirit se află Marcella?

– Nu foarte bună. Se învinovățește.

– Ar fi trebuit să-și dea seama, Theo. Marcella e prea deșteaptă ca să nu fi suspectat că putea avea legătură cu un caz de-al ei.

– Nu o învinovăți, Ike. Deja e devastată.

– Bine, dar, dacă m-am gândit eu la asta, atunci trebuia ca și ea să se fi gândit.

– De acord. O să-i spunem că mi-am băgat nasul în fișierele ei?

Ike se lăsă pe spate și își puse picioarele pe birou, dărâmând câteva dosare.

– Știi, Theo, m-am gândit la asta. Acum nu e momentul să dezvăluim adevărul.

– Atunci când?

– Nu știu. Lasă ca să mai treacă ceva timp. Toată lumea e agitată acum. Părinții tăi au fost îngrijorați de moarte.

Lasă lucrurile să se mai calmeze și apoi vom discuta despre asta doar noi doi.

– M-aș simți mai bine dacă le-aș spune părinților mei totul.

– Poate că da, poate că nu. Uite, Theo, sinceritatea este o mare virtute. Mereu trebuie să te străduiești să fii sincer și demn de încredere. Dacă mama ta te-ar întreba în seara asta dacă ai furat parolele și mi le-ai dat mie, astfel lăsându-mi acces la dosarele de divorț, ai spune da. Așa ar fi corect, nu?

– Da.

– Dar nu știe și probabil nu va ști niciodată. Prin urmare, este oare o lipsă de onestitate să nu îi spui?

– Simt că este o lipsă de onestitate.

– Ai 13 ani. I-ai spus mamei tale fiecare lucru rău pe care l-ai făcut, chiar dacă ai scăpat basma curată?

– Nu.

– Bineînțeles că nu. Nimeni nu face asta, Theo. Toți avem micile noastre secrete și, atâta vreme cât sunt nevinovate, cui îi pasă? Cu timpul, secretele dispar și unele lucruri nu mai au atâta importanță ca la început.

– Și dacă cineva se uită în desfășurătorul intrărilor pe InfoBrief și vede că a fost accesat din altă parte?

– Dacă vei fi confruntat, atunci vei spune adevărul. Iar eu voi interveni, voi spune și eu adevărul, luând vina asupra mea.

– Nu poți lua toată vina asupra ta, Ike, pentru că eu sunt acela care a furat parola.

– În contextul acela asta trebuia făcut. O să ne certăm și așa mai departe, dar oricum ne certăm de multă vreme. Unele lupte trebuie purtate, Theo. Amintește-ți.

– Probabil, dar tot nu mă simt bine făcând asta.

– Hai să facem așa, Theo. Să nu mai pomenim de asta nimănui o lună în cap. Scriu asta. Peste o lună, începând de azi, vom deschide din nou subiectul.

Theo se gândi puțin, apoi spuse cu jumătate de gură:

– Bine.

Totuși, Theo știa că nu era în regulă și știa că va fi măcinat de acest gând până când îi va mărturisi mamei sale totul.

– Mama a zis că ești invitat să iei cina cu noi la Robilio.

– Spune-i că îi mulțumesc.

– Trebuie să plec. Nu știu ce să zic, Ike. Ești cel mai tare.

– Nu sunt cel mai tare. Poate printre primii cinci.

Theo coborî treptele în salturi, se sui pe bicicletă și se îndreptă spre birou. Pedală repede, zburând pe stradă. Totul părea mai ușor – aerul, starea de spirit, bicicleta.

Theodore Boone nu mai era acuzatul!

THEODORE BOONE
acuzatul

Incitant... Aș recomanda această carte oricui îi plac romanele mystery de calitate. Cred că toți vor fi fermecați de Theodore Boone.

SCHOLASTIC NEWS

Există un nou puști în peisajul ficțiunii pentru tineri, iar acesta chiar are puteri adevărate: Theodore Boone, jumătate băiat, jumătate avocat... Fanii vor fi încântați să afle că urmează și alte aventuri cu Theo.

SUNDAY EXPRESS

ISBN 978-606-609-311-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com